

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БАЊА ЛУКА, АВГУСТ 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1711

ПРАВИ ЉУДИ

НА ПРАВОМ МЈЕСТУ

У ПРАВО ВРИЈЕМЕ

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

У четири броја часописа, на 3400 густо сложених страна, Српска слободарска мисао оставља будућим генерацијама сведочанство о монструозном процесу Слободану Милошевићу, процесу у којем се суди целокупном српском народу за измишљену кривицу. Достојанство овог човека који се потпуно сам супроставља безбројним, моћним и на све спремним непријатељима је обележило почетак 21. века. Зато су ови бројеви Српске слободарске мисли огледало тешке борбе и искушења једног малог, али поносног народа који тоталитарном америчком новом светском поретку смета зато што је слободољубив, усправан и непокоран

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе бр. 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке по цени од 300 динара за примерак

Све информације на тел: 316 46 21

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОВЕДЕ 3

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ
Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић
Заменик главног и одговорног уредника
Марина Рагуш
Помоћници главног и одговорног уредника
Елена Божић-Талијан,
Огњен Михајловић

Издање припремили
Јасна Олујић Радовановић
и Огњен Михајловић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Саша Радовановић

Лектор
Зорица Илић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета
др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета
др Бранко Надовеца

Издавачки савет
др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић.

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић, Гордана
Поп-Лазивић, др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета”, 20. октобра 2,
11307 Болеч, 011/ 806-30-28

За штампарију
Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”
Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године

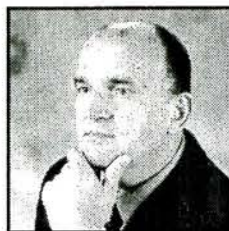
ИНТЕРВЈУ:

РАДИСЛАВ КАЊЕРИЋ, КАНДИДАТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ 2

ИНТЕРВЈУ:

ОГЊЕН ТАДИЋ, КАНДИДАТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА СРПСКОГ ЧЛАНА ПРЕДСЕДНИШТВА БиХ 8

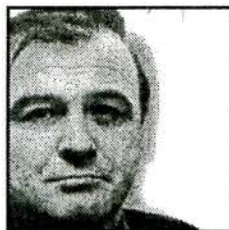
ИНТЕРВЈУ:

МИРКО БЛАГОЈЕВИЋ, КАНДИДАТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА ПОСЛАНИКА У ПАРЛАМЕНТАРНОЈ СКУПШТИНИ БиХ 17

ЕКСКЛУЗИВНО:

**ПЕТАР ПАНИЋ:
ЛАГАО САМ О ШЕШЕЉУ** 26

АФЕРА:

**МОМЧИЛО МОМО МАНДИЋ,
СИВА ЕМИНЕНЦИЈА СДС-а** 34

ЕКОНОМИЈА:

**СВЕСТ ГЛАДНИХ
О НЕСВЕСТИ СИТИХ.....** 45

ЦЕНЕ ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
 - унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
 - унутрашња новинска страна 60.000 динара;
 - 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
 - 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;
- На наведене износе додати порез на промет.

САРАДЊА САМО У ИНТЕРЕСУ СРПСКОГ НАРОДА

Међународни фактор након неколико година овакве сарадње са владајућим партијама у Републици Српској не може се похвалити добрим резултатима. Није остварена политичка стабилност као неопходан услов за трајан мир и економски опоравак. Самоодржива економија је далеки сан чије остварење је угрожено нелегалним токовима робе и капитала.

Сива економија је постала легална, криминал и корупција основна својства данашњег времена и власти који разарајуће делују на све институције неопходне за функционисање државе. Тржиште је под контролом личности блиских владајућој гарнитуре, процес приватизације је исувише спор и криминализован, младима се не нуди никаква перспектива.

То су све области у којима међународни фактор може очекивати сарадњу са Српском радикалном странком Републике Српске у циљу побољшања стања, али не занемарујући и не доводећи у питање стриктно поштовање Дејтонског мировног споразума, Устава и закона, те државотворне и националне егзистенције српског народа

Рачунамо на гласове свих оних које је актуелна власт и политичка елита занемарила са становишта егзистенције и пуког преживљавања, изневерене пензионере, обесправљена избегла и расељена лица, породице погинулих бораца, ратне војне инвалиде, борце, безнадежну младост и заборављено село.

То су гласови који треба да омогуће победу Српској радикалној странци.

• У свим истраживањима јавног мњења Српска радикална странка као да не постоји, у најбољем случају дају јој 3% гласова. Каква су вапа предвиђања?

Кањерић: Када је 5. јуна званично верификовано учешће Српске радикалне странке на предстојећим изборима то је изазвало праву пометњу на политичкој сцени Републике Српске, која је додатно затечена чињеницом да смо одмах истакли своје кандидате за две кључне функције, за председника Републике Српске и за члана Председништва БиХ.

Чињеницу да Српска радикална странка излази на изборе, остале странке желе колико им то могућности дозвољавају, да држе ван јавности, и ти проценти које дају у својим анкетама су из периода март-април, када српски радикали нису ни предвиђали да ће ићи на изборе.

Обилазећи све општинске центре и одборе Српске радикалне странке у Републици Српској уверава нас да Срп-

• На које гласачко тело рачуна Српска радикална странка, који је профил тих људи, мислимо на социјални и политички?

Кањерић: Српска радикална странка, пре свега, рачуна на гласове својих чланова и симпатизера, оних који су за нас гласали и на изборима 1998. године, али и на све оне који су тада гласали и за некакву Радикалну странку која је и основана да направи забуну код гласача, и да због сличног назива откине део гласова и мандата Српске радикалне странке што су у знатној мери и успели.

Овај пут та могућност не постоји јер се на предстојећим изборима појављује само Српска радикална странка. Очекујемо да овај пут за нашу странку гласају све искрене патриоте, часни и поштени људи који нису чланови и симпатизери ниједне странке, чланови и симпатизери других странака који су се у међувремену уверили у исправност и доследност политике Српске радикалне странке, која једина има знања и начина да спречи измене Дејтонског мировног споразума које евидентно иду на штету српског народа и Републике Српске, онемогући корупцију и криминал којој актуелна власт није у стању да се супротстави или то не жели да уради.

ска радикална странка и те како постоји, да смо сачували страначку инфраструктуру и чланство и да имамо огроман углед у народу.

Само сазнање да Српска радикална странка Републике Српске иде на изборе у међувремену је повећало у значајној мери проценат изјашњавања у нашу корист. Иза нас је рад на који као странка можемо бити само поносни, али имамо још много тога да урадимо, пре свега морамо разбити медијску блокаду и наћи начина да сваки гласач сазна да излазимо на изборе. У бирачке одборе треба поставити најоданије чланове који ће на дан избора сачувати гласове Српске радикалне странке и спречити крађу на коју су спремне друге странке, пре свих СДС.

Расписани председнички избори за 29. септембар 2002. године у Савезној Републици Југославији и победа кандидата српских радикала проф. др Војислава Шешеља у значајној ће мери окренути гласаче у Републици Српској да дају поверење Српској радикалној странци.

Тако ће 5. октобар, 2002. године потврдити да су српски радикали најјача странка на свим српским територијама.

Рад на терену срж кампање

• На који начин Ви, као председнички кандидат, учествујете у кампањи? Имате ли приступ медијима, нарочито електронским, има ли назнака да попустига медијска блокада?

Кањерић: Стална је тенденција да се Српска радикална странка елиминира са политичке сцене Републике Српске или да се њен утицај сведе на ниво безначајне политичке групе. У остварењу тог циља тзв. међународни фактор али и добар део домаћих српских политичара и странака све ово време не бира начине и средства како би нас елиминисао са политичке сцене. Као појединци и као странка били смо изложени најстрашњим притисцима, уценама и исто тако под најцрњом медијском блокадом која је врхунац достигла у време забране изласка на изборе. Све то и данас траје несмањеном жестином.

Из ових разлога заједно са господином Тадићем као кандидатом за члана Председништва БиХ, Мирком Благојевићем, председником Извршног одбора Српске радикалне стране и носиоцем листе за Представнички дом БиХ, као и са осталим посланичким кандидатима, обишли смо све Оп-

штинске одборе у Републици Српској. Искористили смо могућности гостовања на локалним радио-станицама од три до петнаест минута у Невесињу, Гацку и нешто дужом минутажом у Требињу, Србињу, Градишци и Шипову. До данас смо имали и гостовања на локалним ТВ станицама у Рудом и Прњавору, што је све скупа недовољно имајући у виду медијски простор доступан осталим странкама. Верујемо да ће по почетку званичне изборне кампање и сходно правилима о презентовању политичких странака и кандидата и српски радикали имати бар у приближној мери, исти приступ електронским медијима и на тај начин презентовати свој програм, ставове, кандидате и што је изузетно битно, упознати све грађане да Српска радикална странка овај пут учествује у изборној трци, поготову што са том чињеницом до данас није упознато 40% становништва.

Да би превазишли тај недостатак и овај пут користимо проверени метод српских радикала: теренски рад и обилазак свих општинских одбора да бисмо у јеку предизборне кампање у свим општинским центрима наше републике одржали трибине као врхунац кампање. Наравно, остаје нам само нада да ће то бити медијски праћено, али у сваком случају овако ћемо на директан начин остварити контакт са добрим делом потенцијалних гласача.

• Од којих средстава се финансира предизборна кампања Српске радикалне странке?

Кањерић: Све време, од оснивања, Српска радикална странка Републике Српске је своје активности финансира јавно, делом из наплате чланарине, делом самофинансирањем од стране чланова, што је заједно омогућавало покриће минималних трошкова функционисања странке.

За Српску радикалну странку никада се није могла узети злоупотреба власти за финансирање странке што је сигурно још један доказ о моралним квалитетима српских радикала. Највећа помоћ, када је и најпотребније, у време избора, стизала је редовно од стране Централне отаџбинске управе, као највишег органа странке, кроз штампање Велике Србије и њених специјалних издања, те штампање изборних плаката. Та помоћ не изостаје ни за ове изборе.

Сходно Закону о финансирању политичких странака, упутили смо бројне захтеве за добровољним донирањем Српске радикалне странке за предстојеће изборе у циљу покривања трошкова кампање, уз стриктну контролу прилива и утрошка донираних средстава.

Пораз Шаровића, крај једне заблуде

• Ко су Вам најозбиљнији противкандидати за председничко место?

Кањерић: Право је сваке политичке странке да сама одлучује да ли ће и кога кандидовати за поједине функције, па тиме и за функцију Председника Републике Српске. Српска радикална странка као најјача и најорганизованија, прва је истакла своје кандидате за две кључне функције. Уједно, ми смо једина странка која је свог председника кандидовала за председника Републике Српске, а генералног секретара, господина Огњена Тадића, за члана Председништва БиХ. Готово све остале странке су накнадно именовале своје кандидате: СДС - Чавића, СНСД - Јелића, а неке, попут ПДП - а, првобитно је као „најбољег“, кандидата афирмисала Петра Драгичевића, да би га само након пар дана заменили новим „најбољим“, кандидатом Микеревићем.

Полазећи од реалне позиције појединих странака и онога што су те странке обећавале у предизборној кампањи, како су радиле са позиције власти на нивоу заједничких органа: ПДП и СНСД, законодавне и извршне власти Републике Српске: СДС, ПДП и СПРС, какви су исходи такве власти, а имајући у виду да не постоји ниједан разлог да сви они који су на изборима 1998. године гласали за српске радикале, то не ураде и 5. октобра, очекујемо да кандидати Српске радикалне странке уз све уважавање поменутих странака и њихових кандидата, задобију поверење и гласача других странака који у нашим кандидатима виде праве заступнике интереса српског народа. То ће и омогућити нашу коначну победу.

• Можете ли укратко да оцените, прокоментаришете учинак још актуелног председника Шаровића?

Кањерић: На ово ваше питање одговорио бих правом бујицом против питања која бих поставио управо њему, председнику Републике Српске господину Шаровићу. Да ли је од преузимања функције Председника Републике Српске,

његовог избора на то најодговорније место, било нарушавања Дејтонског мировног споразума, да ли се на баш овакав начин морало решити питање пограничне полиције, промене докумената, пасоша и личне карте са брисањем имена Републике Српске, уставних промена и да ли је било шта од свега учињеног у складу са Дејтонским мировним споразумом?

Затим, како види проблем криминала и корупције, што је евидентно правило у свакодневном животу, исто као и у процесу приватизације државног капитала, у Републичкој управи царина и другим државним органима. Исто тако, обавезно би морао да објасни далекосежност последица по институције државе и будућност Републике Српске. И због чега се није супротставио оваквом развоју догађаја. Ако су у питању били притисци или уцене, увек је могао да да оставку на место председника републике.

• Постоји извесна сумња, пласирана од ваших политичких противника и медија под њиховом контролом, да међународни фактор у Републици Српској неће сарађивати са српским радикалима. Колико је то тачно и на каквој сарадњи би Ви инсистирали?

Кањерић: Као прво, може се поставити питање и јасно одговорити шта се све подразумева под сарадњом са међународним фактором. Протурајући идеју да међународни фактор неће сарађивати са Српском радикалном странком Републике Српске, желе убедити прво себе, а потом и народ да је оно што раде сарадња у интересу народа. Тако се потиरे чињенично стање да тај исти народ њихову сарадњу доживљава као потчињеност и то превасходно ради остваривања личних интереса.

Ако је сарадња све оно што је претходна и актуелна власт успела да уради на ерозији Дејтонског мировног споразума, правдајући се народу да су високи представници наметали решења, као што је смена са функције председника Републике Српске господина Николе Поплашена, а да Народна скупштина на седници од 8. марта 1999. године већином гласова одбаци одлуку високог представника, да би само након пар дана касније изменили правоснажност те одлуке.

На тај начин су и они сами негирани вољу свог народа. Ако се Српској радикалној странци забрани учешће на изборима и ако се тиме негира основно начело демократије.

да свако може бирати и бити биран, иако се зна да само народ има то право да неку политичку странку елиминише из политичког живота, а да се при томе не чује ниједан глас противљења било које политичке странке, има ли смисла даље расправљати о аргументацији наших политичких противника? У међувремену, уста су им била пуна демократије, иако се зна да је Законом о престанку закона о коришћењу напуштене имовине којим је 400. 000 избеглих и расељених Срба стављено ван закона (за који је гласала и Српска демократска странка) а за узврат је враћен мандат Чавићу, шта очекивати од таквих људи?

Да се уставне промене за које су чланови Уставног суда из реда српског народа, Снежана Савић и Витомир Поповић у својству правних експерата, јасно рекли да су противне Дејтонском мировном споразуму, сведу на политички аспект чији смо епилог видели у Народној Скупштини Републике Српске, када су Уставне промене изгласане гласовима српских посланика, сви остали су били уздржани, чиме се жели убедити народ да су промене у интересу само српског народа.

То су све области у којима међународни фактор може очекивати сарадњу са Српском радикалном странком Републике Српске у циљу побољшања стања, али не занемарујући и не доводећи у питање стриктно поштовање Дејтонског мировног споразума, Устава и закона, те државотворне и националне егзистенције српског народа.

• Може ли се сарађивати на равноправним основама са Федерацијом БиХ, постоје ли тамо снаге које нису за унитарну БиХ?

Кањерић: Република Српска има потребу да са Федерацијом БиХ остварује добре односе. Федерација БиХ је према Дејтонском мировном споразуму равноправан ентитет са Републиком Српском, те се у том смислу тамо где је то потребно, треба ангажовати на остварењу заједничких интереса. С обзиром да је током претходних година изменама Дејтонског мировног споразума, у чему српски радикали нису учествовали, центар одлучивања пренет на заједничке органе и Република Српска мора имати интересе да учествује у утврђивању и спровођењу политике заједничких органа, због чега је добра и равноправна сарадња са заједнич-

Сви ови примери су само мали део „ сарадње „ која се не може очекивати од Српске радикалне странке јер воде унитаризацији БиХ и нестанку Републике Српске.

Са друге стране, међународни фактор након неколико година овакве сарадње не може се похвалити dobrим резултатима. Није остварена политичка стабилност као неопходан услов за трајни мир и економски опоравак. Самоодржива економија је далеки сан чије остварење је угрожено нелегалним токовима робе и капитала.

Сива економија је постала легална, криминал и корупција основна својства данашњег времена и власти који зарађују делују на све институције неопходне за функционисање државе. Тржиште је под контролом личности блиских владајућој гарнитурџи, процес приватизације је исувише спор и криминализован, младима се не нуди никаква перспектива.

ким органима неопходна. Та добра и равноправна сарадња никада и никако не сме значити остваривање искључиво личних и страначких интереса, пуку борбу за фотеље, као што је случај са досадашњим радом представника Републике Српске, него остварење интереса српског народа и Републике Српске у складу са Дејтонским мировним споразумом. Сигурно да је неопходно и власт заједничких органа формирати искључиво на основу изборних резултата. Српска радикална странка је кандидовала, као и за изборе на нивоу Републике Српске, своје најспособније, најоданије, најчвршће чланове, проверене у најтежим искушењима, који никад неће изневерити интересе народа.

Наш кандидат Огњен Тадић као члан Председништва БиХ уз помоћ Мирка Благојевића, Ђуре Кончара, Љубе Вељовића и осталих посланика у Представничком дому БиХ, уз сарадњу са Народној Скупштини и Владом Републике Српске као институцијама које би требало да дефинишу

интересе Републике Српске, имају знања, начина и храбрости да остваре ту сарадњу на равноправним основама са Федерацијом БиХ, унутар које је одувек постојала усаглашеност свих политичких странака у крајњем циљу - унитарна БиХ. Све те њихове странке разликују се само у начину деловања, али циљ им је заједнички, исти онај због којег је и почео рат.

• Постоји ли, осврћући се на промене Дејтонског споразума и оснивање Дома народа, могућност српско - хрватске коалиције, на нивоу Републике Српске?

Кањерић: Сходно усвојеним уставним променама као последици ревизије Дејтонског мировног споразума, после избора 5. октобра, извршна власт Републике Српске формираће се на паритету од осам министарских места за министре из реда српског народа, пет из реда муслиманског и три из реда хрватског народа.

Имајући у виду досадашњу праксу понашања у Народној Скупштини Републике Српске посланика из Федерације БиХ и њиховим нескривеним настојањима за унитаризацијом БиХ, а тиме и за нестанком Републике Српске, тешко је остварива српско - хрватска коалиција на нивоу Републике Српске. Циљ нам је, пре свега, остварити чврст и искрен договор око минимума заједничких интереса, а то је са гледишта српских радикала - Република Српска, државотворна и национална егзистенција српског народа. Свака сарадња која је заснована на Дејтонском мировном споразуму, на активностима ентитета ради остварења заједничких интереса, споразуми у оним областима за које оцене представници оба ентитета да су од заједничког интереса, све што ће олакшати међуентитетско функционисање, афирмацију ентитета у сваком погледу, а не да их гуши на било који начин, у сваком случају је добродошла.

Све су то принципи на којима је могућа и пожељна сарадња са свим политичким странкама, па и странкама из Федерације БиХ.

Ко је Радислав Кањерић

• Пошто је већ сигурно да ће српски радикали ући у парламент, јесте ли већ договорили основне смернице вашег рада?

Кањерић: Ови избори ће дефинитивно потврдити огроман углед и поверење које српски радикали уживају у народу. На бази тог поверења у постизборном периоду Српска радикална странка засигурно ће бити најјача парламентарна странка у Републици Српској и незаобилазна политичка снага на овом простору. Са ових и овако стечених позиција залагаћемо се да се власт формира на основу изборних резултата и да се безрезервно поштује воља народа, јер само такву власт можемо сматрати демократском влашћу, оговорну народу и установљену као сервис грађана, која омогућава равноправност грађана пред законом, њихову личну и имовинску сигурност.

Српски радикали ће инсистирати да законодавна и извршна власт после 5. октобра буде препознатљива као израз грађанског, националног, страначког јединства и минимума заједничког интереса, пре свега Републике Српске са атрибутима државности дефинисаних Дејтонским споразумом. Само таква власт може обезбедити јавност рада државних органа, обезбедити да сви носиоци власти поред политичке сносџ и кривичну и материјалну одговорност за злоупотребу јавне функције и овлашћења, сталну борбу против корупције и криминала, обезбедити политичку стабилност као неопходан услов за иоле озбиљан економски опоравак.

Под економски опоравак и интерес народа неопходно је подвести и процес приватизације који је до крајњих граница криминализован, остварити тржишне услове привређивања, спровести адекватну фискалну политику која мора бити у функцији економског развоја и социјалног збрињава-

ња и то пре свега најугроженијих избеглих, расељених, породица погинулих бораца, ратних војних инвалида и бораца. То су активности на којима ће инсистирати представници Српске радикалне странке Републике Српске кроз законодавну и извршну власт.

• Ако будете изабрани за председника, хоћете ли се из Бијељине преселити у Бања Луку?

Кањерић: Ако Српска радикална странка и ја као њен кандидат за председника Републике Српске, задобијем поверење и вољом народа будем изабран за председника, морално и савесно понашање била би моја обавеза. Сигурно да у склопу таквог понашања боравак у Бања Луци као седишту председника Републике Српске и његове службе као саставни део редовних активности, био би моја обавеза, као што би била обавеза да део тих активности обављам широм наше земље, од Требиња до Новог Града. Из ових разлога сигурно је да евентуално пресељење у Бања Луку не би било у складу са начелима моралног понашања, тако да би Бијељина остала стално место боравка моје породице, како у току мандата тако и после њега.

• Шта вам кажу колеге на радном месту, спрема ли вам се замена у термоелектрани Угљевик?

Кањерић: Свој радни век започео сам пре двадесет једну годину, тачно 10. јула 1980. у РИТЕ - Угљевик и ту сам стекао стручну и људску афирмацију, лична и пословна пријатељства, те започео несметано учешће у политичком животу, увек настојећи да се радом и понашањем афирмишем и као српски радикал. Верујем да сам у томе и успео. Сигурно да би у мом избору за председника Републике Српске био значајан допринос колектива са којим сам делио добро и зло сво ово време, да би избор наишао на одобравање и подршку, јер би то схватили и као афирмацију сопственог колектива и средине. Евентуални растанак би имао привремени карактер јер би се засигурно, по истеку мандата, вратио свом редовном послу.

• Ви сте учесник рата, колико је објективно могуће једном председнику републике да поправи положај својих сабораца, нарочито инвалида?

Кањерић: Председник Републике Српске мора учествовати у доношењу и реализацији одлука којим се решавају витални проблеми, мора имати јасну слику будућности Републике Српске, и стога мора подржавати пројекте и процесе којима се развија привреда, отварају нова радна места и ствара перспектива самоодрживе економије као услова за остварење основних државних и друштвених функција. Сигурно да у ту обавезу спада и доношење закона и прописа из области социјалне политике и афирмација начела поштовања права бораца, ратних војних инвалида и породица погинулих.

У свим редовним контактима са Владом Републике Српске на остварењу ових права непрекидно бих инсистирао и настојао да се усвојени законски прописи из ове области и практично проводе и примењују.

• Вама ћемо пред крај интервјуа поставити питање које је постављено Огњену Тадићу на самом почетку. Како би себе дефинисали у једној речи, што краће. Ко је Радислав Кањерић?

Кањерић: Србин.

• Интересантно, исти одговор дао је и Огњен Тадић.

Кањерић: Па зато смо и страначке колеге.

• На крају, Ваша порука гласачима у Републици Српској.

Кањерић: Српска радикална странка је увек делила судбину свог народа. У ратном и послератном периоду српски радикали су били уз свој народ и са својим народом, и ми га никада нисмо издали, лагали, нити пљачкали.

Ми смо народу увек говорили истину. Једино је Српска радикална странка имала знања и храбрости да јасно и гласно каже да је време избора време искушења, да су највећа искушења управо сада пред нашим народом и да се као народ морамо организовати како би спремни дочекали иза-

зове будућег времена.

Једино је Српска радикална странка све време позивала на јединство и јединству подредила и личне и страначке интересе. Све остале странке су пре или касније, више или мање, интересе народа Републике Српске подредили личним и страначким.

Ми сматрамо да је крајње време да буду изабрани нови, стручни и способни, људи којима су страни корупција и криминал и који су у сваком тренутку национално свесни и национално одговорни, а време је показало да су то, пре свега српски радикали. Такви треба да преузму терет одговорности и заједно са својим народом Републику Српску афирмишу као демократски уређену средину, отворену и спремну за сарадњу са свима али не на штету сопственог народа и сопственог постојања, у крајњој линији. Ову сарадњу желимо да градимо на принципима међусобног уважавања и толеранције, те афирмације заједничких интереса. Желимо добре односе са свим суседима, али засигурно да ти односи најотворенији и најчвршћи морају бити са нашом браћом у Србији и Црној Гори, увек имајући у виду да само једна и стабилна Србија, односно Југославија, пружају реалне могућности за опстанак Републике Српске.

Желимо да Републику Српску, пре свега ми који живимо овде, а потом и сви други, доживљавамо као организовану и снажну правну државу, што данас није, са одговорном владом, што данас немамо и што је једнако важно - деполитизованом економијом.

Све ово је неопходно како би остварили искорак у боље, сигурније и богатије сутра, али да тај искорак учинимо сви, сви као народ, а не само појединци с позиције власти или кланови блиски с носiocима власти.

Говорили смо, а време је показало да смо били у праву, да се до тог циља не може стићи издајом, лажним обећањима, криминалом и корупцијом, него радом, талентом, и неизоставном снагом јединства.

Иако смо се као народ нашли у изузетно тешкој ситуацији, а не вољом народа, чврсто верујемо да смо сачували тај неопходни степен јединства и мудрости да и у овом тешком тренутку препознамо основни интерес: Република Српска као носилац државотворне и националне егзистенције српског народа у БиХ, али и да препознамо и дамо поверење онима који то могу остварити - српским радикалима.

Зато је потребно да српски радикали вољом народа, у што већем броју, уђу у парламент јединственији него икад, онемогућимо процес ревизије Дејтонског мировног споразума неусаглашен са интересима оба ентитета и сва три народа, а који су погубни по Републику Српску, њене интересе и интересе свих грађана.

ПРЕДОДРЕЂЕН ЗА ДРЖАВНИКА

„Налазим се на функцији коју сам обављао и раније, док је предсједник странке био господин Поплашен. Дакле, ништа се у том смислу, када је у питању мој ангажман, није помијенило нити је значајно већи терет обављати ову функцију, нити су нарочито другачије околности унутар странке.

Нисмо ми случајно прошли све ово што нас је задесило. Све је то један испит и пред свијетом и пред народом. Увјерен сам да ниједна друга странка то не би издржала.

долазак за српског члана Предсједништва БиХ, заиста, би представљао велико освјежење али и велику корист, како за Републику Српску тако и за читаву БиХ.

Искусни бањалучки новинар Рајко Вујатовић, који је као дугогодишњи дописник „Борбе“ и „Експрес политике“ из Загребa прије рата пратио сва политичка збивања у Хрватској, тврди да послјије др Николе Поплашена на простору читаве Републике Српске и БиХ нема тако бистријег и умнијег политичара од Огњена Тадића. А, подсетимо ријеч је о заиста добром познаваоцу и аналитичару, који је писао запажене коментаре, рецензије па чак и говоре познатим предатним политичарима у Загребу.

И кад је већ ријеч о томе морамо признати да од досад бројних интервјуа које смо водили са познатим личностима из јавног и политичког живота ово је први на којем нисмо имали никаквих проблема приликом преношења аутентичног одговора на наша питања. А, треба рећи да многи политичари у оваквим ситуацијама дају веома конфузне одговоре или једноставно избјегну тему која им није блиска и говоре о сасвим другим стварима.

Са Огњеном Тадићем то није био случај. На свако питање одговара јасно и прецизно, тако да није било потребе ни за најситније интервенције.

Ипак, признао је да смо га помало збунили са нашим првим питањем. Дакле...

Трновит политички пут

• Ко је Огњен Тадић ?

Тадић: Србин!

• Од када?

Тадић: Од рођења! Морам признати да сте ме изненадили са овим питањем. Али, без озбира колико мој одговор био тврд када сагледам својих јединих и посљедњих 28 година живота, изузев људских карактерних особина за које се надам да су позитивне, мислим да бих ову одредницу, бар када је у питању мој однос према политици могао најпрецизније да издвојим.

Једноставно, већ као младића затекао ме рат, а прије тога те демокарске промјене, које су биле првенствено назнака националног ослобођења. Послије тога поратни проблеми и покушај да се неке ствари у животу консолидују како би живот имао што љепшу будућност, а опет све то је проткано мојим ангажманом у Српској радикалној странци ко-

Кандидатура генералног секретара Српске радикалне странке Републике Српске Огњена Тадића за српског члана Предсједништва БиХ представља, без сумње, досад најмудрији потез српске политике у посљедњих десетак година.

Иако је и данас један од најмлађих политичара у Републици Српској, а тиме и у читавој БиХ, Тадић је већ годинама присутан на политичкој сцени. Срећна је околност да је знање и искуство стицао уз проф. др Николу Поплашена јер би можда политичку каријеру завршио прије него што је почео као што је то било са његовим вршњацима из неких других странака. Мора се признати да је био заиста добар ученик уз уваженог професора и да има велике шансе да преузме одговорну политичку и државничку дужност. Уз неке ријетке изузетке до сада су у овом колективном органу БиХ углавном сједили политички метузалеми, а његов

ја је. нажалост, једина успјела да покаже своју принципијелну одлучност у борби за заштиту српских националних интереса.

• **Пошто смо се већ на почетку разјаснили о битној одредници, сада би било пожељно да читаоци сазнају нешто из биографија будућег српског члана у Председништву БиХ?**

Тадић: Рођен сам у Сарајеву и то 1974. године гдје сам завршио основну и средњу школу. Почетком рата сам избјегао из тог града и никад се касније нисам вратио у њега. Живим у Бања Луци. ожењен сам, радим као адвокат у својој адвокатској канцеларији. Мој политички пут је био заиста трновит, пропраћен бројним и лошим и добрим искуствима што ће све, надам се, бити значајна основа за мој будући рад. Упоредо са студирањем али и у средњој школи и у

Пејановићем и још неколико официра бивше ЈНА за групу хрватских официра коју је предводио каснији начелник главног штаба Хрватског вјећа одбране генерал Жарко Толле. (Толу су стицајем околности, 20. маја 1992. године, заробиле српске избјеглице, које су бјежале из Бугојна и то на контролном пункту према Купресу заједно са још шест хрватских бојовника, пр. Р. Ј.)

• **Вратимо се вашем политичком ангажману. Која је ваша прва функција у Српској радикалној странци?**

Тадић: У Српску радикалну странку сам ступио 1990. године и то активно. Мада сам тада био малољетан доста сам посла обавио у организацији странке у Сарајеву и његовој околини. Послије тога сам током рата више био заокупљен учењем у Војсци Републике Српске и у раду СРТ, али и борав-

рату дијелом сам се бавио новинарством у различитим медијским кућама. Посебно истичем Српску радио телевизију из које сам отишао 1996. године пошто ме је тадашњи уреднички колегиј сунспендовао због чланства у Српској радикалној странци.

Новинар у заробљеништву

• **Прије тога, у рату сте доживјели велику непријатност од непријатељске стране, која вас је могла скупо стајати.**

Тадић: Нажалост, у несрећним околностима био сам заробљен у јануару 1993. године на граници између Републике Српске Крајине и Републике Хрватске на борбеним положајима гдје сам као новинар СРТ пратио акције Српске Војске Крајине у одбрани од хрватске војске. У заробљеништву сам провео пола године нешто у злогласној Лори, нешто у цивилном затвору Билица, а нешто у војном затвору у Ливну. Осуђен сам на шест година затвора због учествовања у одбрани Републике Српске Крајине.

• **Је сте ли издржали казну коју вам је изрекао хрватски суд?**

Тадић: Свакако да не. Размијењен сам послје шест мјесеци заробљеништва заједно са својим колегом Милованом

ком у заробљеништву тако да се нисам политички ангажовао. Уочи првих демократских избора 1996. године у Републици Српској био сам на листи СРС и активно сам се укључио у њен рад рад. Функцију главног секретара странке почео сам обављати 1997. године за ту функцију сам реизабран на последњој скупштини странке одржаној 2. маја ове године.

Страначки ангажман

• **Ко је у вријеме формирања странке у БиХ био њен председник?**

Тадић: Током 1990. године Српска радикална странка није имала јединствену организацију у тадашњој БиХ. С обзиром на чињеницу да је постојала Југославија и да су у БиХ постојали одбори Српске радикалне странке. Наш председник странке и председник странке у читавој Југославији био је господин Војислав Шешељ.

• **Ко је данас председник Српске радикалне странке у Републици Српској?**

Тадић: Српска радикална странка Републике Српске претрпила је све оно што је претрпио и српски народ. И, стање у коме се она налази потпуно је идентично стању у ко-

ме се налази српски народ. Нажалост, бројни ратови који су углавном лоше завршени по Србе доводили су нас у позицију да није остварен историјски интерес српског народа да је државноправно повезан у складу са његовим потребама и његовим историјским значајем. Због тога смо данас у ситуацији да је Српска радикална странка Републике Српске формалноправно регистрована у Бања Луци и да је њен предсједник у Републици Српској господин Радислав Кањарић, а раније је то био господин Никола Поплашен. Истовремено господин Војислав Шешељ је предсједник не само Српске радикалне странке у Савезној Републици Југославији него и, рекао бих, стварни и најзначајнији лидер српског радикализма и тиме један од лидера слободног свијета у цијелини.

Очекивана кандидатура

• **Како је дошло до ваше кандидатуре за српског члана Предсједништва БиХ, односно Радослава Кањарића за предсједника Републике Српске?**

Тадић: Српска радикална странка Републике Српске је одлучила да на ове изборе изађе самостално. Такву одлуку је донијела због тога што је оцијенила да грађани траже кандидате који долазе из странке која није оптерећена криминалом, корупцијом или неким другим облицима политичке издаје. Оцијенили смо да је само Српска радикална странка Републике Српске у позицији да одговори таквом захтјеву грађана. Кандидовање председника наше странке господина Радислава Кањарића за предсједника Републике Српске и мене за српског члана Предсједништва БиХ резултат је тако процијењене одлуке и увјерен сам да ће то наћи на пуно подршку гласача у Републици Српској.

Водили смо се и тиме да је Српска радикална странка Републике Српске значајан политички фактор у овој земљи и да сходно томе мора имати своје представнике на свим нивоима кандидовања како би дала јасну поруку бирачма да је у стању да се носи са проблемима без обзира какве врсте они биће.

Подсјетићу да је Српска радикална странка Републике Српске прва кандидовала своје кандидате и упутила позиве другим странкама да у интересу неразбијања српског бирачког тијала подрже те кандидате. Било је могућности да дође до договора и да не кажем да је он скоро био потписан. Међутим када је Српска демократска странка, са очигледном намјером да занемари потребе грађана и при томе не водећи рачуна о томе да разбија бирачко тијело, истакла своје кандидате онда су се и друге мање значајне странке повеле за СДС и учиниле исто.

Увјерен сам да ћемо господин Кањарић и ја и поред те чињенице, као појединци, као људи који долазе из једине странке у Републици Српској која досљедно води своју политику, као људи чијем се личном политичком ангажману као и приватном понашању и животу нема шта приговорити, добити подршку грађана и коначно послје избора на задовољство свих нас преузети ове двије функције.

Нисам сигуран да су друге странке поступиле добро истичући своје кандидате. Можда ће то њима донијети одређену врсту промоције, али ће сигуран сам учинити велику штету Републици Српској.

• **Прије него што се упустимо у детаље вашег предизборног програма било би добро да већ на почетку нашим читаоцима, члановима и симпатизерима Српске радикалне странке Републике Српске појаснимо какав је ваш став и однос према др Николи Поплашени, којем својим антидемократским одлукама представници међународних организација у БиХ нису дозволили да представља странку на прошлим и овогодишњим општим изборима и да ли ново руководство странке уважава његове, у сваком случају, мудре савјете и корисне сугестије?**

Тадић: Господин Никола Поплашен је највиђенији српски радикал у Републици Српској. То је човјек који је својим политичким примјером врло јасно показао разлику између непринципијелног и снисходљивог понашања и јасне и отворене борбе за побједу демократских принципа и интереса свог народа.

Нажалост, тренутне околности му не дозвољавају да се у пуном смислу те ријечи ангажује у јавном и политичком животу. То је резултат антидемократских одлука којима се у пуном смислу ријечи гуши и спречава уживање његовог бирачког права. Као свјестан човјек, као човјек коме је општи интерес изнад свега, а што је више пута до сада доказао и због чега је, уосталом, и „страдао“ господин Поплашен је одлучио да се повуче са функције предсједника Српске радикалне странке Републике Српске и да тиме откљони сваку могућност спречавања Српској радикалној странци Републике Српске да изађе на ове изборе.

Подсјећам да то није одлука Српске радикалне странке Републике Српске јер на посљедњој Скупштини, 2. маја ове године, господин Поплашен је био реизабран за предсједника странке. Увјерени смо да ће посланици Српске радикалне странке у Представничком дому БиХ и уопште у Парламентарној скупштини већ за врло брзо вријеме од свог уласка у тај дом успјети да утичу и на демократску јавност и на посланике других странака како би се промијениле недемократске одредбе изборног закона и како би се укинула могућност да било коме у Републици Српској и у Федерацији БиХ буде забрањено пуно бирачко право.

Господин Никола Поплашен је и даље члан Српске радикалне странке. И у том смислу особа до које је Српској радикалној странци Републике Српске и те како стало. Ми се искрено надамо да ће он ускоро уживати демократска права каква има већина грађана у овој земљи и да ће тиме бити у прилици да даје свој активан допринос у изградњи Републике Српске и њеном очувању, као и заштити Дејтонског мировног споразума као што је то чинио и раније.

Поред господина Поплашена исту судбину доживјели су господин Зорац Николић и господин Миладић Симић, који су у свим досадашњим изборима побијеђивали у својим изборним јединицама. Дакле, ради се о побједницима из Српске радикалне странке Републике Српске који нису случајно представљени у ономе свјетлу у коме се сада налазе.

Способан за велике изазове

• **Како нови млади кадар из реда српских радикала, у које спадаате првенствено ви и господин Кањарић, подноси сав терет. Односно, сматрате ли да сте способни и спремни да у овом тренутку одговорите и великим изазовима да бисте досљедно и успјешно замијенили оне којима није дозвољено да учествују на изборима?**

Тадић: Ја и сада обављам функцију коју сам обављао и раније, док је предсједник странке био господин Поплашен. Дакле, ништа се у том смислу, када је у питању мој ангажман, није помијенило нити је значајно већи терет обављати ову функцију, нити су нарочито другачије околности унутар странке.

Што се тиче господина Кањарића морам да истакнем да је он за врло кратко вријеме, са искуством члана Извршног одбора Српске радикалне странке Републике Српске, и предсједника Општинског одбора Српске радикалне странке у Бијелини, успио да добро процијени стање у странци и да утврди пројекат њене изборне побједи. То је више пута потврђено и током обиласка општинских одбора Српске радикалне странке широм Републике Српске, али и његовим значајним политичким дјеловањем у политичкој стабилности Српске радикалне странке у Републици Српској.

Морам са задовољством да истакнем да су његови контакти са представницима политичког живота, али и са другим јавним личностима на изузетно високом нивоу и да је

у том смислу оставио утисак озбиљног, квалитетног, систематичног, истрајног и принципјелног лидера какав је Српској радикалној странци Републике Српске у овом и сваком тренутку неопходан.

Програмски идентитет

• Ипак, од забране учествовања на општинским и општим изборима у априлу и септембру 2000. године да ли је дошло до некаквих промена у програму, изборној платформи и раду странке, односно да ли су српски радикали остали вјерни својим изворним принципима без обзира што су двије године „паузирани“ и били ван изборних процеса у Републици Српској?

Тадић: Српска радикална странка Републике Српске задржала је свој програмски идентитет. Ниједно слово у програму Српске радикалне странке није промијењено, нити су промијењене методе у рјешавању бројних проблема у Републици Српској. Ово није случајно због тога што Српска радикална странка Републике Српске није склона промјенама и побољшању већ због тога што смо ми сви жртве једне политичке структуре која већ шест година замаља Републику Српску, а није у стању да ријеша ниједан кључни проблем њеног живота везано за питање њеног опстанка.

Због тога смо увјерени да је свјежина идеја Српске радикалне странке трајна, јер представља реалан основ за наставак борбе српског народа за демократизацију друштва, трансформацију економије, борбу против криминала и корупције и реализацију кључних питања везаних за интерес српског народа који представљају предуслове њеног опстанка.

То је, уосталом, потврђено и на Скупштини одржаној 2. маја, усвајањем програмске оријентације Српске радикалне странке Републике Српске као и путем усвајања изборних платформи кандидата Српске радикалне странке Републике Српске за све нивое.

Српски радикали су одлучни да истрају у тој борби. Значај те борбе је вишеструк. Људи све више препознају утицај српских радикала у друштву, јер тај унутрашњи отпор и имунитет који свако од нас појединачно има према криминалу, корупцији и издаји окосница је и отпора српског народа. Увјерен сам да ће последице ових избора низ грешака и погрешних одлука који је донесен и од институција Републике Српске и заједничких органа БиХ бити предмет преиспитивања и наићи на врло оштре критике целокупне јавности.

У том тренутку јако је битно да српски радикали представљају значајан политички фактор у институцијама како би њихов утицај обезбједио реализацију воље грађана. Сигуран сам да ће до тога доћи, јер чињеница да Српска радикална странка Републике Српске сваки даном учлањује све више чланства да сваки даном све више обнавља свој рад, да сваки даном стиче све више симпатија код грађана, најављује и врло добар изборни резултат.

Странка за побједу

• Ако се може тако рећи ваша прва политичка побједи је поновна регистрација Српске радикалне странке Републике Српске за опште изборе у БиХ. Другу, исто тако важну политичку побједу, извојевали сте 8. августа када је Изборна комисија прихватила ваш захтев да у бирачким одборима ниједна странка не може имати више од једног члана у овим одборима. Трећа би, по логици ствари, требала да буде побједи на изборима?

Тадић: Српска радикална странка Републике Српске расте и побјеђује отако су се стекли услови да странке постоје на овим просторима и да пошто је вишестраначки систем. Ова идеја кренула је од врло малог броја људи који су хтјели да је обнове. Ширила се, попримила све озбиљнији облик и на крају све то је верификовано изборним резултатима. Ми смо на изборима 1996. године добили шест посланичких мјеста. Године 1997. на локалним изборима, побиједили у великом броју општина у Републици Српској и тако стекли право да обављамо власт у многим општинама.

На ванредним парламентарним изборима за Народну скупштину Републике Српске, исте године, освојили смо чак 15 посланичких мјеста. На сљедећим општим изборима 1998. године наш кандидат, односно др Никола Поплашен побиједио је у трици за предсједника Републике Српске. Да нам је било омогућено да учествујемо на општим изборима 2000. године побиједили бисмо на свим нивоима. То нисмо успјели да остваримо због онемогућавања да изађемо на изборе, али ћемо зато 5. октобра ове године такву побједу да остваримо. То је уосталом природан пут, који врло јасно говори да поштени људи, без обзира да ли они били у политичком животу или грађани који се непосредно не баве политиком могу својим отпором надвладати сваку друштвену аномалију и свако присуство криминала, корупције или политичке издаје.

Српска радикална странка је заиста остварила велику политичку побједу тиме што излази на овогодишње опште изборе. Та побједи је највише заслужена захваљујући господину Поплашену и господину Симићу, јер је то круна њиховог политичког дјеловања.

А, када су у питању те свакодневне побједи које остварује Српска радикална странка, па између осталог и ова побједи која је извојевана над онима који су хтјели да фалсификују изборне резултате морамо истаћи да је то нешто уобичајено. Потпуно је природно да Изборна комисија БиХ не дозволи изборни фалсификат који је покушан да се направи од стране садашњег сазива Народне скупштине Републике Српске тиме што је у Изборни закон Републике Српске унесено да у бирачким одборима могу бити представници само оних странака које учествују у локалној власти, чиме је отворено преферирања једна или двије странке или пет у односу на друге.

Подсјетимо, Српска радикална странка Републике Српске имала је своје представнике у свим општинама док јој није био забрањен излазак на локалне изборе. Дакле, ово за шта смо се борили, да све странке могу равноправно да

учествују у бирачким одборима, нисмо чинили зато што је то неки наш интерес; јер смо ми наш интерес могли да остваримо у складу са овим законом сада или на првим нередним локалним изборима за најдаље годину дана, већ смо се борили за општи принцип а то је одбрана изборних резултата од покушаја да се они фалсификују и за равноправну улогу свих странака у изборном процесу без обзира на то да ли су оне већ сада у власти, званичној опозицији или ванпарламентарној опозицији.

Побједа главни циљ

• Поред двије наведене кандидатуре шта је са посланичким листима за Народну скупштину Републике Српске и Представнички дом БиХ и који су главни циљеви ваше странке на октобарским изборима?

Тадић: Главни изборни циљ Српске радикалне странке Републике Српске на предстојећим изборима је победа. Дакле, и у борби за функцију српског члана Председништва БиХ и председника Републике Српске, али и у борби за већину у Представничком дому БиХ и Нардне скупштине Републике Српске. Приметијети сте да наша обећања нису неразумна и неутемељена, а такође сте могли приметијети да не желимо варати народ обећањима од 40 хиљада радних мјеста иако смо сигурни да ако будемо пресудно утицали у Влади да ће то бити могуће остварити. Не желимо давати никаква друга обећања којима би замајавали грађане, а која су резултат дневно-политичких потреба. То је јесте слика озбиљности Српске радикалне странке, коју не желимо да искривимо.

Оно што сигурно гарантујемо то је да ће Република Српска, не само опстати него и оживјети, да ће БиХ добити свој дејтонски облик и да ће будућа кршења Дејтонског споразума наићи на отпор, да ћемо својим принципијелним дјеловањем око себе окупити и друге српске странке, биле оне мање или веће, лијеве или десне, и да ћемо водити истрајну борбу која, нажалост, нема завршетка против криминала и корупције.

То да српски радикали неће учинити било какву политичку издају сваком је јасно и да не обећавамо. Али, оно што је најважније, оно што је кључни разлог због кога Српска радикална странка и њени кандидати треба да побиједе, то је да ће се последије неколико година лугања по приви пут у Народној скупштини Републике Српске и Представничком дому БиХ наићи представници неке странке која зна шта хоће. То је кључни разлог због кога нико нема право да дозволи себи да за неког кандидата гласа због лијепих очију или симпатичног назива странке.

Савјетујем бирачима да се опредјељују за поједнце, да препознају свакога према његовом досадашњем дјеловању. Јер, ако је неко био лош градоначелник, народни посланик, председник Републике па и потпредседник Републике на основу чега се може очекивати да буде добар члан Председништва БиХ. Али, трудимо се да докажемо и шта су

радили ови прије нас. Прво што ће да уради господин Кањарић, када преузме функцију председника Републике, то је да ће затражити од господина Чавића, садашњег потпредседника Републике, а будућег грађанина, да му поднесе извјештај о раду антикорупционог тима и да видимо шта је то чиме су грађане замајавали пуне двије године.

Дакле, српски радикали нити се плаше своје одговорности, нити ће друге амнестирати од одговорности. Према томе, надамо се да ће то унијети у политички живот основну претпоставку да би он био квалитетан и сврсисходан, а то је политичка одговорност.

• Господине Тадићу, како видите даљу улогу представника међународних организација у БиХ, а поготово због чињенице да високи представник стално доноси одлуке са законском снагом и смјењује изабране функционере, политичаре, полицајце, судије, директоре... Шта урадити да се смањи и потпуно онемогући такав утицај међународних представника на политичка и друга збивања у БиХ?

Тадић: Одговорићу на више конкретних примјера. Српска радикална странка Републике Српске је једина политичка организација унутар читаве БиХ коју поштује међународна заједница. Све друге странке су, мање-више, изгубиле то поштовање због тога што су се претвориле у сервис

нижеразредних међународних службеника.

Само Српска радикална странка по своју свијест, по своју памет не иде у стране амбасаде него ослушкује потребе и вољу грађана. Увјерен сам да и свијету и нама у будућности неће превасходни интерес бити продужетак оваквог стања и да ће Европска унија и друге међународне организације овдје очекивати и реформе и промјене које производе бољи и квалитетнији живот.

Нема друге стране нити појединаца који се значајније политички ангажују и који су у стању да то ураде. То је посао који ће као и у ранијим пресудним и прелазним фазама историје српских народа понијети Српска радикална странка.

Нисмо ми случајно проšli све ово што нас је задевало. Све је то један испит и пред свијетом и пред народом. Увјерен сам да ниједна друга странка то не би изржала. Тиме смо, спортским жаргоном речено, ушли у директно

финале, а то су ови избори у којима смо на једној страни ми, а на другој страни појединци, не странке, који су свој рад били подредили криминалу и корупцији. Са таквим супарницима резултат исхода те борбе не би требао бити неизвјестан, бар ако се пита народ.

С друге стране, Српска радикална странка непрестално инсистира на поштовању Дејтонског мировног споразума. А, с обзиром на чињеницу да БиХ нема више онакав међународни статус каква је имала и надам се да ће са пуно више разумијевања међународни представници прихватити борбу Српске радикалне странке. Ја на таквој толеранцији не инсистирам јер ћемо наставити борбу за Дејтонски мировни споразум и Устав без обзира да ли се то неком свиђало или не.

Због тога сматрам да ће и међународни представници признати, што се уосталом у последње вријеме све чешће потврђује, Српској радикалној странци и тиме српском народу да је инсистирање на поштовању Дејтонског мировног споразума исправно и легитимно право. Непосредан контакт са међународним службеницима и представницима Српске радикалне странке, до којих је долазило током свих ових последњих година, јасно показује да је дошло и до значајних промјена у односу свјетских сила према овом простору. Ми у томе видимо нову прилику и нову шансу српског народа да реafirмише, не само своје интересе, него, рекао бих, и своје вриједности како би коначно успио да се приближи стању које је слика политичке стабилности, као и економског и социјалног напретка.

Управо због тога Српска радикална странка са потпуним оптимизмом и са великим еланом улази у овај изборни процес. Увјерен сам да ће се то пренијети и на друге странке и појединце и да ћемо тиме имати квалитетну промјену политичког амбијента у Републици Српској.

Проблем у лошим политичарима

• Поред представника међународних организација, који су овдје битан фактор, како се одупријети све чешћим нападима, разним притисцима и сталним захтјевима за ревизију Дејтонског споразума који непрестано стижу из федералног Сарајева, од стране муслиманских страначких лидера и јавних гласила?

Тадић: Није проблем Републике Српске био у тим нападима. Проблем је био у томе што постоје људи који су то овдје спремни да реализују.

Господин Мирко Шаровић и господин Драган Чавић су Републику Српску наслиједили као ентитет српског народа, уставно правно уређен до вриједности које има свака европска држава са врло јасном позицијом у будућности. Оно шта ћемо наслиједити од њих су окрајци Републике Српске и то је жалосна чињеница. Ништа мању улогу у свему томе, да се разумијемо, нису имали ни господин Младен

Иванић, ни господин Милорад Додик, ни господин Драган Калинић.

Обавеза је, не само Српске радикалне стране, него и сваког мислећег човјека да не пристаје на рјешења која нису у интересу српског народа. Због чега би то уосталом и чинили. Ако загребете површину тих односа видјећете да иза тих лоших рјешења и њиховог спровођења у Републици Српској углавном стоје лични интереси функционера, подмићивања, уцјене, најчешће Хашким трибуналом, то јест неприродно стање.

Српски радикали нису поткупљиви, а немају нас чиме ни уцијенити. Лично се поносим, а увјерен сам и свако од кандидата Српске радикалне странке, и својом политичком и својом ратном прошлошћу. Тако да ниједан Харис Силајџић, нити неко други ко представља експонент хрватске или муслиманске политике нема чиме нити да ме поткупи нити да ме уцијени.

Нажалост, не препознајем противкандидате господина Кањариће и мене у том свјетлу. Вјерујем да такву перцепцију имају и грађани Републике Српске и да ће њихова изборна одлука као нужна претпоставка за промјену начина живота или наставак потонућа које сада имамо бити таква да ће подржати српске радикале.

Национална свијест

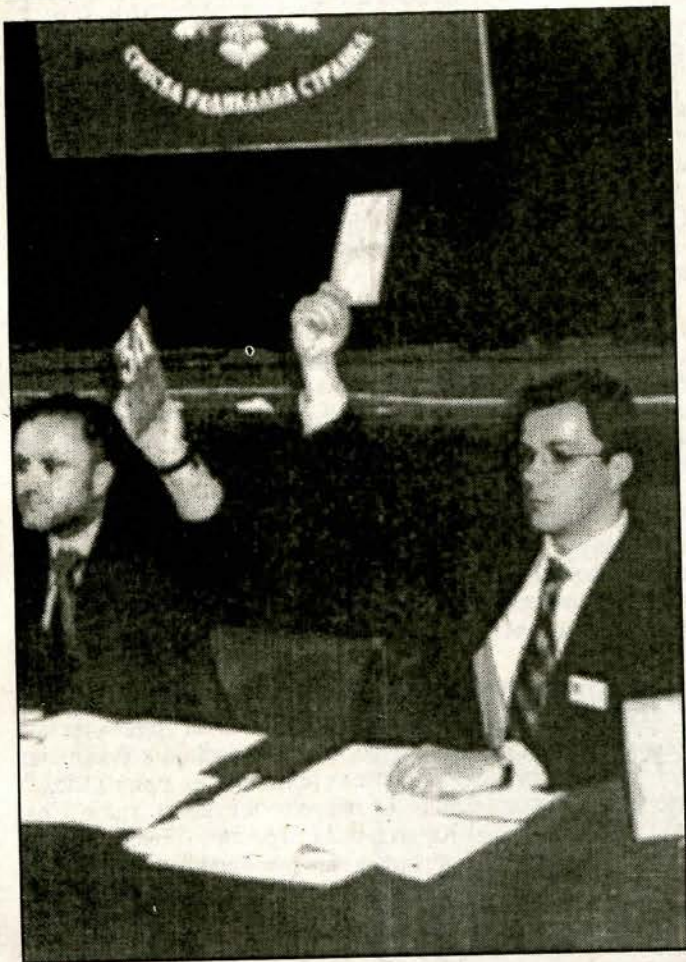
• Господине Тадићу, иако је прошло шест година од завршетка рата на овим просторима још и данас код већине муслиманског народа и њихових политичких лидера влада увјерење да су они једине жртве ратног сукоба, а да су Срби и једним дијелом Хрвати били агресори. У исто вријеме муслимански представници највише инсистирају ка стварању унитарне БиХ кроз формирање заједничке војске, полиције итд.

Тадић: Ја сам као један од основних циљеве своје спољне политике навео промјену слике БиХ у свијету. Ми сада имамо ситуацију у којој је један народ добар, а два лоша.

Слика БиХ у свијету мора бити резултат њене способности да одговори друштвеним промјенама, да буде компактна када је у питању стандардизација коју промовише прије свега Европска унија, а онда и друге међународне организације. Она мора бити отворена. Уцјене које немају никакве везе са реалним политичким односима ми не узимамо у обзир. Шта значи инсистирање на улози жртве која престално долази из Сарајева. На први поглед то некога може да завара, али свако ко се озбиљније и систематичније бави приликама у БиХ, а такви су нам људи битни и о њиховом мишљењу водимо рачуна врло брзо увиди шта је била природа протеклог рата. Не треба се исцрпљивати на таквим полемикама. Оне ничим неће резултирати. Треба их оставити људима од струке који ће прецизније и подробније да „копају“ по нашој прошлости и да утврђују стварну улогу сваког од народа у протеклом периоду.

Српски народ нема право да себи наметне улогу виновника било чије несреће, јер сваки је народ одговоран за своју судбину. То је врло јасна порука која сваки облик фрустрације, који нам се жели наметнути и која је, нажалост, прихваћена од појединих људи и оних који врше власт, мора бити одбачена.

Због чега господин Иванић иде на ноге господину Златку Лагумџији у Сарајево и тиме руши свој углед пред сопственим народом, доказујући ваљда да је он позитивац и неко ко је у стању да од дивљака направи цивилизован народ. Српски народ господину Иванићу и свима који воде такву политику врло јасно мора да поручи да су Срби одрастао и демократски народ који нема потребу да се додворава било коме, па тако и у односу на лидере друга два народа који живе на овим просторима. Нажалост, такву политику не води нико изузев Српске радикалне странке. Али, српски радикали до сада нису били у прилици да је институционализацију јер нам је протеклих година било забрањено учешће на изборима.

Није још господин Лагумџија свјестан како ће се промијени политичка слика у БиХ доласком српских радикала на власт и како ће српски радикали, водећи бригу о интерес свог народа, супроставе свим његовим настојањима да се БиХ сруши и да постане гротло и његов лични пашалук.

То што је пронашао савезнике у Иванићу, Калинићу, Чавићу. Додику и другима, нешто је што ће бити потпуно безначајно у односу на стање које долази послје избора. Јер, једноставно, ради се о људима на које се српски народ није могао ослонити, а камо ли да се ослони некакав самозвани завојевач и ујединитељ.

Заштита интереса

• Што се тиче Сарајева, односно Федерације БиХ и тамо долази до озбиљних политичких промјена, јер је очигледно да Лагумџија није испунио очекивања муслиманске политике, а сада се на политичку сцену поново враћа Харис Силајџић, који треба да буде „права замијена“ за Алију Изетбеговића. Готово је сигурно да ће Силајџић бити муслимански члан Председништва БиХ, како онда убудуће замишљате рад тог колективног тијела и ващу сарадњу са друга два члана?

Тадић: То је велика истина са којом наш народ мора да рачуна. Није ово, дакле, само питање избора појединца који ће представљати Републику Српску и српски народ у Председништву БиХ с обзиром на његово страначко поријекло и припадност. Ово је питање избора човјека који ће моћи да заштити српске интересе у судару са људима као што је Харис Силајџић.

Не смије се занемарити и то да хрватски народ бира, савим је извјесно, представника ХДЗ господина Драгана Човића, који је представник тврде линије хрватских националиста. Најближи је Ивићу Пашалићу у Загребу чиме се обојица често у медијима хвале.

Дакле, у Сарајево мора отићи онај ко је показао да је и варен и печен и да при томе није изгубио нити свој политички идентитет нити своју политичку принципијелност. Озбиљнијег противкандидата од себе, можда је то нескромно рећи, али сматрам да на то имам право послје свега што сам преживио, не видим. Јер, понављам имали смо прилику да видимо како изгледа рад свих мојих противкандидата. Неки од њих били су председници Републике, неки директори Јавног фонда пезнионо-инвалиског осигурања и посланици, неки су били градоначелници Бања Луке и Сарајева. Дакле, ради се о једном широком спектру људи који су већ показали шта знају, а резултат њиховог знања и успјешности је стање у коме се сада налазимо.

С правом, пуним правом, очекујем да ће то наши грађани да препознају и лично сам спреман да гарантујем и за своје понашање и за политичке одлуке у чијем би доношењу учествовао или које би сам доносио, па до границе тога не би никада под било којим условима пристао на оно што су ови већ потписали, а да нису ни преузели функцију. Резултат тога је разбијање Војске Републике Српске, разарање Министарства унутрашњих послова и полиције, разбијање финансијског и платног система Републике Српске, а прије свега Републичке управе царина и Пореске управе. Промјена унутрашње структуре Републике Српске до кантонизације што је извјесно, а неким постао и дио политичког програма, прихватање неприродног стања у којем би српски народ био гост у својој кући и много, много других озбиљних политичких пројеката које су моји противкандидати и те како спремни да спроведу.

Радишић – елементарна непогода

• О противкандидатима сте све рекли, али како сутра наслиједити оно што вам у наслеђе оставља садашњи српски члан у Председништву БиХ Живко Радишић?

Тадић: То је озбиљан проблем! Добро сте то констатовали! Господин Радишић је обезвриједио и понизио функцију члана Председништва БиХ. Да ли је то резултат само његове воље или због тога што је то сплет околности је у овом тренутку могао бих да анализирам. Мање је битно то шта је зависило од његове воље, а битно је то да проблеми заиста постоје.

Господин Радишић је у првом реду одговоран због тога што је функцију српског члана у Председништву БиХ подредио политици Алијансе за промјене, јер на то није имао право нити му је за то народ дао мандат. Додуше, можда, је он другачије доживљавао ту ситуацију водећи се начину на који је изабран и рачунајући чију је подршку у том тренутку имао.

Увјерен сам да ће доста времена морати бити спроведено у раду Председништва БиХ да би се грешке које је починио господин Радишић поправили или да би се извукао максимум позитивног из онога што је у овом тренутку непромјењиво, али ће у неком наредном периоду такође бити подређено преиспитивању.

Господин Радишић је одговоран и због тога што је битним кадровирањем угрозио способност представника српског народа да консолидовани раде на заштити Републике Српске и српског народа, па су тако у први план дошле неке безначајне и нестручне личности, које су унијеле пометњу у српску компоненту заједничких органа.

Господин Радишић је одговоран и због тога што је његов однос према Министарству иностраних послова БиХ био крајње лош. Нико од значајнијих српских имена признатих у свијету није у таквом кадровирању добио прилику да представља Републику Српску.

Однос господина Радишића према Савјету министара БиХ био је крајње некоректан. Није било усаглашавања, није постојало повјерење, а најчешће се дешавало да Савјет министара мора вадити кестење из ватре које је убацио го-

сподин Радишић. Да не говоримо о томе што су представници српског народа у Парламентарној скупштини БиХ били тотално занемарени и да су неке минорне политичке фигуре више ради сопствене промоције тиме стекле прилику да уђу у комбинације из којих је српски народ обично излазио поражен.

Пут у ћорсокак

Све су то системски и суштински проблеми који се не могу нашминкати нити се могу површно рјешавати. Иза њих мора стајати упоран рад, мора их рјешавати особа која је спремна да истраје на том послу, јер ми морамо водити рачуна о томе. Није функција српског члана Председништва БиХ који ће бити изабран на овим изборима само у томе да обави тај мандат и тиме покрије некакав политички простор. Његова је функција, прије свега, да заштити Дејтонски мировни споразум и да свом наслједнику преда ту функцију искориштеном сходно потребама Републике Српске како би он даље могао да настави тај посао и како би та функција коначно и убудућности имала онакву искористљивост каква је одређена Дејтонским споразумом.

Не заборавимо, ми смо у једном тренутку као народ и били свједоци таквог пута, послје избора 1996. године. Али је онда побједом господина Радишића тај пут прекинут и отишло се неким другим погрешним правцем.

Уколико грађани тако поставе ствари, а што је по мени једино исправно виђење, онда сам увјерен да ће до неких побољшања доћи. Уколико, пак, до тога не дође и уколико грађани своје симпатије буду давали према томе колико је ко спреман да им подилази, да их превари и да их обмане онда ће функција члана Председништва БиХ бити безначајна са становишта интереса српског народа убудуће.

Увјерен сам, и то понављам, да на листи кандидата за функцију српског члана Председништва БиХ има највише оних које би, уколико буду изабрани, историја запамтила као најавеће издајнике српског народа. То гласачи морају спријечити јер је одлука на њима. А, Српска радикална странка је спремна да томе да свој пуни допринос.

Конститутивни принцип

• **На основу ваших досадашњих активности, али и онога што сте претходно изнијели уопште не треба сумњати да ћете бити достојан репрезентант Републике Српске и српског народа у Председништву БиХ, али шта урадити и како се понашати у наредном периоду када треба да услиједи практична примјена уставних амандмана?**

Тадић: Веома брзо ће се показати да су рјешења која су направљена лоша и да она неће омогућити функционисање нити Републике Српске, нити Федерације БиХ, а нити БиХ у цјелини. Због тога ће се јасно створити потреба да се стање у тим сферама у уставно-правном смислу уреди на задовољавајући начин. А када до тога дође онда у први план морају изаћи настојања да се поштује конститутивни, а не регулаторни принцип те да се истрајава на поштовању демократских принципа, људских и грађанских права а што је најбитније оно што нам се гарантује у Дејтонском мировном споразуму.

Није било разлога за овакве промјене, а поготово то ни су били они разлози који су промовисани од оних који су заговарали промјене. Више пута су српски радикали упозоравали да ће до тога доћи. Писали смо о томе, објављивали то и прије двије-три године и јасно смо поручили пред прошле изборе да они који грлато обећавају да ће Републи-

ка Српска остати ентитет српског народа, лажу. То се и показало из понашања посланика СДС, ПДП, из Додикове странке и других мање битних странака. Уосталом вјероватно је и то био један од битнијих разлога због којих Српској радикалној странци Републике Српске није било омогуће-но учешће на изборима.

Било како било, пред нама је као озбиљним људима да Републику Српску и БиХ доведемо у стање функционалности и да рјешења која се намећу направе што мање штете. То је тачка промјене, тачка заокрета на којој се Република Српска стабилизује и мијења курс. Враћа се на пут који је трасиран Дејтонским мировним споразумом.

Злоупотреба професије

• **Колико су у тим новим околностима српски радикали задовољни радом и улогом медија у Републици Српској?**

Тодић: Мора се признати да постоји неколико појединачних примјера који би сами за себе били слика слободног новинарства. Али, генерално гледано, стање је лоше. Функција медија у Републици Српској није остварена на задовољство грађана. Они немају више ни образовни, ни културни, ни научни, а што је најгоре ни објективан информативни карактер. То су сервиси које не треба поистовјеђивати са озбиљним и слободним медијским кућама.

Оно што нам предстоји на том пољу то је рапидно смањење броја медија. Јер, ускраћивање страних донација затвориће многе информативне куће. Надам се да ће онда у остатку тих информативних кућа које опстану своје мјесто пронаћи људи који своју професију не злоупотребљавају нити је стављају у функцију било каквог политичког центра моћи што би требао бити добар предуслов да у будућности дође до промјена.

Не стоје, по мени, ни превише оптимистичке тврдње да ће до тога доћи ускоро, јер објективно доста је проблема направљено. Али, увјерен сам да ће промјеном политичких односа послједице ових избора из којих ће се јасно, а захваљујући побједи Српске радикалне странке и њених кандидата, видјети да су грађани у стању не само да позову на одговорност него и казне кривци за њихов лош живот, и слика медија промијенити те да ће они који креирају медије и њихов садржај више водити рачуна о потребама грађана.

Али, то је велики посао коме ја дајем подршку и озбиљно је рачунати да он неће бити скоро завршен.

Јасне позиције

• **Теме из ваше предизборне платформе су неисцрпне, али било би добро да на крају овог разговора упутите поруку вашим гласачима?**

Тодић: Српска радикална странка у предизборну кампању улази са врло јасним позицијама. Грађани нас познају, већина народа поштује нашу досадашњу политичку улогу, а наши кандидати су особе које са становишта политичког укуса грађана прихватљиве.

Ми нећемо ни провоцирати, нити спроводити прљаву предизборну кампању. Мада, нажалост, страхујемо да ће друге странке упорно доказивати ко је већи лопов и издајник од њих. Ми ћемо наступити са позитивним програмом и трудићемо се да он дође до сваке породице и до сваке куће и увјерени смо да ће тиме грађанима бити пружена прилика да у избору који им се нуди изаберу промјену у односу на досадашње стање.

Ту промјену представља Српска радикална странка Републике Српске и њени кандидати на свим изборним нивоима.

ИНТЕРВЈУ: Мирко Благојевић, кандидат Српске радикалне странке за посланика у Парламентарној скупштини БиХ из Изборне јединице 2

ЗНАЊЕ СЕ НАГРАЂУЈЕ ПОВЕРЕЊЕМ

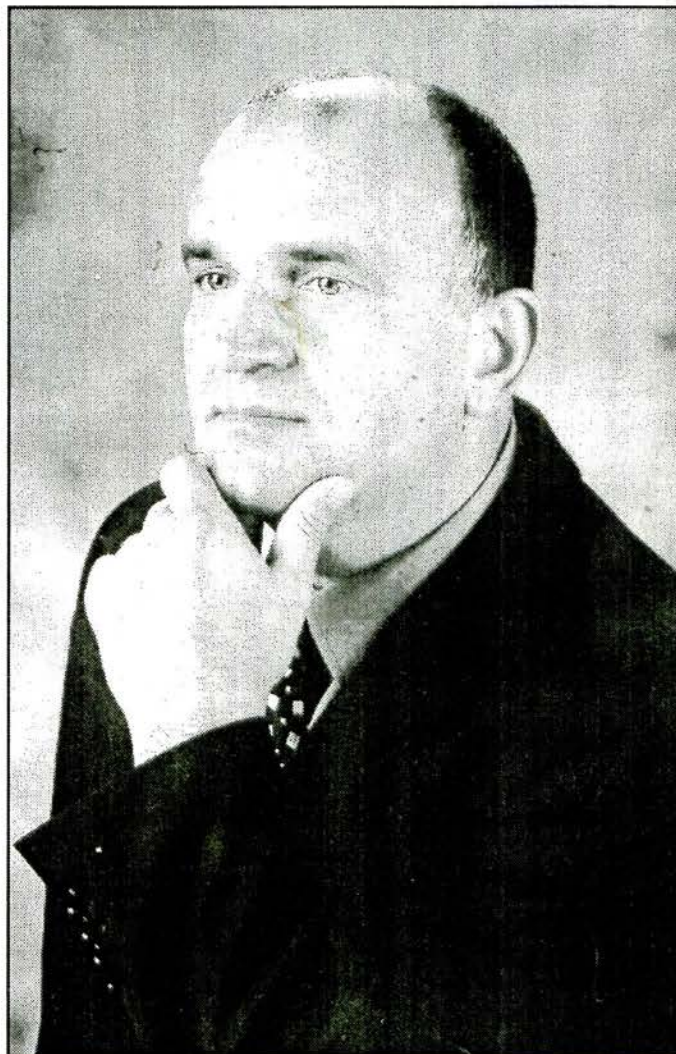
Мирко Благојевић је председник Извршног одбора Српске радикалне странке за Републику Српску. Политиком је, као и већина људи из Семберије, почео да се бави силом прилика. Живи и ради у Бијељини, срећан отац, узоран супруг и домаћин, бивши спортиста, храбар човек, борац. Ожиљак тешких ратних времена и многобројних неправди нанетих српском народу, покушава да излечи

Бавити се политиком није лако, али као и сви српски радикали Мирко Благојевић истрајава на путу истине и опоравка Републике Српске. Како Мирко Благојевић види садашњу политичку ситуацију у БиХ, односно Републици Српској и шта је оно за шта се боре српски радикали и шта очекују од ових избора, какво мишљење имају о својим политичким неистомишљеницима, и о томе да ли је могуће оздрављење привреде Републике Српске је оно о чему смо причали ових дана.

Благојевић: Избори су на нивоу Републике Српске и то за парламент и за председника Републике Српске. Стварна ситуација у Републици Српској, односно и БиХ, није онаква какву смо оставили, када смо насилно избачени из Парламента, већина домаћих политичких партија у садејству са међународним снагама, како их данас популарно зовемо, интервенционистима, није дозволила да изађемо на изборе, постављајући нам готово невероватне услове, које нисмо могли да прихватимо, тако да те 2000. године нисмо ни изашли на локалне, парламентарне и председничке изборе у Републици Српској. Нашим неизласком на изборе, што је подразумевало и неулазак у парламент, највише су изгубили српски народ и држава, јер су били ускраћени за истину и борбу за очување и опстанак државности Републике Српске.

• Са ове временске дистанце, како би сте прокоментарисали на неки начин брисање српских радикала из парламентарног живота, односно каква би ваша улога била у парламенту, да није дошло до тог немилог догађаја који вас је изоштитио из јавног и скупштинског живота, па можда на неки начин утицао и на доношење погрешних скупштинских одлука?

Благојевић: Међународна заједница, односно њени представници у БиХ, нашим избацивањем како из парламента Републике Српске тако и из Представничког дома парламентарне скупштине БиХ створили су много

комфорнију и једноставнију ситуацију за доношење одлука и закона који одговарају свима, осим интересима српског народа. Наравно, те законе су врло лако и једноставно донели, не размишљајући о последицама. При доношењу таквих одлука и закона који су најблаже речено, штетили интересима Републике Српске, потпуно свесно, учествовала је и данашња власт. Жалосно је што су сви ти закони који штете народу Републике Српске донети захваљујући дизању, односно гласању представника српског народа. Са друге стране, сигурни смо да такви штетни закона не би уопште прошли, ма не би ни долазили на ред парламента БиХ, али и Републике Српске, да су и српски радикали били заступљени у парламентарном животу. Али, нажалост, били смо изгнани на неко време, а последице тога данас су и те како видљиве.

**Српска радикална странка
и високи представници међународне заједнице**

• Уместо Петрича, данас је Педи Епсдаун, па, се макар привидно чини да српски радикали захваљујући тој промени имају мало боље шансе за укључивање у парламентарни живот, наиме, овога пута нисте забрањени и дозвољен вам је излазак на изборе, како то тумачите, да ли се можда однос међународне заједнице према Србима у Српској мења, или је у питању нешто друго?

Благојевић: У Петричевом периоду, ми смо били присутни у парламентима, били смо снажна политичка партија и то је тада многим засметало, јер нису могли да вршљају како су хтели. Данас је ситуација мало измењена. Нас готово није ни било у јавном, политичком и медијском животу, а за убудуће, што је нашка блиска бу-

дућност, видећемо како ће се ситуација одвијати, односно какав ће убудуће однос господин Ешдаун имати према српским радикалима, јер смо сигурни да ћемо после ових избора бити једна од битнијих политичких партија у парламенту како Републике Српске, тако и Босне и Херцеговине.

• **Шта султински значе ови избори за Републику Српску, односно српски народ и његову будућност?**

Благојевић: У овом тренутку, који је свакако један од преломних момената, посматрано у историјском смислу, када ми, српски радикали долазимо са јасним патриотским ставовима и још јаснијим политичким идејама и са чврстом вољом очувања Дејтонског мировног споразума, за српски народ то може само да значи сигурнију будућност у складу са оним што је потписано у Дејтону. Дакле, наша основна идеја је да се сачува Дејтонски мировни споразум, да се сачува Република Српска и Босна и Херцеговина, онаквима какве су створене у Дејтону. Што значи БиХ као држава састављена од два равноправна ентитета. Истини за вољу, у данашњим приликама тим ентитетима је врло мало остало од онога што је у Дејтону потписано, али још увек имамо свој парламент, своју владу, своју полицију, своју војску, своју царину, свог председника и још низ институција које треба очувати да би се очувао и мир и стабилност, и да би тај мир био некакво трајно изборно решење свих који живе на овим просторима. За сада се тај мир, нажалост, одржава искључиво захваљујући присуству страних трупа и војске на подручју Босне и Херцеговине. Ево, пре неки дан смо били у прилици да чујемо како америчка војска наговештава повлачење из БиХ, што је у многе унело страх и зебњу, јер је било појединаца који су те унутрашње сукобе између интервенционистичких снага искористили тако што су почели да призивају духове рата. Дакле, БиХ још увек није способна да функционише самостално и без интервенционистичких трупа...

• **Колико је српски народ свестан озбиљности и одговорности коју треба показати на овим избора, у смислу паметног избора будућих представника власти, који својим политичким и рационалним ставовима могу да допринесу извеснијој будућности Републике Српске?**

Народ паметно бира кад му гори под ногама

Благојевић: Мислим да је српски народ, много пута, о чему говори и српска национална историја, у кључним и важним историјским моментима показао своју зрелост паметним одабиром, па тако и у овом тренутку сматрам да ће народ умети исправно да процени чврстину и одлучност српских радикала, али и чињеницу да за српске радикале не постоји ниједна функционерска фотеља, ниједна привилегија власти, због којих би српски радикали жртвовали интересе српског народа, интересе Републике Српске или њене институције. Дакле, као такви, одговорни и имуни на привилегије власти, а против криминала и разноразних распродаја, српски радикали су у предности у односу на све остале политичке партије, јер су све оне, до сада показале шта им је битно и важно. Другим речима, осталим политичким партијама које су победиле на једним недемократским изборима, када смо ми српски радикали били забрањени, све је било важније од институција Републике Српске и њеног народа. Показали су да су спремни на бескомпромисно ћутање и провођење одлука страних интервенциониста, ма колико такве одлуке и њихова реализација штетили народу и Републици Српској. Сматрам да је српски народ свестан свега што се дешава у Српској као и озбиљности и одговорности пред које их стављају ови избори, зато и не сумњам у мудру одлуку српског народа, односно, њихов паметан избор будуће власти у Републици Српској.

• **Готово у свакој медијској информацији која стиже из Ешдауновог кабинета, наглашава се како ће се висо-**

ки представник међународне заједнице Ешдаун жестоко обрачунавати са криминалом у БиХ, а са друге стране у Републици Српској, новински ступци препуни су афера о криминализацији актуелне власти, како све то тумачите?

Благојевић: Ми у Републици Српској заиста тренутно имамо много криминала, а са друге стране Педи Ешдаун, морам рећи, понавља као папагај, оно што ми српски радикали говоримо већ читав низ година, да ћемо се борити за очување мира, верске и националне толеранције на овима просторима, да ћемо се борити за очување Републике Српске, за очување мирне БиХ састављене од два ентитета и да ћемо се борити против криминала и корупције. Дакле, српски радикали се залажу за све наведено, и то понављамо већ дуго година, па зато и кажем да Педи Ешдаун као папагај понавља наше речи. Заиста понекад имам утисак да је у целини слушао све оно што ми саопштимо било на коференцијама или путем неких других средстава, тек Ешдаун, немало за нама понови све то исто. Ако је и он искрен у својим изјавама као што су српски радикали, онда је то добро за Републику Српску, али и БиХ, добро је за народ, али видећемо да ли је то само на нивоу приче, или има и добрих, искрених намера да се и високи представник међународне заједнице упусти у борбу обрачунавања са криминалом, који заиста на овим просторима има дубоке коре-

че корупције и криминала у Републици Српској и лаицима је потпуно јасно, како прети да нас уништи и прогута. Тренутно је у Републици Српској на снази процес приватизације, а криминал и корупција највећи у том сектору, односно дирекцији за приватизацију, која је довела све могуће и немогуће стране интересенте, који наравно, што јефтиније желе да купе што очуваније фирме. Сви ти исти „озбиљни“ купци су долазили, народски речено, да шаују оно што има највише одговора, још 1997, 1998, 1999. и 2000. године. Снимали су наше фабрике и неки су заиста били искрено заинтересовани за куповину појединих фабрика. Међутим, када су схватили да ипак, мафија игра главну улогу, да мафија штима купопродајне уговоре и да у свим преговорима води главну реч, и то само у корист сопствених интереса, једноставно, озбиљни купци су се повукли и нестали, јер на просто нису хтели да имају посла са мафијом! Ово се није десило само у Републици Српској, већ се дешава и на подручју Босне и Херцеговине, што ће рећи да мафијашки токови и кретања увек проналазе рупе и рупице, којима ће се проширивати из дана у дан, све док нас не про-

не. Иначе, српским радикалима је једна од најважнијих тачака нашег страначког програма борба против корупције и криминала, и то народ одавно зна. Извесно је, да једина политичка партија која може да буде носилац идеје о борби против корупције и криминала, и као таква окосница око које ће се окупити политичке партије које слично размишљају о криминалу, односно његовом одлучном заустављању јесте Српска радикална странка.

Ко се борио, а ко се бори против криминала и корупције

Реално посматрано, већина већих и значајнијих политичких партија које су до сада биле на власти имале су ту могућност да се одлучно боре против корупције и криминала, а шта су урадиле. Ништа, сва њихова борба заснивала се само на празним причама и обећањима, а корупција и криминал су се само интензивирали. Што се ти-

гутају. Зато је свеопшта ситуација на подручју целе БиХ изузетно опасна. Ми, српски радикали, тог проблема смо у потпуности свесни, па се надамо да је и високи представник међународне заједнице заиста искрено заинтересован за заустављање криминала у БиХ и Републици Српској, јер суштински посматрано, то је један од важних предуслова будућег правца кретања и развоја живота на овом подручју.

• **Извесно је, макар по ономе што се наслућује из медија, да владу Републике Српске одржава и подржава јак мафијашки клан који наводно предводи Филип Цептер, односно Милан Јанковић, да ли су то само инсинуације, или у њима има и истине?**

Благојевић: Тачно је да је ово прва влада којом управља и влада мафија, у то не треба ни сумњати. Знате, истина увек лако и једноставно пронађе пут до гладног народа. Раније је мафија покушавала на различите начине да се додвори владајућим структурама, покушава-

јући да се приближе привилегијама власти, односно, профитерству, нису успели у првим налетима, али у неком следећем покушају, у томе су успели: реализовали су своје интересе преко владе, или другим речима; мафија влада Републиком Српском, која у потпуности, може се тако рећи, председава седницама владе. Када је својевремено Милан Јанковић, односно Филип Цептер финансирао кампању Младена Иванића и заузврат тражио само место министра финансија, могле су се наслутити „добре“ односно праве намере Милана Јанковића, као и чињеница зашто му је било непоходно место министра финансија. Ово је данас јавна тајна у Републици Српској, то чак знају и врапци на грани... После избора и устоличања Иванића на премијерско место, Јанковић или Цептер добио је тражено миснистарско место. Ових дана у Републици Српској дешавали су се силни ломови, управо због министра финансија, па је то ишло тако далеко да је Врачар, који је радио под будним оком Цептера, поднео оставку и смењен, али да не буде забуне, бивши министар финансија је још увек битна фигура, или фактор у ресору финансија Републике Српске. Тако да се у

управо та смена изавала још једно смењивање, наике после Врачара убрзо је смењен и министар трговине Тадић. Шта је суштину учесталих смена у владином апарату ако се зна да су избори већ били на видуку: компромис премијера Иванића или нешто сасвим друго што обичан народ и не наслућује?

Благојевић: Оно о чему се некада навелико причало, а то је како је Иванић успешно формирао владу експерата, данас се, нажалост показало у најцрњем могућем светлу, макар када је у питању интерес српског народа, односно Републике Српске. Наике, показало се да од експерата нема ништа и да је реч о страначкој влади, јер чим се кренуло на смењивање појединих министара остале политичке партије, које су у влади, реаговале су тако што су се стављале у функцију одбране појединих министара, што је одмах указивало на некакве сумњиве ствари. За ову аферу, која је везана за Царину, неопходно је нагласити како је пре свега крив неспособни премијер Младен Иванић, јер својевремено, када је још Додикова влада донела неки закон или уредбу, не сећам се тачно, да дирекција Царине потпада под ресор министарства фи-

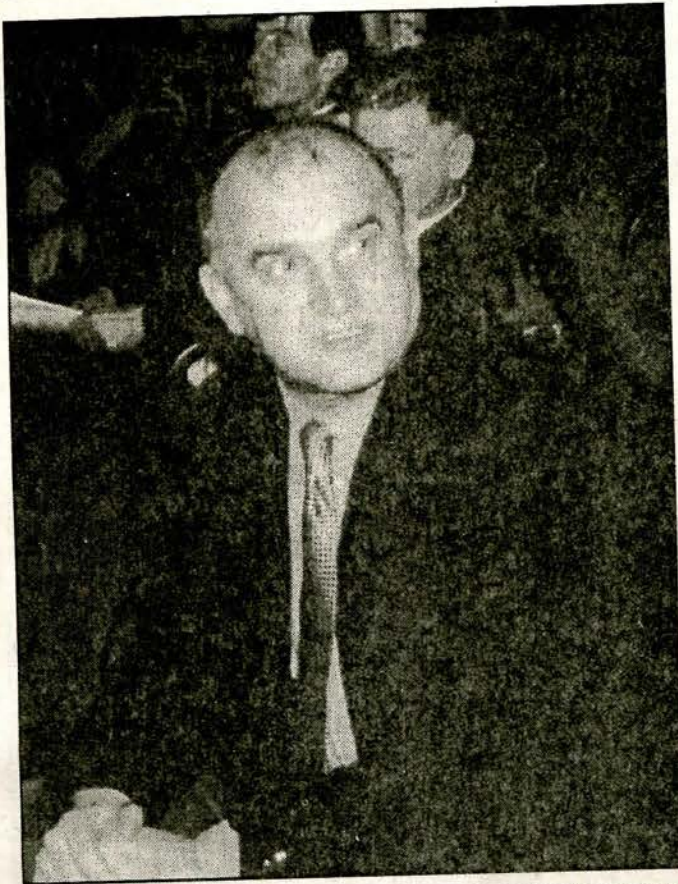
овом тренутку дешава врло непријатна ситуација у односу на државне институције, пре свега мислим на пошту. Наике, главна могућност издржавања у крајњем случају и зараде поште била је у исплати пензија. Ево, сада због неких кредита које даје банка господина Цептера, све транскације се аутоматски морају вршити преко банке, и онда је то велики губитак за пошту, самим тим и за државни буџет. Све је то нешто сумњиво, и сви послови се обављају под некаквим велом тајновитости, тако да смо због свих дешавања у Републици Српској, пре свега, за јавност посла, па ма шта било у питању, чак и одобравање кредита преко банке господина Цептера, јер нарпосто јавност у послу, било ком, гарантује смањење криминализације и разноразних пропратних марифетлука.

Смена министара и још понешто

• Смена министра финансија у Републици Српској није прошла незапажено и без реакција, а неки тврде да је

нансија, и да је директор Царине директно одговоран председнику владе, тако да је председник владе захваљујући тој уредби, односно закону могу сваког минута да зна шта улази, односно излази из земље и колика је царина, а самим тим, могао је премијер и да зна шта се дешава у Царини. Да се Младен Иванић интересовао и да је заиста имао добру вољу и намеру, како ових дана тврди, да заиста зна шта се дешава, до ове криминалне афере не би ни дошло. Напросто није нормално да се у само неколико месеци, три-четири, пронађе утаја царине и пореза преко четрдесет хиљада милиона марака, а то је оно за шта је дефинитивно ускраћена и покрадена Република Српске, што другим речима значи; ускраћени су здравствени радни, просветни радницима полицајци, пензионери и остале структуре друштва.

Нема сумње ово је најнеспособнија и најкорумпирана влада Републике Српске. Имате, на пример, сада ситуацију у којој је супруга демобилисаног борца из Руља,

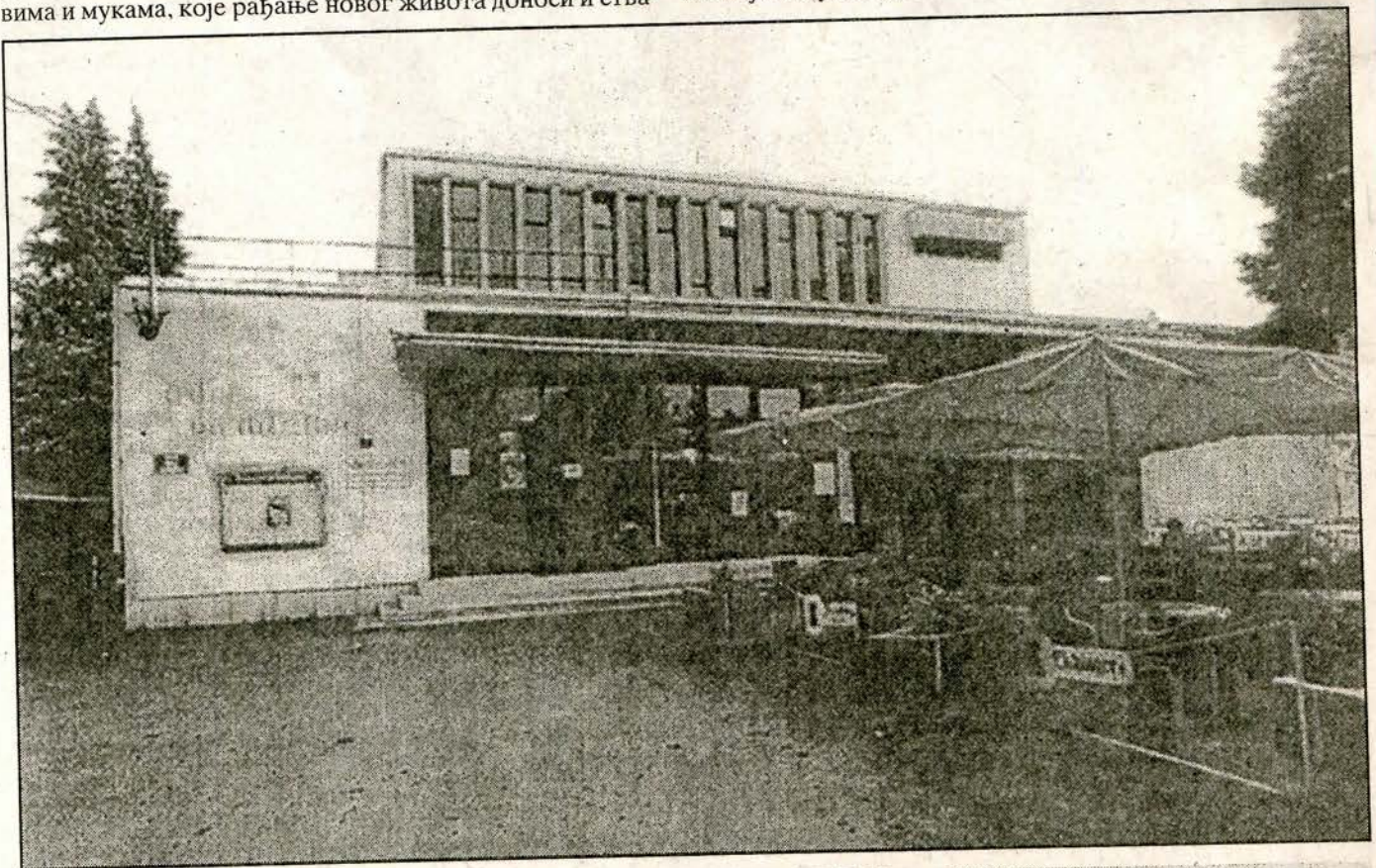

добила порођајне болове и треба да се породи, али неће да је приме да се породи јер нема осам стотина марака. Она одлази у Прибој, тамо јој траже шест стотина марака, које она наравно нема. Она има јаке порођајне болове, али иде у Србиње у болницу, и тамо јој траже шест стотина седамдесет марака за порођај. У оним боловима и мукама, које рађање новог живота доноси и ства-

ра, јадан човек се враћа, окреће око себе и не зна где ће, а беба мора да се роди, време је... Оде у Горажде, у Федерацију, тамо је одмах приме у болницу, збрину је, роди се мушко дете и не траже да плати порођај, већ јој дају некакав пакет у коме су биле и пелене и још јој дају три стотине педесет марака. После овога, сасвим је јасно да би министар здравља Републике Српске морао да поднесе оставку, јер је заиста трагедија да се судбина демобилисаних бораца препушта случајима и парковима испред болница, јер ни супруге тих бораца не могу да уђу у породилиште јер немају осигурање, а ни новац да плате порођај, а то је стварна слика света око нас у Републици Српској. Још увек ми је у живом и јасном сећању један новински текст, који је врло поучан. Наиме у Шведској је пронађен један неписмен човек, а министар просвете одмах је поднео оставку, јер заиста сваки његов коментар или било каква врста одбране пред истином и чињеницама, по природи ствари, бива бесмислена. У сваком министарству Републике Српске постоје репови и јасне индиције, које би сваког нормалног и часног човека натереле на оставку, али у влади Младена Иванића, то није случај, док не дотерају цара до дуvara, како би рекао народ, нема одустајања од привилегија и лагодног богаћења, а све захваљујући функцијама на које су дошли захваљујући вољи народа. Да ли је оваква Република Српска оно за шта се народ борио, да ли је ово власт која заслужује поверење и народно одобравање, сазнаћемо ускоро, јер све ово што сам рекао није било са намером дискредитовања политичке конкуренције, већ је на просто истина у којој живи народ Републике Српске.

Народ заслужује бољу и одговорнију власт

Мислим да народ заслужује макар оно што му се обећа у предизборној кампањи, а они политичари који обећавају више него што је у њиховој моћи, требало би да размисле пре изговарања било каквих обећања. Ова Иванићева влада, не само да ништа од предизборних обећања није испунила, већ се навалила на леђа народа, тако

да је питање тренутка када ће српски народ у потпуности поклекнути, а то је тужно, јадно и срамно за сваку озбиљну и одговорну власт.

Дакле, извесно је да су интереси разних контингената, увоза лекова и све остале трансакције сумњивог порекла оно што је примарно влади Републике Српске. На просто питање: зашто – одговор је још једноставнији – влада има користи, односно њени корумпирани појединци, а то што су они на значајним функцијама то само указује на болест друштва у коме се нашла Република Српска. Лека има, али потребно је да народ разлучи, макар пред изборе, истину од лажи; добре намере политичара од профитерства и све оно што се олако обећава ради личног богаћења. Нажалост већина политичара у Републици Српској је склона олаком давању обећања, случајно или намерно – последице су увек исте, трпе држава и народ!

• **Изгледа да од тренутка објављивања избора у Републици Српској, односно БиХ, новинари, напосто не могу да стигну да забележе све афере. Како је могуће да се у једном тренутку, све ружне приче нађу у медијима, и то не само у Републици Српској, већ и у БиХ, шта је истина у тим аферама, а шта политички маркетинг супротстављених странака, изгледа да је то оно што брине бираче?**

Благојевић: Можда само на први поглед изгледа како су само Иванићева политичка странка и СДС умешани у све афере у Републици Српској, али ако се има у виду да је овде ушао капитал мафије, онда је све много јасније и једноставније за схватање. Криминалци су овладали политичким партијама и то свим, осим Српском радикалном странком, јер напосто нису ни имали интерес да нам се приближе, а са друге стране, криминалцима је потпуно јасно да нама, српским радикалима никада неће моћи да овладају, јер сви нижи интереси, типа личног богаћења и профитерства у односу на интересе државе и народа падају у воду. Овог тренутка у Републици Српској имате сличну ситуацију као својевремено и у Србији. Наиме, није битно да ли је сада на власти СДС или Додик, или ће се он вратити, или ови оста-

ти заједно са Иванићевом странком, то је за мафију и криминалце сасвим свеједно. Мафији је једино битно и важно да на власт не дођу српски радикали, јер би сви њихови мафијашки токови били зачепљени. А кривци би морали за почињено да одговарају. Имамо сличан пример и данас, опет у Србији: некада су на власти били СПС и ЈУЛ, данас је то ДОС, али криминалци и даље успешно раде, јер је њима сасвим свеједно, битно им је само да имају уплива у државне токове, а онда им је све много лакше. Мафијашки су брзи и хитри, и само су се променом власти прешалтали и лагано и перфидно ушетали у досовске органе власти, и они више немају брига. Заправо, једино што их заиста брине јесте да српски радикали ни у Србији, ни у Републици Српској не дођу на власт, а то је тако јер се напосто зна да међу нама, српским радикалима, нема подмитљивих, поткупљивих ликова, који би зарад профитерства уништавали сопствени народ и државу. Дакле, доласком српских радикала на власт, било у Републици Српској, или у Србији, мафијашки токови били би максимално заустављени, ако не и у потпуности искорењени, и то је оно што мафији не одговара, зато ће материјално помоћи кампању било које странке, која им се учини пригодном за контролисање и манипулисање.

• **Стиче се утисак свеопште и никада веће гужве међу председничким кандидатима, чиме то објашњаваате?**

Благојевић: Има их много и изгледа да их никада није било више, али то не значи да сваки председник кућног савета једне зграде може да буде добар председник једне државе. Зато сматрам да је једини озбиљни фаворит за председничку функцију, кандидат Српске радикалне странке Радислав Кањерић. Пођите само од чињенице како сви кандидати, пре свега мислим на оне озбиљније и народу познатије, без обзира из које политичке странке долазе, обећавају да ће поштовати закон, устав, да ће се борити против криминала и корупције, а са друге стране сви су они имали прилику да то зауставе, односно, да поштују закон и устав, да се упусте у борбу са криминалом и корупцијом, а ништа по тим питањима ни-

су урадили, јер је ситуација у Републици Српској из дана у дан, све гора и гора. А ко је крив за то него власт? Имате, на пример, случај Драгана Чавића, који је шеф антикорупционог тима у Републици Српској, и шта је он урадио? Свим могућим средствима, рукама, ногама, речима и ко зна чиме све – Чавић је штитио директора Царине Републике Српске, Горана Поповића, који је његов пријатељ, који је, на крају ове царинске приче, морао да поднесе оставку, али сада је саветник новоименованог директора Царине. Да ли вам то изгледа помало бизарно и апсурдно – наравно, као и сваком нормалном и часном човеку, то је несхватљиво. Дакле, заиста реално посматрано једину праву шансу има страначки кандидат Српске радикалне странке, односно, Радислав Кањерић. Он ће имати око 160.000 сигурних страначких гласова, следећи је кандидат СДС-а, који има око 150.000. гласова, па кандидат из Додикове странке са неких 75.000. гласова и онда редом, све ниже, односно мање... То су заиста једина четири озбиљна кандидата у поплави понуђених председника... Наиме, то само говори да нико од озбиљних кандидата неће имати више од 1000 гласова на изборима. Занимљива је и борба која се овог тренутка води између бошњака и Хрвата. Наиме, онај Бошњак који буде имао највише гласова биће потпредседник Републике Српске, исто то важи и за Хрвата, тако да је изборна поплава и тамо евидентна. Тако да су се и бошњачке странке, оне јаче, у неку руку поделиле. Има их три битније: СДА, СДП, странка Златка Лагумџије и Странка за БиХ, које имају потпуно изједначену снагу у народу, и једна од те три партије ће дати будућег потпредседника Републике Српске, с хрватске стране је слична ситуација и председнички фаворити су такође врло познати...

О страначким препуцавањима и истинама

• **Поменули сте Дргана Чавића, кандидата Српске демократске странке за председника Републике Српске, и то је иницирало следеће питање, колико има истине у Чавићевим медијским тврдњама да га српски радикали намерно и тенденциозно прозивају у некаквим аферама са којима нема веза?**

Благојевић: Драган Чавић је имао јако добру шансу и прилику да се докаже народу Републике Српске, и то на важном државничком месту као шеф антикорупционог тима и да себи обезбеди сјајну политичку каријеру, и да будућих тридесет, четрдесет година живи на лаворикама успеха у борби против корупције и криминала. Међутим, Чавић, не да ту прилику није искористио, већ се и максимално заузимао за људе за које постоје евидентни докази да су учествовали у разноразним криминалним аферама, од којих је пострадао буџет Републике Српске. Шта више рећи о човеку који штити осведочене кривце и криминалце, то је неопростиво. Са друге стране, сама чињеница да је 1997. године био члан СПС Републике Српске и да су му те позиције, преко неких утицајних војних кругова омогућавале да буде и директор Фабрике дувана, где је имао све карте у својим рукама, и користио их како је његовим личним интересима одговарало, па затим прелази у СДС и изабран је као СДС-ов посланик у парламенту Републике Српске и маркетиншки изговорио нешто што је изазвало високог представника међународне заједнице да га смени, а он је и то добро искористио, правећи себи успешну рекламу. После тога је ишао код високог представника међународне заједнице, политички му се удварао, чак толико да је, у великој мери заслужан за доношење појединих значајних, а за Републику Српску погубних закона. Онда је био смењен, па рехабилитација

литован и враћен му је посланички мандат, а ево га сада и као кандидата СДС-а за председника Републике Српске, и мислим да је то један велики СДС-ов промашај, са друге стране, нама је драго да СДС није избацио бољег и у народу, популарнијег члана, већ некога ко је самог себе компромитовао. У крајњем случају, исти тај Драган Чавић није имао ни апсолутну подршку за своју кандидатуру, чак ни код својих страначких колега, али желео је да буде председнички кандидат СДС-а, уценио Главни одбор, и у свом науму, у потпуности успео. Опет, посматрано из неког другог, такође реалног угла, СДС је избацивањем Драгана Чавића као свог кандидата за председника Републике Српске, доказала како мисли да ни Мирко Шаровић није добро радио свој посао, а он је још увек председник Републике Српске, јер да се не заварavamo, дефинитивно, функција председника Републике Српске је једна од значајнијих полува власти и управљања и усмеравања државом. Дакле, имамо СДС-овог данашњег председника чији мандат убрзо истиче политичка странка из које је Шаровић није задовољна његовим радом и он је, данас, кандидат за некакву другу, мање значајну функцију, а та странка под притиском некаквих унутарстраначких уцена, као кандидата за председника Републике Српске избацила је Драгана Чавића. Има ли у томе свему логику, требало би да процени народ!

Ко кога лаже

• Чавић тврди како га по штампи, и уопште свим медијима највише нападају српски радикали, има ли истине у тим тврдњама?

Благојевић: То су безвезне ствари и наклапања неозбиљних људи. Српски радикали о свим својим политичким противницима износе само истину. Дакле, потпуно свесно говоримо оно што знамо о некоме, е, сада што се нашим политичким противницима то не допада, нисмо ми криви, јер да су они мање брљали и мешетарили, варали народ и штети-

ли државу, ми бисмо имали мање њиховог прљавог веша. Према томе, Драган Чавић није привилегован и не би требало себи да даје толико на значају, јер ми говоримо истину о свима подједнако. У крајњем случају, нека нас демантује тако што ће испричати своју причу, и ако у њој има зрна истине, што подразумева и снагу аргумената, ми ћемо га подржати. Али, нажалост, ми смо у праву за све што смо рекли, а то је да је имао шансу да се обрачуна са криминалом, али да се у свој посао најмње мешао, стајао је, увек, у заштити оних људи сумњивих моралних и пословних способности... Оно што је јасно целом чланству СДС-а јесте чињеница, да од када је Чавић ушао у ту политичку странку, само осећа и извлачи користи, а странци ничим позитивним не узвраћа, и то није здрав и нормалан однос. У крајњем случају Драган Чавић ништа добро није учинио ни за Републику Српску, а био је посланик, ево и сада се налази на одговорној функцији, и опет ништа није урадио, макар ја не знам ни за једно такво добро и корисно дело Драгана Чавића.

• Шта је оно што после свега Српска радикална странка нуди или гарантује својим бирачима?

Благојевић: Мудрост, знање, поштење и умеће су оно чиме Српска радикална странка барата, то је оно што ми нудимо српском народу. Имамо воље и знања да се суочимо са тешком ситуацијом у којој су нам се нашли народ и држава. Оно што такође можемо да обећамо јесте да ћемо зауставити даље пропадање Републике Српске али и пад производње, који се за сада повећава из месеца у месец. Зауставићемо даље отпуштање радника и полако, уз одговарајући програм који нудимо кренућемо у оздрављење привреде Републике Српске, јер са овим ресурсима које имамо, уз паметно и мудро руковођење народ може добро да живи. Наша политика и њен централни део, као што сам неколико пута већ у току разговора поменуо јесте и оштра борба против корупције и криминала, и српски народ зна, да ми српски радикали не лажемо и не обећавамо оно што не можемо да испунимо...

ПЕТАР ПАНИЋ, НАЈПОЗНАТИЈИ ПОКАЈНИК

Петар Панић, бивши шеф обезбеђења председника Српске радикалне странке проф. др Војислава Шешеља, изазвао је праву буру у јавности Србије када је 5. августа на конференцији за штампу оповргао све оптужбе изречене на рачун лидера српских патриота у данима после октобарског пуча. Тако је и овим покајничким чином доказано да се истина може фалсификовати али да на дуже стазе страдају и фалсификатори и наручиоци фалсификата

ЛАГАО САМ О ШЕШЕЉУ

Конференција Петра Панића у београдском „Медија центру“ имала је елементе правог драмског заплета. Сазвана под насловом „Шта сам све и како морао да радим за Војислава Шешеља“ привукла је велики број новинара из свих врста медија, од приватних новинских агенција до посленика државне телевизије.

Међутим, сви они остали су ускраћени за нове пикантерије о проф. др Војиславу Шешељу које су очекивали и којима би сигурно „обогатили“ своје странице или емисије. Десило се нешто неочекивано, Петар Панић је демантовао своје лажи из времена непосредно после октобарске револуције и објаснио да су га на овај нечасни чин приморали највиши руководиоци садашње досманлијске власти. Директно је оптужио Горана Весића, саветника савезног министра унутрашњих послова, Владимира Поповића Бебу, директора Бироа за комуникације Владе Србије, затим Горана Петровића, бившег начелника Ресора државне безбедности (сада функционер Министарства иностраних послова) и Радета Терзића. Окружног јавног тужиоца. О начину како је ступио у контакт са својим налогодавцима, те о методама које су применили, Панић је говорио одмах на почетку своје конференције за штампу:

„У последњих годину и по дана систематски сам уцењиван од досовске власти да вршим нападе на свог бившег шефа и пријатеља др Војислава Шешеља. Владимир Поповић Беба и Горан Весић су искористили моје дугогодишње пријатељство и познанство са једним функционером ДОС-а да би ступили у контакт са мном и уцењивали ме да о Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци износим најгнусније лажи. Име тог човека, функционера ДОС-а нећу да кажем, јер он човек није директно умешан у ово, он је само извршавао наређења Владимира Поповића Бебе, Гора-

на Весића, Горана Петровића, тадашњег начелника Државне безбедности, Радета Терзића, државног тужиоца.

Уцене су почеле на тај начин што ми је преко тог мог пријатеља предочено да ће ми досовска власт великом брзином убрзати неке судске процесе који се воде против мене и да ће ме отерати у затвор. Конкретно то су случајеви из БК телевизије, када је адвокат Никола Баровић премлаћен, моја туча са комшијом у Земуну око неког киоска и нека два, три моја судска спора која имам од раније. Морам да кажем да су у тој намери били јако озбиљни и то су ми отворено показали тако што су мог кума Сашу Јовановића, који је истовремено радио са мном као телохранитељ, осудили на велику временску казну, значи отерали су га у затвор, зато што је покушао са млађим братом да спасе оца кога је човек клао испред његове куће у Великом Градишту.

Значи, био сам озбиљно уцењен и нисам имао другог избора него да радим оно што ми кажу.

Владимир Поповић Беба и Горан Весић организовали су ми састанак са шефом Државне безбедности Гораном Петровићем и државним тужиоцем Србије Радетом Терзићем. Састали смо се у ресторану „Милошев конак“ у Кошутњаку у девет сати ујутру. Тада су ми понудили новац, нов идентитет, програм заштићеног сведока који је требало да буде усвојен у Скупштини Србије, само да на најтежи могући начин теретим и лажно сведочим против Војислава Шешеља.

По налогу Горана Весића ступио сам у контакт са бившим потпредседником општине Земун, Владом Башкотом. То је онај човек, сећате се сигурно, кога је Шешељ ухватио у неким мутним радњама које је радио у општини Земун, па га је он после напао, да Шешељ има базен са сланом водом у својој кући у Батајници. Тога се сигурно сећате. То је

тај човек, с њим сам ступио у контакт и он ми је дао материјал који је он дуже времена скупљао против Војислава Шешеља.”

Наравно, ово је само део Панићевог сведочења о стаљинистичким методама које досовска власт користи како би срозала углед свог највећег и јединог правог противника. Одмах после конференције стигло је неколико индиректних потврда, тако да су досманлијски функционери својим неспретним реакцијама српској јавности недвосмислено дали до знања да овај пут Петар Панић говори истину.

Прво се огласио прозвани јавни тужилац Раде Терзић који је тврдио у својој изјави за јавност да се, истина, срео са

Панићем у поменутој кафани, али из потпуно другачијег разлога, да је наводно хтео да од њега купи некакав аутомобил. Само није објаснио откуд тужилац за истим столом са човеком који је оптужен за неколико кривичних дела. Слично је реаговао и Горан Весић који је нашао за потребно да изјави како не познаје Петра Панића.

За „Велику Србију”, одмах по објављивању овог несувислог Терзићевог оправдања, Петар Панић је дао свој коментар:

„Сада ја морам да демантујем Весића. Видели смо се неколико пута и то на углу улица Маршала Бирјузова и Царице Милице, где он иначе станује. Налазили смо се у касним вечерњим часовима, обично око поноћи, и то да би ми саопштили где да идем, којим новинама да дам интервју, како да нападнем Шешеља, странку и сличне ствари. Исто важи и за Владимира Поповића Бебу, са њим сам се четири пута састао, два пута на углу улица Дурмиторске и Сарајевске, а два путу на углу Дурмиторске и Слободана Пенезића Крцуна, где и станује. Ово са Терзићем и не треба да демантујем, то је смешно, где баш њему да продајем ауто?”

У наставку разговора за „Велику Србију” следило је логично питање, како се уопште одлучио да после скоро две године изађе у јавност са истином која баца право светло на садашњи режим?

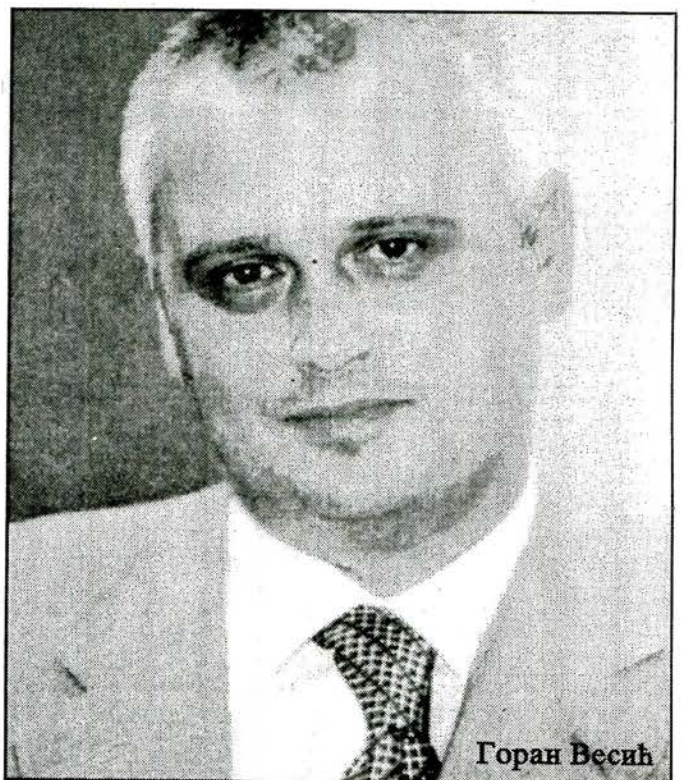
„У суштини, постоје два јака и једнака разлога. Први је моја савест. Било је питање тренутка када ћу да проговорим, нисам више могао да живим са овим лажима. Други разлог су поновљени притисци од истих људи, да поново изађем у јавност са причом против Шешеља и радикала. То им је сада, у овој предизборној кампањи потребније више него пре, осећају да је јачи кандидат од њиховог Лабуса, па су кренули на њега жестоко. Али, ја у томе више не желим да учествујем”.

Ово је само део сведочанства Петра Панића, човека из непосредног окружења проф. др Војислава Шешеља, којег је демократска власт одабрала и обрадила у маниру најцрње праксе диктаторских режима. Испоставило се да су и у овом послу неуки, да су само бледа копија стаљинистичких инквизитора, што уједно значи да се њиховим пучем у Србији заиста нешто и променило.

На зло, наравно.

Владимир Поповић Беба

Горан Весић

**СРБИ У ИСЛАМСКОЈ ОРГАНИЗАЦИЈИ
ИЛИ ОДАКЛЕ ПАРЕ ЗА ЦАМИЈЕ**

ОИЦ ГРАДИ ЦАМИЈЕ У ЗЕМЉИ СКРАЋЕНИЦА

Парадоксално али истинито: Срби имају статус посматрача у Организацији исламске конференције (ОИЦ). У земљи скраћеница БиХ владају два аршина у два ентитета код три народа, па су Срби фашисти када се противе изградњи цамија, а муслимани борци за демократију када се сва њихова штампа острви на једну једину, једва довршену црквицу

Пуштање у рад нових цамија широм Републике Српске асоцира на популарну друштвену игру „Монопол” у којој се освојена и запоседнута територија маркира разнобојним кућицама. Показало се да исламска заједница нема никаквих финансијских проблема у реализацији овог пројекта, те да су међународне снаге врло ефикасне у сузбијању било каквог отпора локалног становништва. Сумирајући све изграђено и планирано, а што ће сигурно бити и завршено, може се рећи да по броју сакралних објеката ислам у федерацији Б и Х и Републици Српској достиже свој зенит, златно доба какво није забележено ни у време османлијског царства. Захваљујући исфабрикованој али општеприхваћеној визији геноцида, муслимани су вешто прибавили моралну подршку Запада и, што је још важније материјалну Истока, оног што га зовемо далеки. Зато и није чудо што плуште грдне паре за подизање минарета, док је просечна муслиманска породица на рубу глади. У еуфорији малтерисања градитељи се не осврћу на такве ситуације, много им је важнија висина минарета од висине месечног дохотка. У Бања Луци су, на пример, у пројекту предатом уз осталу документацију за грађевинску дозволу, зацртали да минаре буде за осам метара веће од минарета некадашње Ферхардије. Урбанистички завод им то није одобрио, тако да су се морали задовољити ранијим грабитима.

Поглед преко тарабе

Решење завода их није ни успорило ни обесхрабрило, као што ни демонстрације у тој истој Бања Луци (и нешто раније у Требињу) нису имале никаквог ефекта. Тачније, искоришћене су за још жешће нападе на Србе, а ти вербални иступи кулминирали су физичким нападима на преостало српско становништво у федерацији Б и Х. Линч у Сарајеву и другим местима није осудио нико из тзв. међународне заједнице, што се очекивало и што је међу муслиманима схваћено као још један знак подршке.

Таква правда влада за Србе, па је зато и могуће да се у муслиманској штампи оспе паљба по јединој цркви (боље рећи црквици) коју су изградили православни верници у Коњевић пољу. Није било муслиманских новина које нису биле згрожене њеним постојањем, јер забога то место је муслиманско, по њима ту никада није било Срба. Било их је, иако у мањини, а цркву би изградили и раније да су могли. Али ето, у комунистичко доба некако лакше су се добијале дозволе за цамије него за цркве, и то само православне, никако католичке. По овоме, као да поново проживљавамо дане обојеног терора, само што је црвени променио боју у зна се коју.

Па Срби цркве граде годинама (она у Бања Луци није ни близу краја) због тога што градња зависи искључиво од новца које скупи локално становништво.

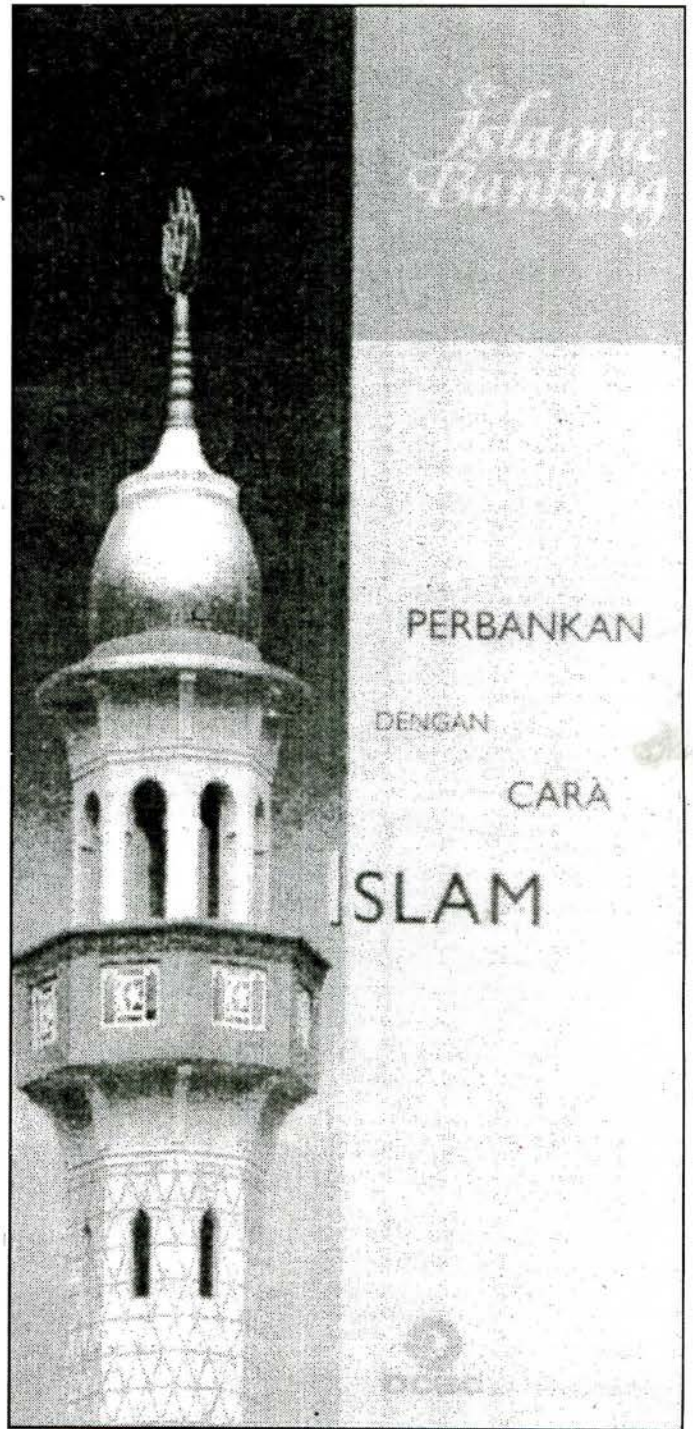
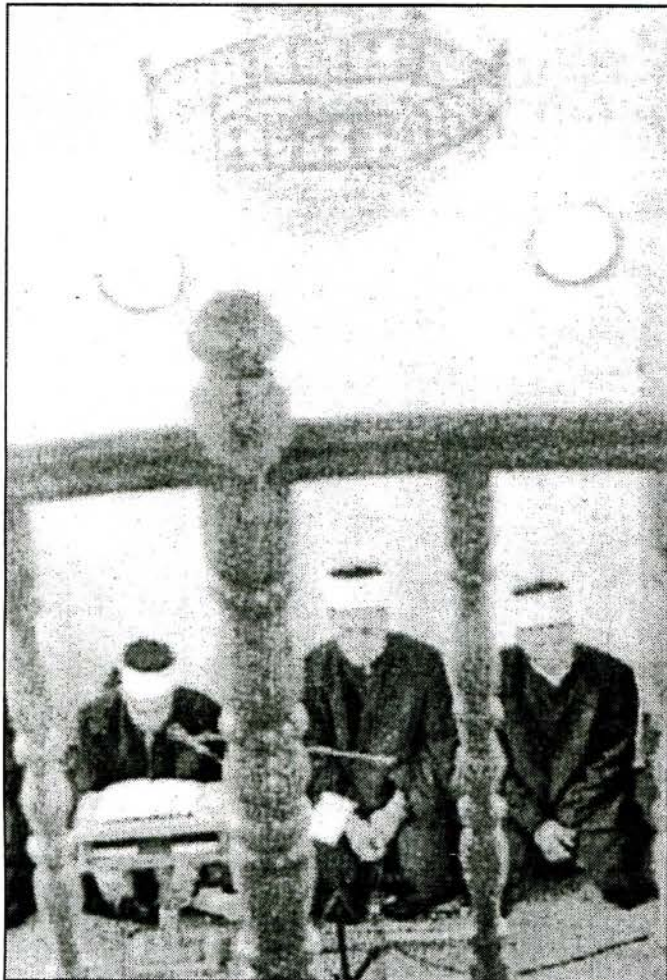
Паре за 135 насеља

Са друге стране, комшије немају таквих проблема. Паре притичу несмањеним темпом, како од појединаца и држава, тако и од Организације исламске конференције (ОИЦ). Наиме, на последњем састанку одржаном у Катару, у периоду од 12. до 14. новембра 2000. године, основан је фонд који директно финансира муслиманске пројекте на територији Републике Српске. Фонд усмерава новац искључиво у 135 насеља на истоку Републике Српске, углавном у близини Дрине, од Зворника до Љубиња, зато што су сарајевачки муслимани оценили да су најмалобројнији повратници управо у ове крајеве. Ваљда из овог разлога, да би охрабрили сународнике, прво зидају џамије, па тек остатак новца усмеравају на обнову и изградњу стамбених објеката за повратнике.

Узгред, и Срби су, иако не својом вољом, добили статус посматрача исламске конференције, што је само корак до чланства. Формално – правно посматрано, пошто је Република Српска ентитет у оквиру Б и Х, државе чија је делегација боравила на овој конференцији, испада да су и Срби као њени грађани наклоњени овој организацији. У овом парадоксу најбоље се и види која врста демократије влада у Б и Х, она у којој муслимани владају у име свих осталих, и Срба и Хрвата. Делегација коју је предводио Хусеин Живаљ у својству заменика министра спољних послова Б и Х сигурно да пре две године није отишла у Катар са одобрењем и кроз демократске институције власти исказаном вољом свих њених грађана.

Несхватљива толеранција

Дежурни посматрачи из међународне заједнице толеришу овај унитаризам иако он директно вређа национална и верска осећања свих грађана Б и Х хришћанске вероиспо-

вести, без обзира да ли су по националности Срби, Хрвати или припадају неком другом народу. На страну што су ове активности исламске конференције усмерене директно против хришћана, што је проблем са којим та иста међународна заједница (Запад) одбија да се суочи иако је већ евидентан и у њиховим земљама.

Дакле, на примеру изградње џамија прекршено је сијасет демократских принципа о чему страни управљачи упорно ћуте. Нико нема право да оспори изградњу једног верског објекта, без обзира да ли је у питању црква или џамија, поготово ако се гради на месту порушене, али заиста се са правом може поставити питање кога је то представљала, и са чијом дозволом, Живаљева делегација у Катару. И каква је то хуманитарна помоћ приликом чије расподеле се строго води рачуна о верској припадности прималаца?

Уосталом, зар Бехмен није пребацио Лагумџији да је од тих пара хтео да обнови неку цркву, а овај се својски „прао“

ОРГАНИЗАЦИЈА ИСЛАМСКЕ КОНФЕРЕНЦИЈЕ

У земљи скраћеница (БиХ, ИФОР, СФОР, УНПРОФОР, ИПГФ, ОСЦЕ...) скраћеница ОИЦ је релативно мало позната иако иза ње стоји 56 удружених муслиманских држава, а колику важност јој придаје међународна дипломатија, говори и податак да је овом 9. самиту на којем се Живаљ изборио за помоћ свом живљу присуствовао и Кофи Анан. Организација располаже значајним капиталом јер водећу улогу у њој имају земље извознице нафте које посебно форсирају помоћ муслиманима из бивше Југославије. Колико им је то важно, види се по томе што је Живаљ добио велике паре у сред жучне расправе о палестинском питању, које је ескалирало управо у дане самнита. Тренутно, председавајући је Катар који је ову улогу преузео од Ирана, чији је председник Мухамед Хатами лично и председавао овом организацијом. Хатами је своју дужност обављао веома активно и у његово време ова организација је развила широку сарадњу са Исламском развојном банком из Цеде, која је данас главни финансијер повратка избеглих муслимана на територију Републике Српске. Идуће године Малезија преузима место председавајућег, а како је познато ова земља већ дуже време негује изузетно блиске односе са руководством босанских муслимана, тако да треба очекивати да БиХ тада и пређе из статуса посматрача у пуноправно чланство.

од овакве предизборне дезинформације? А требало би упитати обојицу због чега је толико страшно ако се из истог фонда из којег се граде џамије, изгради и понека црква. Одговор би био занимљив, а у случају да буде искрен, било би занимљиво видети их у затвору због ширења верске мржње.

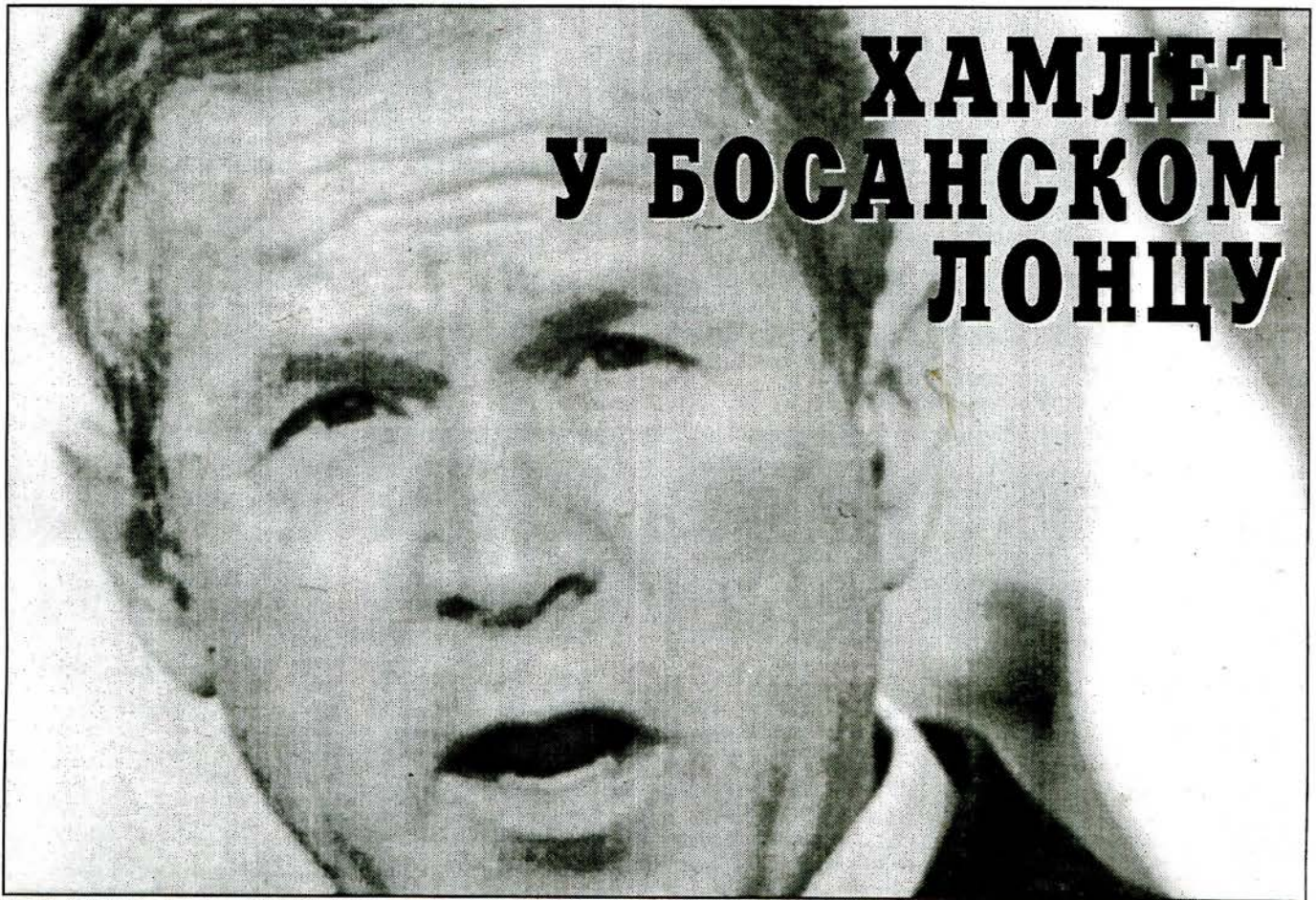
Зато, под хитно треба извршити ревизију свих међународних споразума који су потписани у име БиХ. Ако се жели трајан мир и поверење међу народима. Овако, демонстранти из Требиња и Бања Луке заиста могу да рачунају на разумевање целокупног српског народа. То што ових дана одговарају пред судовима по кривичној основи, јер раније изречене прекршајне казне очигледно нису задовољиле страну управу, још више је озлоједило српску јавност и сигурно неће смирити страсти. Уосталом, такву ситуацију смо имали и пре рата и тај набој је и проузроковао српски одговор на оружане нападе којима је почео рат.

Предвођени Алијом Изетбеговићем муслимани су и Србима и Хрватима гарантовали будућност са шеријатским законом као врховним правним актом на целој територији, важећим за све грађане без обзира на веру и нацију. То је Изетбеговић у више наврата јавно изјављивао, тако да није било никакве сумње у његове намере. У том правцу су вршене и промене језика, школског градива (избацавање Његоша) и свега што је стајало на путу унитарне, муслиманске БиХ.

Новоизграђене џамије веома подсећају на ове намере које нису завршиле добро, пре свега по само муслиманско становништво.

Црква у Коњевић пољу чија изградња је осуђена у већем делу сарајевске штампе

ХАМЛЕТ У БОСАНСКОМ ЛОНЦУ

Прихватити или не амерички ултиматум о изузимању њихових војника из јурисдикције међународног суда је право хамлетовско питање бити или не бити за лидере БиХ муслимана

Бушова офанзива за изузимање америчких војника од одговорности пред међународним судом изазвала је прву видљиву пукотину у западном савезништву, али једини велики губитници могли би да буду муслимани, они из Федерације БиХ, наравно. Пошто је укидање америчке помоћи потпуно извесно ако прихвате диктат Европе која им, опет, овим условљава приближавање континенталној интеграцији, муслиманско руководство је стављено пред избор у којем сигурно губи, било коју опцију да изабере. Парадоксално, али одлагање изјашњавања у овом тренутку им је обезбедила Република Српска, чије се руководство досетило да одговор на ово питање усагласи на свим нивоима система, што ће у сваком случају потрајати.

У међувремену, док не стигне мишљење српских институција, па тако и целокупни одговор оног што се одазива на име БиХ, муслимани излазе у јавност са инфантилним изјавама у којима се залажу за некакав средњи пут.

Наравно, тешко им је да се одрекну прекоокеанског патрона, јер им је, по опште прихваћеном мишљењу у федерацији, Америка највише и помогла да дођу до свог парчета државе. Изгледа да им није јасно да се Бушова администрација осећа толико моћна да јој уопште није стало ни до привида дипломатије, камоли савезништва које то није, јер нејака и недефинисана БиХ и не може бити партнер, што појам савезништва директно подразумева. У тим изјавама нема ни помена о недемократском, јасно диктаторском понашању које директно подрива темеље савремених цивили-

лизацијских достигнућа. Муслимански челници воде се само једном рачуницом, шта губе, а шта добијају, дакле политиком без икаквих принципа, што обавезно мора да резултира поразом на нивоу читаве нације. То је константа муслиманских лидера, од почетка БиХ кризе, у рату и после њега, увек су тражили да им моћници решавају проблеме, јер је то гарантовало успех на рачун комшија друге вере и нације.

Сада, када су напакон истерани на чистину, без обзира што је у питању чиста политика притисака, више не могу да се крију иза туђих леђа.

Ако се повинују Американцима, Европа се повлачи, а о њиховом уласку у Европску унију нема ни говора. Ипак, муслиманско руководство је вероватно свесно чињенице да Америка сваког тренутка може да повуче своје маринце (и паре) што зависи само од тренутног расположења њених грађана израженог у анкетама. Дакле, повлађивањем Бушу профитира се само на кратке стазе.

Што се тиче Европе, она баш и није толико наклоњена муслиманима у БиХ (изузимајући две, три земље) што се видело и за време рата када су је Американци просто присилили на антисрпско савезништво.

Заиста ће бити занимљиво шта ће рећи муслимани, поготово када се имају у виду претходно изјашњавање Словеније која је одбила амерички ултиматум и наговештај Хрватске да ће учинити то исто.

У сваком случају, биће то први велики и самостални, иако изнуђени, потез муслиманског руководства.

ПОЛИТИЧКА

„Ако је сав проблем криминала у Републици Српској сведен на куповину одијела за неких пар десетина хиљада марака, онда смо најсрећенија и најпоштенија држава”, Милорад Додик поводом тужбе за ненаменско трошење средстава.

„Ја нисам као Милорад Додик”, Младен Иванић одговарајући на Додикову оптужбу да лично стоји иза подизања оптужбе за ненаменско трошење средстава.

„Да би дошло до нормализације односа између народа двију држава, народи у БиХ очекују одговоре на питања: какве су стварне намјере СРЈ наспрам БиХ, да ли ће се наставити мјешати у наше послове или ће нас посматрати као сусједи и партнере, да ли су заговорници Велике Србије још увијек на сцени или не? Од одговора на ова питања зависи нормализација односа”, Харис Си-лајџић о односима са Србијом, пре свега.

„Позицију хрватског народа треба гледати кроз слоган „туђе поштуј, својим се дичи”, те уз уважавање чињенице да су Хрвати први доселили на ове просторе и имају највише културне баштине”, Маринко Бркић, једини независни кандидат за члана председништва БиХ из редова Хрвата.

„Вијест о смањењу броја Срба једна је од бољих у последње вријеме”, Анте Бапић, лидер Хрватске странке права и саборски заступник о резултатима пописа у Хрватској.

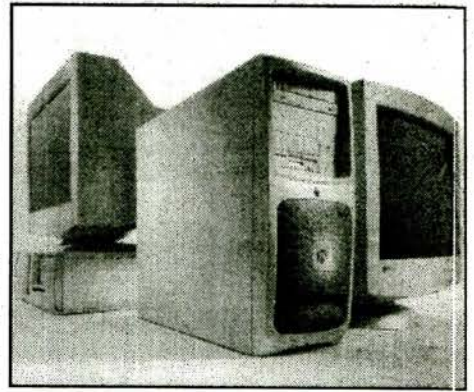
„Захтијевају да парламент и влада проводе реформе које ће довести до убрзања повратка становника на просторе РС, затим бољу сарадњу са Хашким трибуналом, као и хапшење ратних злочинаца. Приоритет ће ми бити потпуна имплементација уставних промјена”, Мирсад Бапо, кандидат СДП-а за председника Републике Српске.

„Да се ради о монтираној оптужници из политичких побуда говори и то да у току процеса оптужба није доказала ниједну тачку оптужнице, а какве су доказе прибавили МУП и АИД довољно говори чињеница да су носиоци тог задатка Велаџић, Алиспахић и Љеваковић у затвору”, из саопштења за јавност Демократске народне заједнице, странке Фикрета Абдића.

СЛАГАЛИЦА

„Политика наше фирме није таква да дајемо провизије и зато, вјероватно, сада имамо врло мало посла. Уосталом, ми као и многи други дистрибутери рачунарске опреме, нисмо уопште знали да се школе у Републици Српској опремају преко Министарства просвјете“, Драшко Димитријевић, власник предузећа „Абакус систем“, поводом нелегалне набавке 1.500 компјутера за основне школе.

„Нисам могао да потпишем колективни списак јер су се на њему налазила имена људи који нису имали никакво право на додјелу стана. Како да потпишем за Драгана Калинића када сам знао да има стан у Београду и да неће живјети у Палама“, Драган Давидовић, бивши министар вјера у Влади Републике Српске поводом афере „09“ како се популарно назива стамбена зграда грађена за функционере СДС-а.

„Долазио је Алекса Буха и рекао како то и није неки стан, и да је он универзитетски професор који заслужује петособан стан, те да ће га вратити уколико то буде наложио закон“, Данило Чобић, заменик републичког јавног правобраниоца поводом афере „09“.

„Тврдим да има притисака на трезор, јер да нема не би се могло десити да ми преко средстава информисања чујемо информацију да је буџет остварен сто или више одсто, а имамо многе буџетске кориснике за које по два-три мјесеца извршење буџета касни. Значи да се средства, негдје по неким приоритетима, дају једним, док су други буџетски корисници ускраћени“, Бошко Чеко, главни ревизор Републике Српске.

„Мој персонални однос према Горану Поповићу нема везе са обављањем његовог посла, свако носи одговорност за посао који обавља. Све је то, наравно, у разним шпекулацијама новинара добило другу димензију и ја већ од тада немам никакве везе са овим цијелим поступком“, Драган Чавић поводом царинске афере.

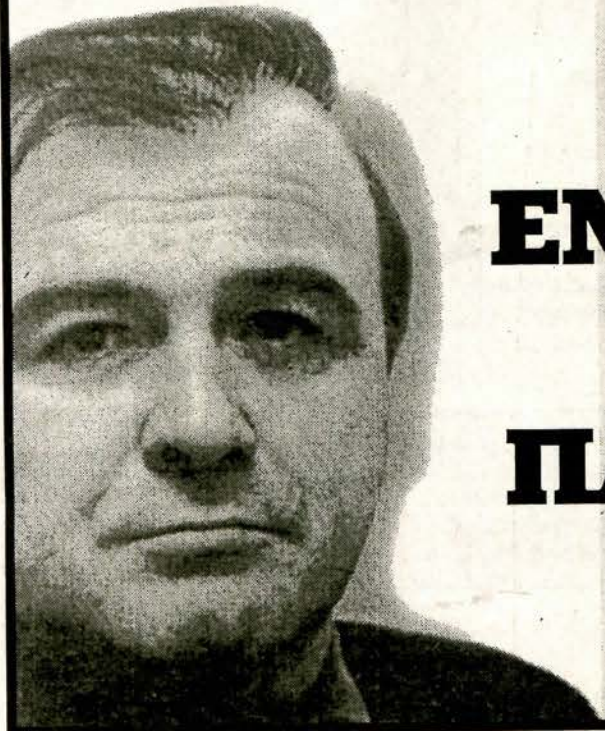

„Сама власт у БиХ, као и Изборна комисија, крше законе ове земље и евидентно је да постоје елементи корупције у шта сам се лично увјерио. Ми морамо знати ко је, заправо, власт у нашој земљи. Морамо позвати ОХР да преузме обавезе, а не само права“, Едхем Бибер, председник синдиката БиХ поводом манипулација око штампања гласачких листића.

„Није ријеч само о некаквим србијанско-руским тајкунима, нити БиХ смије постати њихова, нити било чија колонија, БиХ мора све послове, на којима се производња може покренути, давати домаћим фирмама и мора се прекинути са тим да се тако ноншалантно одлијевају огромна средства, која смо добили од међународне заједнице, у друге земље. Ми смо могли, како кажу стручњаци и новац штампати. Доћи ћемо у ситуацију да ће нам се и обични беџеви штампати у Хрватској, Њемачкој...Није могуће да нам један Чаковец треба штампати изборне листиће, а силна графичка индустрија у БиХ је без посла. Таква је пракса од Дејтона наовамо“, Нијаз Дураковић поводом афере са штампањем гласачких листића.

СИВА ЕМИНЕНЦИЈА БИВШЕ ПАТРИОТСКЕ СТРАНКЕ

Београдски медији по први пут су се озбиљније позабавили ликом и делом Мо-ме Мандића у време хапшења и депортације Алије Делимустафића. Ипак, загре-бали су само врх леденог брега, јавност Србије из тих сторија не може да скло-пи ни делић слике о његовом богатству које је толико да га уврштава међу десет најбогатијих становника Европе. Још мање се зна о начину на који је стекао ово богатство, а чињеница да је он главни финансијер СДС-а остала је потпуно не-позната

С а мо још наивни верују да је први човек СДС-а Драган Калинић. Наравно, није то ни Радован Караџић, него Момчило Мандић, један од десет најбогатијих Европљана. Ову тврдњу о његовом богатству не треба посебно доказивати исто као ни претходну, јер он лично не пропушта прилику да се похвали овим чињеницама. Осим тога, недавно је стигло и сведочење из прве руке, од стране његовог блиског сарадника (возача, телохранитеља и партнера у неколико послова) Дејана Марковића који је одлучио да проговори пошто су Мандићев син (млађи, Владимир) и брат од стрица Драженко покушали да га убију. Марковић је рањен 10. августа прошле године у Београду, а атентат је изведен због његове наводне умешаности у отмицу Велимира Мандића, Момчиловог старијег брата. Велимир Мандић је отет иако је био тешко болестан, преминуо је само месец дана по ослобађању. Данас се у Сарајеву води судски процес против његових отмичара који су ухапшени приликом наплате уцене, али је суђење запало у ћорсокак због неодрживања сведока који бораве у Београду.

Да је Марковић човек који сигурно много зна, говори и податак да је још пре рата имао фирму са најмлађим од браће Мандић, Млађеном, који је данас заменик министра правде у Иванићевој влади. То познанство му је у времену ратном и било главна препорука за сарадњу са сивом еминенцијом СДС-а, полиције и уопште Републике Српске Момчилом Момом Мандићем.

О томе како је Мандић још пре рата стицао капитал, Марковић каже: „Био је шеф управе у чијој надлежности је било одузимање девиза и украдених аутомобила и тај новац је завршио код њега у каси. Знали су да ће доћи до рас-

пада земље и искористили су моменат да би опрали сав тај новац и склонили га. Сада има много тога. Десетине пумпи по Србији и Републици Српској, где је откупио и доста предузећа. Пре две године купио је сину Владимиру хотел у Шпанији за 26 милиона долара, у Београду има бројне некретнине, станове, локале, вилу на Дедињу. Једино нема пријатеља.”

Ко да се дружи са таквим човеком, ако не због узвишених моралних побуда, а оно из прилично реалног страха од метака. Мандић се увек креће наоружан, у пратњи неколико телохранитеља, нарочито од времена отмице његовог брата.

Марковић није подробније објашњавао активности Мо-ме Мандића у отаџбинском рату сматрајући да је ова тема општепозната. Додуше, за њега је овај рат био брат, а не отаџбински, тако да барем у Републици Српској не постоји особа која није упозната са делом његових криминалних активности.

Афера „Голф”

Сумња у његово поштење у народу се први пут појавила приликом познате крађе „Голфова” из воغوшћанске фабрике „ТАС”. Тада је Момо показао и један велики лични недостатак. Испоставило се да је много бољи практичар него продавац магле јер је сопственим изјавама, дементујући сам себе, у ствари доказао да је он директни кривац за ову класичну пљачку. Наиме, говорећи у својству министра правде Републике Српске те 1993. године, у року од 24 часа, дао је две опречне изјаве, прву на Каналу „С” са Пала, а другу београдској телевизији „Политика”.

Код куће, на Палама, тврдио је да су сви „Голфови“ евидентирани и наменски изузети за државне потребе. Вероватно је овим начином у корену хтео да сасече нарастајућу бујицу револта Срба са слободне територије, поготово оних из Сарајева који су били и непосредни сведоци ове работе.

Сутрадан, на „Политици“, оптужио је управо тај део српске популације за оно што је он урадио, по његовиом речима појединци из околине Вогошће покрали су све из фабрике, од аутомобила до делова. Како је рекао, полиција није могла да реагује због ратних дејстава која су на овом делу сарајевског ратишта интензивирана управо тих дана. Још је у виду претње изрекао констатацију да полиција зна ко је све одвезао аутомобиле, те да ће првом приликом бити враћени.

Наравно, није искључено да је неколико возила напустило фабрички круг на тај начин, али очигледна разлика у ове две изјаве указује на правог кривца, Момчила Мандића.

Да се радило о криминалу у његовој режији говори и податак да су се „Голфови“ из Вогошће продавали у Београду са бланко саобраћајним дозволама које су коштале 500 немачких марака. Њихово порекло се знало, продавци су то посебно напомињали као доказ ваљаности, биле су са Враца, из школе предратне полиције, где су Момчило и његов брат Млађен имали директну контролу.

Приватни биро у Нушићевој

Ипак, много озбиљније криминалне активности Момчила Моме Мандића забележене су нешто касније када је и фактички са Пала прешао у Београд. Иако далеко од рата, Пале га никада нису нарочито привлачиле, па је као функционер Владе Републике Српске, у својству министра правде, много више боравио у Београду. Осећајући да се у Бироу Републике Српске у Нушићевој улици и вили Босанка концентрише енормно више пара, моћи и утицаја, Мандић стаје на чело ове институције где и остаје до краја свог јавног политичког ангажмана.

Већина избеглица и рањеника за овај биро никада није имала лепе речи, за шта главну кривицу сноси управо Момчило Мандић. Уместо да помогне и на сваки начин стоји на услузи својим грађанима који се налазе у Србији, овај биро је претворен у огромну машину за рекетирање. Тако је, на пример, за издавање пасоша узимано мито од хиљаду марака, а боље нису пролазили ни рањеници, инвалиди који

су имали различита потраживања према Републици Српској, од пензија до лечења. Издавање и најбаналније потврде било је скопчано са митом, а они који би се одлучили за редован пут кроз бирократију били су осуђени на вишемесечна чекања на крају којих би њихов предмет обично био одбијен или изгубљен. Иста ствар била је и са пензијама које су биле нередовне и веома ниске, увек је важило идентично оправдање, за све је био крив рат.

Ипак, нису овако отете паре биле главница у маси Мандићевог богатства. Велики, ако не и највећи део девизних средстава, пристигао је из иностранства, из дијаспоре, и у краћи ових пара лежи и највећи грех који је Момчило Моме Мандић починио према сопственом народу.

Данас важи фама да наши сународници из иселења нису помагали своју браћу у најтежим тренуцима по сам биолошки опстанак српског народа, што је апсолутна неистина. Наиме, сви долари и марке сакупљени у организацији емиграције, а упућени на подручја захваћена ратом, по правилу су завршавали у Бироу Републике Српске. Већина наших људи није ни знала где су Пале, а сви они који су били задужени да новац пренесу, у највећем броју случајева испоручивали су га у Нушићевој јер им је то било најједноставније и најсигурније. Тако се десило, на пример, да српско друштво „Свети Сава“ из Њујорка сакупи два милиона долара и да их намени за ампутирце у Власеници, а да те паре никада не дођу до циља, до оних којима су намењене и којима су потребне.

Наравно, такво грамзиво отимање пара није могло остати без контраефекта, временом је сплашњавао ентузијазам наших људи из иностранства, све до тренутка када је обустављена свака помоћ из дијаспоре. Производ ове криминалне активности је поразан по српски народ у целини, порасло је неповерење са обе стране океана, једни се осећају опљачкани, а други изневерени. Колики је обим ове проневере тешко је наслутити јер пример из Власенице је само један у низу и никако није усамљен, а најогорченији су Срби из Америке који су и сакупили највише пара.

Ниједан долар, ниједна марка, нису могли да прођу „некажњено“ кроз биро. Када нису „прошле“ српске паре из иностранства, што да туђе имају повлашћен статус? Тако је из Бироа и нестало више од милион и по немачких марака које је Република Српска добила од међународне заједнице одмах по потписивању Дејтонског споразума. Само, овај пут је ипак стигло некакво објашњење из Бироа, непознати пљачкаши су иза себе оставили канапче које је висило са спрата на којем је извршена пљачка. Смешно али истинито. Углавном, ти НН починиоци или починилац никада нису пронађени. Ни том приликом Моми Мандићу није отпала ни (усађена) длака из фризуре, што значи да се полиција задовољила оним канапчетом.

Са толиким и тако стеченим новцем Биро Републике Српске је заиста израстао у моћну институцију, јачу од саме владе која га је основала, а његов неприсноковени газда у владара из сенке, поготово када се зна да је паралелно градио свој утицај у Србији, нарочито у полицији.

Наводна истрага

У јануару ове године београдски медији су пренели вест да је против овог новокомпонованог милијардера покренута истрага, а све поводом његове умешаности у случај хапшења Алије Делимустафића. Тих дана Момчило Мандић је био уплашен као никад пре, управо због могућности да се разоткрије његова повезаност са овим бившим министром Алије Изетбеговића. Под удар истраге дошао је зато што није добро прорачунао однос снага у власти, па је финансирао Кошгунићин ДСС, што је довољан разлог да Ђинђићев министар Душан Михајловић ступи у акцију. Истрага је обухватила широк спектар Мандићевих делатности, од фалсификовања пасоша који су такође изнети из школе МУП-а на Врацама, преко саобраћајних дозвола и регистрација, све до пословања Робних резерви Републике Српске, преко којих су набављани нафта и храна, по ценама које су диктирали Мандић и Анђелко Говедарица. У обрачуна Плавшићке и Додика са кадровима СДС-а у Републици Српској је својевремено покренут судски поступак против Говедарице због лажног приказивања продаје робе из фонда резерви на домаћем тржишту, док је у ствари завршавала на црном тржишту Југославије. Исто тако, заједно су отварали фиктивне фирме, захваљујући печатима и овлашћењима свих државних институција које је Мандић имао још из времена док је био министар правде, а Говедарица му је омогућио да присвоји нафтни терминал у Бијељини из којег се горивом снабдева цела Република Српска, од званичних до приватних фирми. Суђење Говедарици је обустављено када је СДС братски поделио власт са ПДП-ом Младена Иванића.

До Мандића је полиција дошла пратећи Делимустафића, што и није било неко изненађење јер њих двојица успешно сарађују већ више од деценије.

Дејан Марковић тврди да је Мандић одмах по Делимустафићевом хапшењу грозничаво тражио везе да га ослободи, плаћао му адвокате, а рекао је још нешто што је показатељ да је Мандић успео у својим намерама. Наиме, много пре изручења Алије Делимустафића, бивши Мандићев

Дејан Марковић

сарадник Марковић изјавио је да је овом изузетно стало да се што пре обави депортација, те да је то најбољи начин да се у јавности заташка њихова веза. Зато није ни чудо што у Србији није суђено Делимустафићу за све злочине у које је умешан, од организовања и наоружавања муслиманских парамилитарних група до масакра у Добровољачкој улици. У истој изјави Марковић се усудио да први јавно потврди оно што су знали Срби из Сарајева и околине, Мандић је омогућио Делимустафићу да у рату и после њега настави пословање са Републиком Српском и Србијом, шлепере и цистерне са његовом робом пратили су Мандићеве људи на целом путу до сарајевског насеља Добриња где су их презимали муслимани. Исто тако, нашао му се при руци када је овоме догорело у Сарајеву и када је своје прљаве послове покушао да пребаци у Србију, што је још један доказ да је Мандић рат схватио само као изузетно добру прилику за богаћење, никако као одбрамбену реакцију народа којем само статистички припада.

Без обзира на све, успео је у својој крајњој намери, Делимустафићу се суди у Сарајеву, далеко од камера и микрофона београдских медија.

Са нескривеним поносом Мандић сам себе проглашава успешним бизнисменом, што по њему подразумева визију света без граница и националне припадности. У том тону

обраћа се и муслиманским медијима, при чему користи сваку прилику да поздрави старе пријатеље и колеге. У ствари, то је исти онај утопизам којим је натапан као припадник Титове полиције у којој је радио 15 година на крвним деликтима, када му је братство и јединство било светиња, а највећи непријатељи националисти из сопственог народа. Своју правоверност доказао је и конкретно, оженивши Хрватицу, што је био солидан камен темељац у изградњи успешне каријере. Отвореност на сарадњу са људима друге вере и нације показала се као захвална у још једном случају. Тако га је Васвија Видовић, муслимански званичник за сарању са Хагом, ослободила свих оптужби за ратне злочине, а нешто пре тога ослобођен је и оптужби у федерацији за финансијске злоупотребе, на основу Закона о амнестији.

Логично, знајући све ово, види се да је Србин постао силов политичких прилика, што му се финансијски дебело исплатило, а представља ефекат какав до максимума могу да искористе само бивши комунисти. Као комунистички прототип скуван у босанском лонцу, Мандић никада није био националиста, осим у појединим тренуцима и то само зато што је то од њега захтевао положај који је заузимао.

У овој тачки намеће се закључак да је Република Српска још и добро прошла јер је у владајућим структурама био велики број људи истог профила. Велики, и превелики. То је баласт од којег још увек патимо и који има неке своје интересе који се уопште не поклапају са свенародним циљевима.

Тешко да ће српска политичка сцена, и то са обе стране Дрине, ускоро бити ослобођена оваквих ликова, јер велики новац производи моћ, а новац стечен криминалним активностима захтева и додатну заштиту, па су људи Мандићевог типа у сталној спрези са влашћу. Из тог разлога Момчило Мандић финансира и ову предизборну кампању СДС-а, никако зато што му је мила победа патриотских и националних снага.

Зато ни СДС одавно није ни патриотски ни национално опредељен.

Наравно, Мандић не би био уврштен у десет најбогатих Европљана да расипа своје богатство. Шта то у пракси значи, видели смо пред изборе 2000. године. Тада је у Бања Луци заплена огромна количина од 144 килограма хероина и кокаина чији пошиљалац је био управо Момчило Мандић, а за праћење товара је био задужен садашњи потпредседник Републике Српске Драган Чавић. И тада је, исто као у случају Делимустафић, започета истрага изненада обустављена. На одлуку о обустављању утицао је Момчилов брат Млађен обилато користећи свој положај заменика министра правде. Да би се осигурао да се овакав губитак више не понови, Мандић је убрзо после одузимања дроге успео да у бањалучки ЦСБ постави једног свог рођака, тако да у овој кампањи не треба очекивати сличне скандале.

Кампања СДС-а припрема отступнице

На овим изборима заказаним за 5. октобар Мандићу је сигурно стало да победи његов СДС, много више него на било којим претходним. Једноставно, протекли догађаји су му показали да није лоше имати припремљену отступницу, па макар и у Републици Српској где нема толико комфора као у Србији.

Иако му у Београду не гори под ногама, за шта је доказ његово успешно приближавање Ђинђићу и ДОС-у, прочитовано у депортацији Делимустафића, Мандић више неће да ризикује у очекивању резултата избора за председника Србије.

Још кад се зна да др Војислав Шешељ, без икаквог навијања, има највеће шансе да буде изабран, сигурно да му није лако у Београду.

ХОТЕЛИЈЕР, РУКОМЕТАШ, ГРАЂЕВИНАР, БАНКАР, КАФЕЦИЈА, ЦУДИСТА, НАФТАШ...

Званично, прву некретнину у Београду Момчило Мандић је купио на Новом Београду, у ексклузивном Ју бизнис центру, где се уселио у трособан стан. Убрзо после тога у истом центру је купио и пословни простор велике квадратуре у којем је отворио кафану под именом „Александрија”. Власник је још пет локала који се налазе у истом центру, а последња некретнина коју је купио у оквиру овог пословно-стамбеног комплекса је стан од 430 квадрата у велелепној, недавно завршеној згради.

Старији син Александар, који је био права мета отмице у Бијелини, када је отет данас покојни Велимир Мандић, учествује у очевим пословима. Млађем сину Владимиру отац се побринуо за каријеру, као председнику Рукометног клуба „Партизан” Момчилу није било тешко да сину обезбеди капитенску траку, иако у овом клубу има неколико дугогодишњих репрезентативаца чије рукометно знање није скромно као његово. Куповину хотела у шанском летовалишту Марбељи треба посматрати у том контексту, јер је Владимирова наставак каријере загарантован у Шпанији.

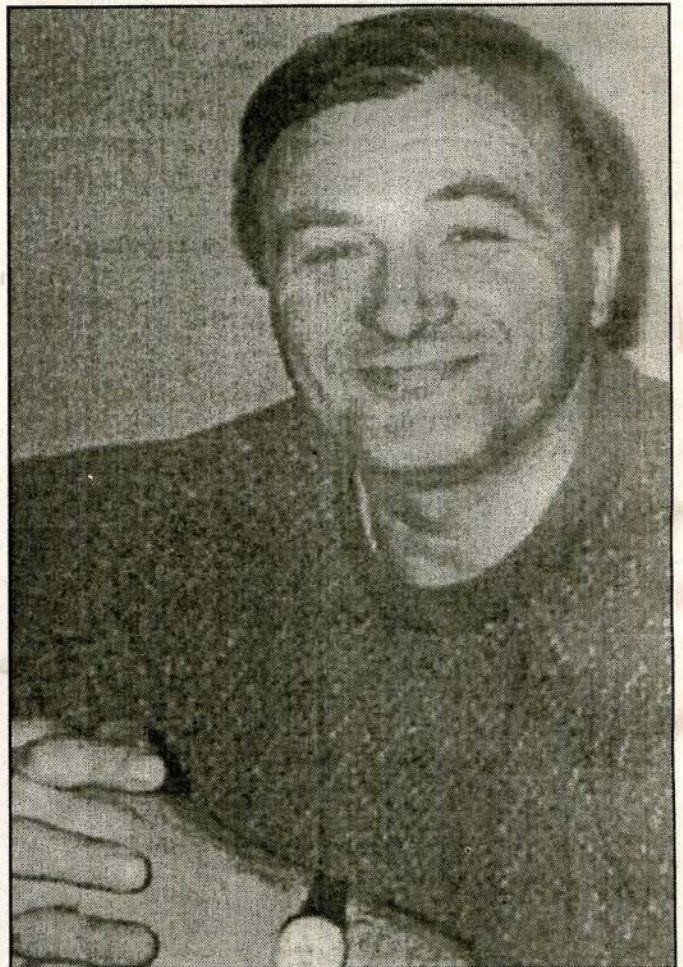
Док се не пресели у Марбељу, Владимир ће да живи у татиној вили на Дедињу која се процјењује на десетак милиона марака. Што се тиче Момчиловог спортског ангажмана то није све, не сме се заборавити да је и председник Цудо савеза Републике Српске.

Момчило поседује још и неколико пословних простора у Кнез Михајловој, а у једном од њих његова жена држи властиту адвокатску канцеларију.

У његовом власништву је и неколико предузећа у Републици Српској и Југославији која су регистрована за промет нафте и нафтних деривата. Прву бензинску пумпу купио је на Карабурми за 3 милиона немачких марака још 1996. године, а од тада их је купио још неколико, углавном у Републици Српској. Зна се да управља Привредном банком Сарајево, дд Зворник, али се о осталим његовим пословима само нагађа.

Од већих захвата сигурно је да у овом тренутку гради велики стамбени објекат на Дорћолу, на крају улице Мајке Јевросиме, чија ће површина износити око 4500 квадратних метара. Сви станови биће продати по цени од 1500 евра по квадрату, а у овај посао је ушао са Перицом Стојановићем, некадашњим сувласником сарајевског кафића „Естрада”. Поуздано се зна да их је само прибављање дозвола за градњу и земљиште коштало више од милион евра, али то је права сигница у односу на очекивану добит.

О својим пословима Момчило Мандић нерадо говори, иако је осетно да му пријају микрофон и камере. На свако питање овог типа кратко одговара: „Имам своје послове у Београду, запослио сам 70 људи и храним исто толико породица”.

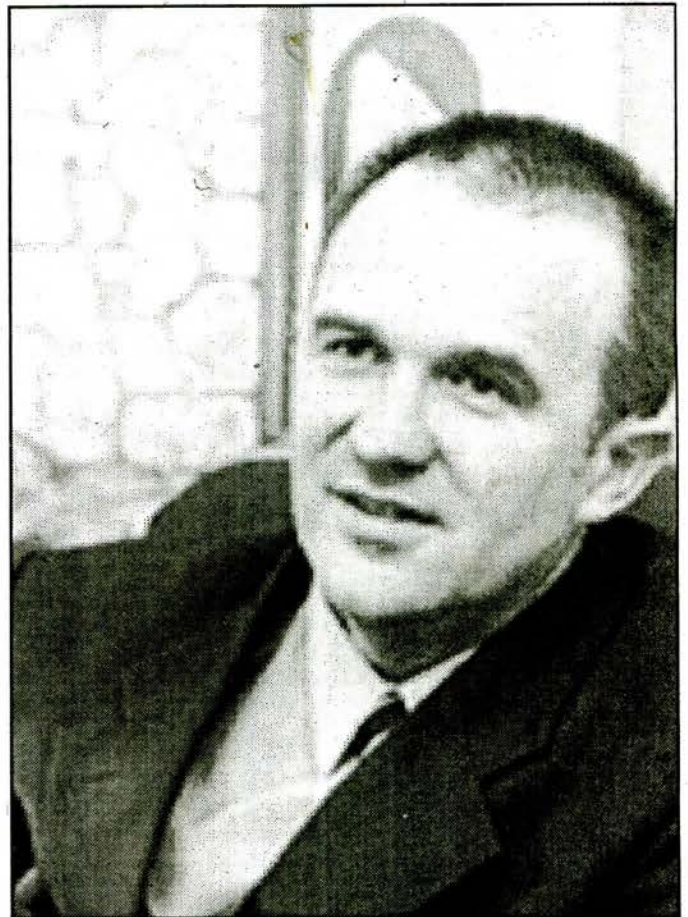

ГАЛЕРИЈА ЛИКОВА:

Драган Чавић, СДС-ов кандидат за председника Републике Српске

НАРЦИС ЦВЕТА СРПСКОМ

Некада је СДС био политичка странка коју су чиниле разборите, мудре патриоте, било је и тада уступања, у људском смислу, кукоља, али то је проблем свих политичких партија. Међутим, у последњих неколико година СДС је на површину избацио лоше људе и још горе политичаре, који никада нису ни знали шта је патриотизам. Могло би се рећи да је то унутрашњи проблем СДС, али у случаја када се од лошег бира најбољи, онда је то проблем. Извесно је да се са тим проблемом СДС сусрео ових дана. Наиме, на листи кандидата за председника СДС нашао се Драган Чавић. Упућени извори тврде како је због овакве одлуке унутар СДС било различитих ломова и сукобљавања, али Чавић није одступао од свог захтева: председник Републике Српске, или ништа... Да је среће, по многима би било паметније решење ништа, али Чавић, који очигледно за сам врх странке, има сигурног кеца из рукава, који вади само у специјалним приликама. Ипак, то што је Драган Чавић кандидат СДС за председника Републике Српске, још увек ништа не значи, али ипак, да се подсетимо ко је Драган Чавић.

Медијска пажња пред расписивање ових општинских избора у Републици Српској, односно у Федерацији БиХ, најчешће је била усмерена на стратешко-политичке потезе Српске демократске странке. Унутар СДС било је много предлога, а некако, непосредно пред расписивање избора на видело дана, избило је и неколико афера, у којима су главни глумци били челни људи Српске демократске странке. Таман када се чинило да се више ни око чега, макар када је СДС у питању, неће дизати прашина, Српском је просујао абер да Драган Чавић ултимативно захтева да се његово име нађе на листи, макар за председника Републике Српске. Грађани Српске, у почетку су мислили да је то само неслана шала, политичких противника СДС-а, а онда се и СДС огласио; Драган Чавић јерсте њихов кандидат за председника.

Да ли СДС има бољег

Да ли је могуће да у СДС-у нема човека који би био сигурнији избор за Србе, а у крајњем случају и за Српску де-

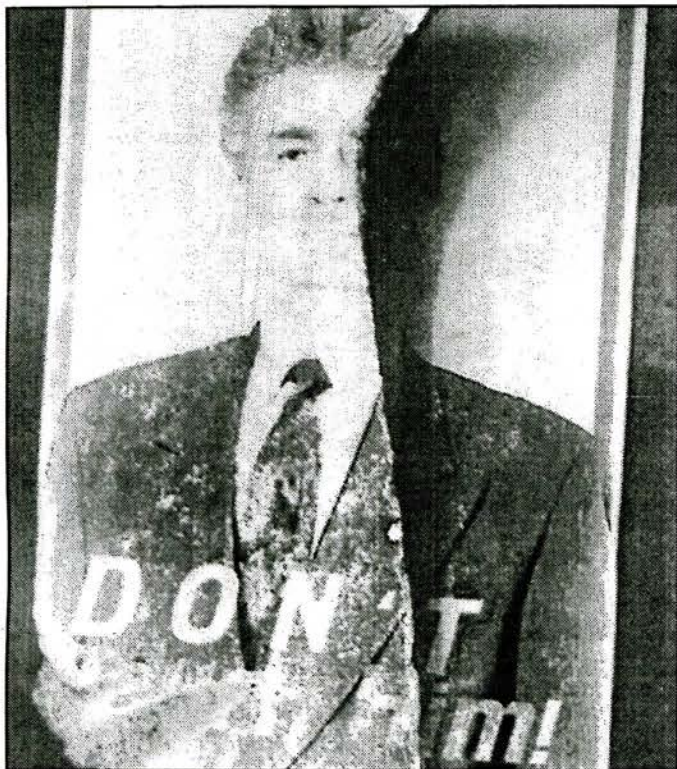
мократску странку, или је у питању нешто друго!? Поздано се зна, макар добро упућени у унутрашња дешавања у СДС-у тако тврде, да је Мирко Шаровић незадовољан оваквим обртом ствари, а Драган Калинић – присиљен, из само њему знаних разлога – да ћути и чешка главу. Како би зачепио уста свима који га не воле, а таквих је много не само у СДС-у, већ уопште у српском народу, Драган Чавић је медијским путем, грађане Српске обавестио, како његову кандидатуру прати непотребна драматургија на којој инсиситирају његови политички противници, а пре свега српски радикали!? Ако је он, односно Драган Чавић, како јавно тврди и говори сам о себи, као „... најбољој опцији СДС-а”, онда је ту и крај ове, некад врло уважаване и поштоване политичке странке и то како од стране српског народа, тако и од политичких противника, али и од многих важних светских политичара, који се можда и нису слагали са политичко-идеолошким ставовима СДС-а, али захваљујући челним људима, поштовали су и уважавали њихову политику. Тако је било некада, а сада се само приповеда.

Чавићу никада није мањкало нарцисоидности и самољубља, тако да га многи памте као претераног самољубивог и грабљивог типа, који је као познати СДС-овски сиротан, голи црквени миш, од Моме Мандића, једног од водећих финансијера СДС-а, добио двадесет хиљада немачких марака не би ли решио своје стамбено питање. Затим је Чавић почео нагло да напредује, улагујући се људима који су утицали на успон његове унутарстраначке каријере. Међутим, њему је увек, свега материјалног, било мало. Заправо, Чавић је увек хтео више, још више, више од највише, уколико то постоји. У томе грабежу почео је да губи компас и увлачи се у сумњиве токове друштвеног кретања, обично на граници криминала, а њима су руководили неки људи сумњивог морала...

Председник кућног савета, или...

Дакле, сасвим је јасно како руководству СДС-а, тако и народу Републике Српске да Драган Чавић није најсрећнији избор. Међутим, Чавић сматра другачије. Извесно је да у поплави многобројних предсеничких кандидата, међу којима су сасвим сигурно и они који не би могли да буду ни пристojни председници кућних савета, а камоли председници држава, Чавић на својој страни има, у завидној мери, и медије Републике Српске. Сваки случајни или намерни абер који шаље Чавић нађе пут до народа, али не на начин на који би то Чавићу одговарало, већ мало другачије. Тако је у једном скорашњем разговору за новине које су доступне и читаоцима Србије, Драган Чавић још једном демонстрирао опасно, демократско паковање, које се у потпуности поклапа са политиком двојних аршина, којој је иначе Драган Чавић склон, тако да су србијански читаоци могли да стекну утисак како је Чавић успешно прошао Ђинђићевску школу мазања и премазивања народа, али без метафора. Наиме, говорећи о својим противкандидатима Чавић се опасно чувао изговарања грубих речи и онога што стварно мисли, али зато својим, бившим коалиционим партнерима, а данас највећим конкурентима, представницима Српске радикалне странке, није остајао дужан, крпио их је и бираним и небираним речима, не би ли успео да дискредитује њихову популарност код народа Републике Српске.

Кога Чавић заступа

Потпуно бизарно и нерационално изгледа Чавићево помињање имена бившег председника Републике Српске (кога је високи председник међународне заједнице за БиХ сменио и чије место је тада заузео дотадашњи потпредседник РС, Мирко Шаровић из СДС-а) из редова Српске радикалне странке, као и инсистирање на чињеници да се он не слаже са садашњом изборном кампањом. У крајњем случају овакво понашање Драгана Чавића, српском народу само обзнањује каквим је све неистинама спреман да се користи, како би се домогао високог положаја који

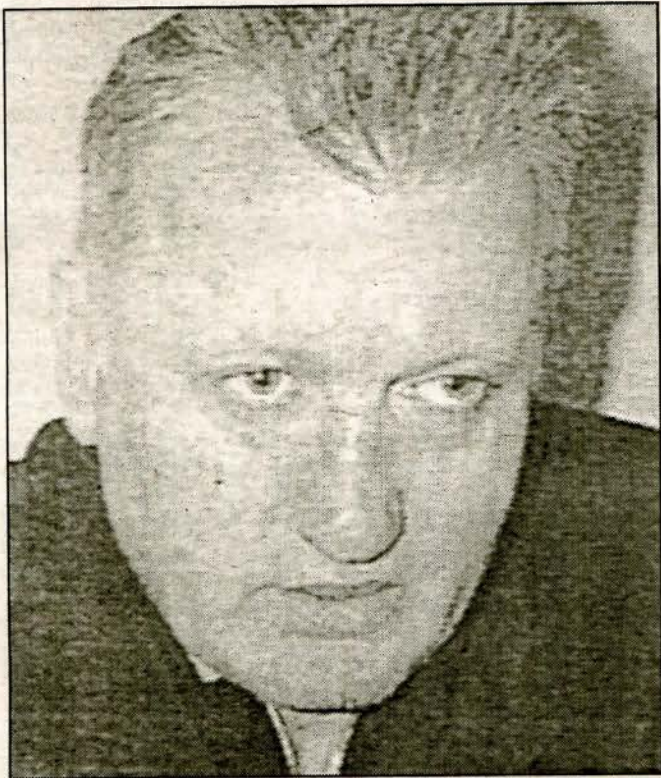
би требало да му олакша послове сумњивог морала, који ма се иначе, већ дуже време Чавић бави. Са друге стране, у народу је добро знана карактерна црта Драгана Чавића, која би се у најмању руку могла назвати; недисциплиновашћу, али суштински посматрано то је нешто сасвим друго: мегаломанство, незаситост и потреба за констатним окоришћавањем од стране других; у овом случају државе и народа.

Један од већих тобожњих поборника у борби против криминала је и Драган Чавић, али то је само на декларативном нивоу, јер суштински и реално посматрано Чавић је заиста могао много тога да уради како би се криминал у Републици Српској, макар смањио, ако не и у потпуности искоренио, посебно зато што је у одбору за заустављање криминала. О томе колико је Чавић вољан да се застави криминал, било је сасвим јасно после разоткривања царинске афере и медијског прозивања његовог партијског колеге, иначе блиског Чавићевог пословног пријатеља, макар тако кажу добро упућени извори.

Извесно је да Драган Чавић, по сваку цену жели место председника Републике Српске, али поставља се питање: зашто. На ово питање одговор ће уследити, уколико се, не дај боже српски народ још једном превари, па своје поверење поклони Драгану Чавићу, што је чак и по свим досадашњим лажираним и нарученим – немогуће, а до тада, до избора, ваља пажљиво слушати шта све Чавић обећава, већ довољно превареном српском народу и схватити како су сва његова лепа обећања сведена на ниво лудог радовања, али празних депова, затворених фабрика, отпушених радника, небринутих бораца и њихових породица, али и слуганске државе. Да ли ико нормалан тако нешто жели, није под знаком питања, али зато је на историјском тесту, још једном, српска предвидљивост, мудрост и исправна процена правих, пре свега људских, а онда и осталих вредности понуђених кандидата. У тој трци, свакако највише шанси има кандидат у чију мудрост знање и поштење народ верује, а неки аналитичари кажу да такав улед у народу, за сада од свих понуђених председничких кандидата има само Радослав Кањерић из Српске радикалне странке!

ЧИСТИ СРБИН ИЗ РЕДОВА МУСЛИМАНА

Демократија је право чудо, само у демократији је могуће да муслимани и Хрвати на место српског члана председништва кандидују своје Србе. Судаћи по томе, Република Српска и федерација су најразвијенија демократска друштва. Тако су наши непријатељи добили још једно неочекивано али ефикасно оружје, демократију.

Зато је сувишно инсистирање међународне заједнице на изградњи међусобног поверења које је нарушио рат. Као да га је икада и било.

Куриозитет наредних, октобарских избора, свакако су кандидати српске националности истакнути од хрватских и муслиманских странака. Једно такво чудо зове се Десница Радивојевић, родом је из Сребренице, где и данас живи, а Странка демократске акције га је кандидовала за српског члана председништва БиХ. Што је још горе (за Србе) поменути је и председник општине Сребреница.

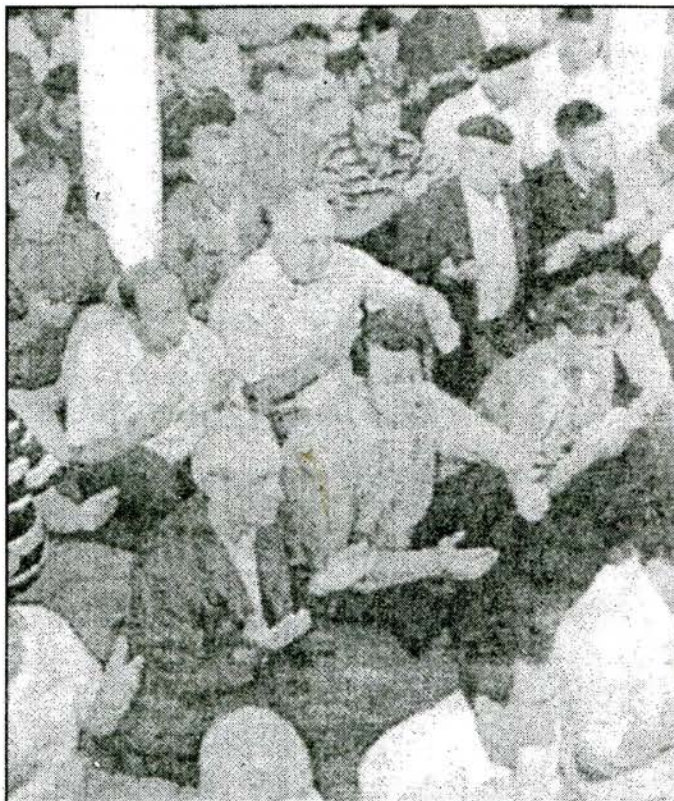
Своју предизборну кампању почео је широким спектром оптужби на рачун српских националиста који су му криви за све, од претњи упућених њему и његовој породици до озбиљних опструкција у изградњи њему драге мултиетничке Б и Х, тачније Босне како је од мила зове. Ти екстремисти, како их Десница етикетира по устаљеној шеми, прозвали су га издајником и то ни кривог ни дужног. Он је, човек, раскрестио са свим заблудама, за њега је унитарна Б и Х једино прихватљиво решење. И баш му је много мило што је СДА прихватила мултиетничку оријентацију и од једне националне, екстремне странке, дошла до модерне грађанске, народне странке, која се залаже за суживот сва три народа у БиХ. Сад, што би то био суживот под фесом и ферецом, мање је важно, али свако људско биће би да живи, а не суживи, шта год да то значи. Ту реч, суживот, измислио је у златно доба усташлука данас мртви Фрањо, што је довољан доказ да се ради о чистој обмани пласираној, пре свега, западном тржишту које је у сталној потражи за демократијом. Загребачком ђаку Десници (школовао се у Загребу) овакве нака-

радне речи и идеје очигледно нису стране, па је логично што се прихватио кандидатуре за члана председништва. Пљује по српским националистима, док га националисти из његових муслиманских редова остављају равнодушним, што је доказ више да припада једном новом соју којег је изнедрио задњи (можда не и последњи) грађански и верски рат. Наиме, у српском народу су се избијањем ратних сукоба на тлу бивше Б и Х, одмах 1992. године, појавио изванредан број колабораната који се несебично ставио у службу Алијиног режима. Иако Срби по рођењу, ови малобројни службеници исламске револуције дали су значајан допринос у изградњи демократског, мултиконфесионалног и мултиетничког имиџа муслиманске државице који је, исто као и флоскула суживот, био услов за подршку западних сила. Наравно, и муслиманима и Србима било је јасно да Мирко Пејановић, Јован Дивјак или Десница Радивојевић ни под разне не представљају израз демократске воље српског народа, разлози за њихово лично учешће у борби против сопственог народа далеко су од демократије и по својој природи су потпуно прозаични. Неки су, бар у почетку, тако покушали да избегну затвор (Дивјак), неки чисто да преживе у фанатичном антисрпском окружењу (Пејановић), а неки као Радивојевић, због нарушеног (менталног) здравља. Ова констатација не би требала да буде схваћена као увреда из политичких разлога, немогуће је здраворазумски објаснити његов ангажман у СДА, а поготово идеје за које се залаже. Како другачије схва-

тити његове тврдње да ради за добробит свих народа у Б и Х, кад знамо каву смо добробит доживели од његове партије и пре и за време рата. Тако се показало да демократија има својих мана, и то повеликих. Не зато што муслимани имају могућност да гурну свог Србина у предизборну кампању, него зато што кандидатима није условљен здравствени преглед, у овом случају код психолога, ако не и код психијатра.

Узгред, уз наведене разлоге за колаборацију са ФФ режимом (фашистичко – фундаменталички, а може и фес - фереца) сигурно да неизоставно мора бити наведена и остварена материјална добит, изражена у девицама или квадратима, свеједно.

Осим ове изборне, Десница за СДА има још једну веома битну употребну вредност. Поново су наши Србина који треба да их опере пред Западом. Није било тако давно када је одлазећи Волфганг Петрич назвао ову странку диносаурусом муслиманског национализма. Зато је тај један јединствени Србин ваљда некакав доказ да је СДА грађанска странка која је, ето, послушала критику и кротко променила свој лични опис. Десница је врло подесан за употребу из још једног разлога, доказујући мултиетничност он, у ствари, директно ради против Републике Српске, значи читавог српског народа. Десница на изборима неће проћи, то је јасно већ сада, много пре 5. октобра, али га је у предизборној кампањи врло опасно квалификовати као издајника, плаћеника или особу са менталним проблемима. Све те квалификације биће дочекане као напад на мултиетничност, што граничи са суицидним изазивањем реакције западних сила, нарочито осетљивих на ову компоненту муслиманске пропаганде. Све је то фантастично срачунато у СДА кухињи и зато нећемо називати Десницу Радивојевића издајником, лудаком или плаћеником. Само, ако је могуће, тражили би да га на брзину погледа неки психијатар.

На страну његова данашња улога председника општине Сребреница у којој је изградња џамија далеко већи императив од крова над главом за сироте повратнике. (Успут речено, толико их се враћа да је озбиљно доведен у сумњу наводни број изгинулих. Да их је побијено на хиљаде, ко би претекао да се врати у Сребреницу?) Због таквих амбиција и размишљања има проблеме и у сопственој кући, свакодневно је изложен притисцима супруге да се окане ћоравог посла, а и де-

ца, иако малолетна, одлично разумеју да им је бабо забрздио на погрешну страну. Ипак, сигурно је да ће добити све могуће муслиманске гласове иако не може да рачуна ни на један из сопствене куће. Тако је то у демократији, у балканској варијанти нарочито. И свака част демократији, наметнута или не, досадашњи развој друштвених односа није дао боље решење, на целој планети, у свим душтвама. Само, требало би превести странцима који будно надзиру и ове изборе шта све може да проистекне из овакве кандидатуре каква је Десница. Прво, његово именовање од стране СДА сви Срби, без изузетка, доживљавају као још једну ФФ подвалу. Друго, свака акција изазива реакцију, тако да је његова кандидатура корак даље од међусобног поверења и помирења и уједно корак ближе новом међунационалном сукобу. То је једини могући начин на који се чита име Десница, муслимани (гласачи) смеју се и уживају у новој досетци својих политичара која је поново срачуната да дође главе Србима, а међу српским гласачима расте огорчење и страх што је уопште остављена могућност да неко из СДА заузме место неким од заиста српских кандидата. Ово је истина без улепшавања и ко је пренебрегне сносиће последице за даље заоштравање међунационалних односа, све до тачке усијања када ће их бити немогуће контролисати. Зато зачине у босански лонац не треба додавати, као да није довољно већ присутног думбуса. Нажалост, истина је да су односи између народа на територији од Дрине до Уне, нарочито између Срба и муслимана, на још нижој тачки него што су били уочи рата. Пре свега, захваљујући прекрајању Дејтонског споразума, што води укидању Републике Српске и мирнодопском

остварењу ратних циљева ФФ идеолога, стварању унитарне Босне. То неће проћи без српског отпора као што није прошло ни први пут, а људи калибра Деснице су последњи који ће помоћи у премошћавању разлика и неповерења. Они су само израз једне константне политике која мења само своје појавне облике, али не и принципе који су увек на штету српског народа.

ДОНАТОРИ ЗА НОВУ ФАСАДУ СДА

— Да је СДА схватила критику Волфганга Петрича као озбиљну претњу, те да су у току интензивни радови на фасади овог Алијиног здања, сведочи и недавна посета делегације ове партије Малезији. Тамо су позвани као једини гости са европског континента да присуствују генералној скупштини Уједињене малезијске националне партије, чији је председник садашњи премијер Мухамед Махатир. Том приликом су сарајевски муслимани замолили малезијске муслимане да у својим контактима са светским политичарима објасне да СДА није националистичка странка.

Остало је само нејасно ко ће тај посао разјашњавања и објашњавања обавити за домаћине, изразито исламистички обојену партију која суверено влада Малезијом.

Сребреница: На прошлим изборима одлуком ОСЦЕ-а Србима је одузето више од половине гласова

СВЕСТ ГЛАДНИХ О НЕСВЕСТИ СИТИХ

После рата долази мир, а са њим, по некаквом неписаном правилу и глад и сиромаштво. Можда је тако, али поједини стручњаци светског калибра не слажу се са овом теоријом, побијају је из дна душе, аргументујући своје ставове разноразним хуманитарним и донаторским акцијама као и повољним кредитима које даје међународна заједница. Међутим, ситуација празних џепова је сасвим извесна за народ Републике Српске. Ко је крив за сиромаштво и глад у Републици Српској: народ или власт, а можда и једни и други подједнако, или неко трећи...

У стварном животу обичног грађанина Републике Српске нема више осмеха и рекло би се као да нема ни наде и вере у то да бољи дани долазе, не треба бити ни превише паметан, ни мудар, да би се закључило како је нада спласла и прерасла у сивило сиромаштва, а глад обесно ушетала у српске домове. Економска политика коју води влада Републике Српске „уродила“ је плодом: основни трошкови живота одавно су прерасли просечне плате, а цене и даље убрзано расту, инфлација је такође, тврде аналитичри у порасту. Шта то беше пристојан живот, а шта добар стандард грађана, више нико из Српске не би знао са сигурношћу да каже, јер их много више мучи како преживети још један дан и како, односно чиме нахранити гладна дечија уста, која по природи ствари не разумеју реч: немати!

Целофанска паковања не помажу сваки пут

Са друге стране штампани медији, а за њима много не заостају ни електронски, свакодневно, онако бац како то раде све неспособне власти пред изборе, грађене Републи-

ке Српске обавештавају како „... је ових летњих дана при-
матан и охрабрујући раст номиналних плата, које су у ма-
ју износиле, чак, 350 конвертибилних марака...“ Народ сте-
ње и ћути питајући се у којој то земљи живи и каква је то
још једна безочна лаж којом се купују предизборни гласо-
ви, јер сваки просечан грађанин Српске, заиста не мора да
прочита у новинама, или чује у вестима како живи. Ваљда
народ зна да ли у јулу, или августу живи боље него што је
живео у мају или априлу, ваљда знају шта могу, а шта не мо-
гу! Народ зна, али власт, изгледа то не зна, или што још го-
ре то је и не занима, па онда онако, успутно неодмерено ла-
же, уздајући се у народну наивност и кокошије слепило од
кога су Срби, изгледа колективно оболели.

Оно у шта више ниједан разуман и рационалан човек не
сумња јесте чињеница да је Иванићева влада народу Срп-
ске понудила само козметичко паковање пристojног живо-
та, задовољивши форму – лажима, не марећи за суштину
стварног света око себе. Дакле, свима је јасно Гебелсово пра-
вило: лаж изговорена више пута јавно, јасно и гласно по-
стаје истина, али ово правило могло би данашњој власти Ре-
публике Српске, врло брзо да се обије о главу и да буде по
оном принципу: тражили сте – добили сте. Јер након свих
изговорених лажи у које ваљда ни Иванићев кабинет, као
ни сам премијер, више не верују, а камоли народ који на соп-
ственој кожи осећа све „благодети“ Иванићеве власти. За-
то су у праву сви аналитичари који тврде, а таквих је у све
већем броју како потешкоће Иванићу и онима које је он до-
вео на власт тек предстоје, јер како убедити народ да цело-
фаном и козметиком из Гебелсове радионице, која је у из-
логу, ипак, могу да се засите, а да им стомаци и даље оста-
ну празани?! Крчање црева ни уз помоћ највеће маште и нај-
чаробнијег штапића на свету, ипак, није исто што и преде-
ње од задовољства, као што се ни глад не може утолити гле-
дањем најлепших светских кулинарских ђаконија.

Шта прија, а шта не

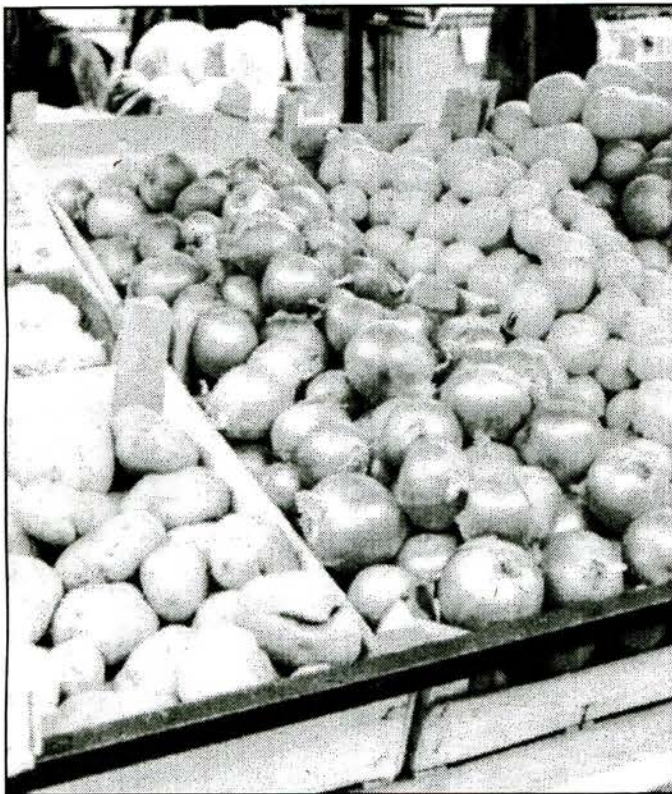
Након свих ових тешких година, садашња гарнитура вла-
сти морала је константно да има у виду само једну чињени-
цу: и најгора власт има какве такве шансе на изборима ако
се народу омогући задовољење насупне потребе – хлеба и
игара. У Републици Српској, нажалост има само игара и то

оних политичких које прерастају у афере, не пријају души
и телу народа, само иритирају ионако изгладнеле стомаке,
а онда је то опасно!

Стада оваца или говеда, до сада су углавном била на па-
пњацима, али уз помоћ Иванићеве владе та стада оваца су
се преселила у градове, не баш у буквалном смислу, већ у пре-
носном значењу. Наиме, по мишљењу и понашању данашње
власти људи су постали неорганизована и неконтролисана
стада оваца. Ево и зашто ова, можда мало вербално агрес-
ивнија тврдња – јесте истина: јер заиста је просечна плата
у мају порасла у односу на април – за 1. конвертибилну мар-
ку. Наиме, у априлу је износила 349 конвертибилних марака.

а у мају 350. Дакле, не може се толико злоупотребљавати ни један медиј да би се народу наметнуло нешто што је у суштини апсурд, а тек се поготову не може говорити о некаквом тренду раста, јер ако неко случајно у такву глупост и поверује, онда је сигурно зрео за лекара, и то нервног!

Повећање плата, пад цена, пораст стандарда просечног живота јесте нешто чему по природи ствари тежи сваки нормалан човек, али та тежња у случају Републике Српске је и оправдана, јер је током прошле предизборне кампање Иванић све то обећавао. Обећао, победио и заборавио на обећање, а да ли је народ заборавио на то, или колико ће крчање црева гладног народа и одавно испражњени буџетари утицати на промену воље бирача, видеће се на предстојећим изборима. Међутим, оно што свакако изазива револт, који временом прераста у гађење, а онда и у бес народа, јесте политика лагања којој данашња власт напросто не може да одоли. Напросто није нормално, а ни хумано презентовати људима податке који немају везе са истином, јер то је цинизам раван подсмеху, ако би народ то и хтео да опрости – гладни стомаци неће моћи, јер такви су Срби.

Такозвани тренд раста плата, односно пада цена и побољшања животног стандарда, који безочно и цинично пласира актуелна власт није више чак ни шарена лажа, већ иритирајућа фагаморгана, а пустиње у околини Српске нигде нема, али има пустоши... Опустошене су фабрике које због властодржачких малверзација одавно не раде, већ труле, а радници су одавно и без посла и без плате, баш као што су грђани без наде у боље сутра! Зашто је и како дошло до тога, сваки политичар из власти, у тренутку опуштања има своју террију, од којих неке могу да прођу, а неке не... Међутим, оно што је сасвим извесно за све је стање колапс привреде, пољопривреде, а то за собом повлачи колапс народа – докле?! Само до тренутка док народ свесно или несвесно, више је то и небитни, буде пристајао на имитацију живота и фолирања која нуди власт Републике Српске!

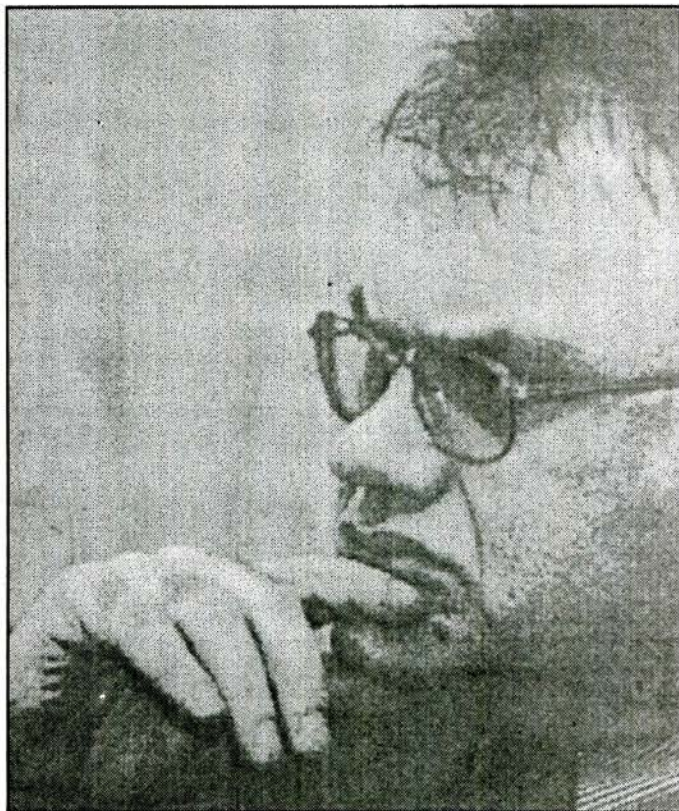
Стваран свет око нас

Да није тужно било би смешно једно од саопштења владе Републике Српске, које отприлике гласи овако: „... У 2001. и првих пет месеци у 2002. године укупни трошкови живо-

та на годишњем нивоу показују тенденцију пада. Месечни скок цена, који је децембра месеца 2000. године износио 14,4 одсто, у децембру 2001. године – 5,9 %, а у мају ове године износи свега 1,2%...” (крај цитата). Полусите рибе можда би се и упецале на овакво изношење података, риболовачки речено: загризле би мамац, али шта сувопарни подаци значе, и шта одсликавају ако стварни живот показује нешто сасвим друго?! Чак и подаци Републичког статистичког завода изгледају мало другачије, наиме, по њима „...укупан индекс цена на мало у јуну 2002. године виши је у односу на просек 2001. године као и у односу на исти месец претходне године, док је у односу на децембар прошле године нижи за 0,4%...” Наиме, другим речима укупан индекс трошкова живота у јуну 2002. године виши је односу на просек 2001. године, као и у односу на претходни месец прошле године, али нижи је у односу на децембар прошле године. Шта сувопарни подаци говоре ако не чињеницу да се из године у годину живи све теже и неквалитетније, а да се највећи проблем Републике Српске: незапосленост – не решава! Лаже Иванићева влада и себе и народ, али рок трајања им истиче, а свака кварљива роба, па макар то била и власт мора се заменити!

Када сољење памети не користи

Оно што би можда мање љутило и разгневило народ јесте престанак „сољења памети”, односно прекрајање стварних чињеница, које Иванићев кабинет од доласка на власт не престаје да ради. Можда би народ, донекле, уз разумна, а искрена и објективна саопштења схватио да рад и труд, уколико га код Иванићевих људи има, не мора априори да подразумева успех, односно побољшање животних услова и стандард грађана. Овако, то лагање, прекрајање и презентовање података и чињеница које су целофанског типа, представља само потцењивање народне свест, а чак и гладан народ то уме, може и мора да осети, а шта остаје после свега? Горак укус празних уста у које су неки тенденциозно и намерно утурили лаж не би ли тако доприли до свести како последица ствара основну, насушну потребу – смењу власти! Јер, ако се народ и може преварити изврнутим статистичким подацима, празан стомак, ипак, не може!

Из Иванићевог кабинета свакодневно се лансирају приче, које уредно преносе контролисани медији, како процес запослености, захваљујући дубокоумној влади, свакодневно расте. Стварни живот показује сасвим другачију слику – истину. Реформске мере, које наводно Иванићева влада предузима с циљем повећања броја запослених, представља само још једну фарсу на коју је Иванић спремно пристао како би што дуже лагао народ. Наиме, да није трагично и да се не дешава нама, можда би било смешно! Овако, ипак, сво то потцењивање народне свести и ума, представља само још један властодржачки корак ближе суноврату.

Хоће ли српски народ преживети ову голготу сиромаштва и глади, јесте питање које свакодневно и све извесније добија одговор – народу је свега доста, а посебно, лагања и разноразних изнуђених целофанских имитација! Више се, готово, нико ни не пита о каквим то реформским и социјалним програмима непрестано говори Иванић и клика око њега, јер подаци о броју незапослених од када је Иванићев кабинет постао стварност Републике Српске најбоље и најсликовитије би приказали и показали отпуштени радници Нове бањалучке банке, Приједорске банке, или неке друге фирме. Лажна илузија о разноразним програма, који би ваљда требало да покажу бригу владе за народне невоље, ипак не могу да напуне празне џепове, а још мање да нахране гладна уста!

Дакле, свако агресивно представљање лажираних података, изврнутих чињеницама на којима Иванићев кабинет упорно ради, од када је дошао на власт, није више само труп у оку народа, већ слон у оку разјареног крокодила!

Недостаци воље, озбиљности и капитала

Са друге стране, катастрофална привредна ситуација Републике Српске свакодневно се компликује, јер према

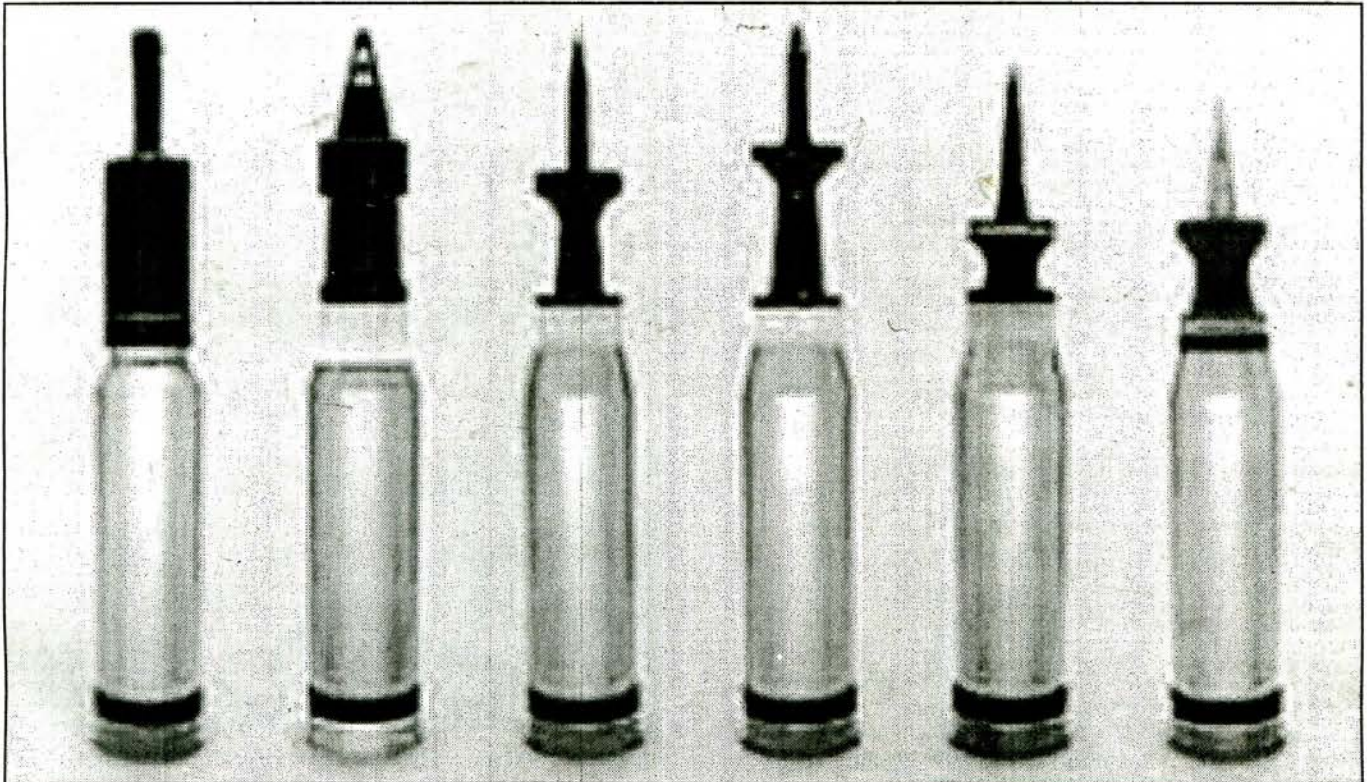
подацима Републичког завода за статистику ниво индустријске производње у периоду од јануара до маја 2002. године, у односу на исти период 2001. године мањи је за 13,1%. Тако је ситуација прилично аларманта јер је производња ове године у односу на прошлогодишњи исти временски период смањена за 8,0%, а у односу на просечну месечну производњу у 2001. години учинак је 16,8%, и то само за месец април.

Од улагања у посрнуле фирме и предузећа о којима се нашироку и надугачко репрезентативним и охрабрујућим језиком говорило, остала су само празна наклапања, јер више од 80% посто предузећа, међу којима свакако предначе она која су била предмет ваучерских приватизација, још увек не могу, из објективних околности да се покрену и ставе у функцију стварног живота производње, односно живота. Разлози за овакву ситуацију добро су знани; недостатак почетног капитала за куповину репроматеријала, резервних делова и сировина, а камоли плате радницима. Цабе је било и отписивање дугова држави и све што је долазило као некаква евентуална помоћ, јер дефинитивно читавом оздрављењу привреде, влада напросто, није приступила одговорно и озбиљно, па се дошло у ситуацију да некада и најбоље намере, без стварне жеље, врло лако под теретом стварности падну у воду. Све у свему, благи колапс привреде претворио се у ропак, због кога су данас многи гладни, али шта учинити како би се ситуација побољшала и поправила? Једино право решење је комплетна промена власти у Републици Српској и пружање шансе одговорним домаћинима који имају знања и поштења да засучу рукаве, и почну са стварањем, односно оживљавањем Републике Српске какву су сањали сви српски борци током последњег рата: здрава и богата Република Српска у којој се рађа и живи здрав и срећан народ!

Аларманта упозорења: осиромашени уранијум убија са задршком

ШТА УБИЈА ГРАЂАНЕ СРПСКОГ САРАЈЕВА

Алармантни подаци опасно упозоравају да се, у периоду од 1995. до 2001. године, у Клиничко-болничком центру у Касиндолу број пацијената оболелих од малигнух обољења опасно повећава, а од 1.226 пацијената који су боловали од малигног тумора, за непуних шест година је умрло 370 особа. Стручњаци тврде да је узрочник малигнух обољења и смртности оболелих у уранијуму и слободним атомима плутонијума, који се користе за прављење атомске бомбе. Радијациони извори су канцерогени, то је општепозната ствар, а ако се унесу у организам, по природи ствари изазивају карциноме малигног карактера! Ко је крив или како спречити умирање од малигнух обољења које све више плаши грађане Српског Сарајева?!

Умоболни мозгови политичара који декларативно говоре о миру и демократији, а у суштини свакодневно започињу освајачке ратове, не би ли своју снагу и моћ проширили, а друге земље поробили, одавно су постали наша стварност. Нажалост, иза плашта обећаних демократских принципа и такозваних хуманитарних порива, политичари Запада малим земљама и народима, у интересу демократије, лансирају смрт, и то док се наводно, бомбама, боре за остваривање обећаног бољег живота, а углавном против оних који неће слепо да се поковавају њиховој империјалистичкој вољи и снази, коју су упаковали у целофан глобализма и тако покушали да поједу локално у корист општег.

Смрт као истина

Можда све то и не би било тако страшно и трагично, јер сваки рат по природи ствари доноси и губитке у сваком па и људском смислу, да ти исти такозвани борци презентери хуманих осећања, за провођење и остваривање својих осва-

јачких циљева, који се просто и једноставно зову: поковавање земаља и народа, не користе муницију пуњену осиромашеним уранијумом!

Дакле, због освајачке и војне несавести страдају многи, не само они који се бране, већ и сами војници НАТО алијансе, али то је табу тема у савременом глобалистичком свету, и о томе не треба говорити, јер је то најстроже забрањено. А ако, ипак, неки научник проговори у корист одбране страдалника, онда је он анатемисан и прогањан, и то баш од стране промотера хуманизма и демократије. Сурова стварност, која нам је наметнута бомбардовањем и ратом који се догодио на простору бивше Босне и Херцеговине, свакодневно узима свој данак: ко је неозлеђен преживео рат, ипак није сигуран да ће након извесног времена наставити спокојно да живи, јер бомбе које су бацали НАТО војници на српске војнике, убијају са закашњењем од неколико година. Од њих страдају и некадашњи борци, сељаци, старци, жене, деца, добри и лоши људи.

Кад црне слутње постану стварност

Осиромашени уранијум не бира своје жртве, њихове нарави и карактере, баш као ни њихове године.

Све црне слутње и прогнозе, после смиривања рата у бившој Босни и Херцеговини, као и после НАТО бомбардовања на Савезну Републику Југославију, да ће на Балкану у наредних неколико година умрети више од неколико десетина хиљада људи, што је међу првима јавности саопштио британски научник Роџер Когил, који је предводио опсежно истраживање у домену уранијумског и нуклеарног наоружања, нико није схватао озбиљно, и на ова упозорења није уследила никаква реакција. Заправо, на просторима Балкана сви су одахнули што је рат завршено поглавље и дали су се на неке, тог тренутка, по њима важније ствари. Међути, црне слутње и упозорења, данас су обистињена, а људи живе у паници размишљајући да ли ће и када доћи ред на њих! Затим су до сличног сазнања о катастрофалним последицама употребе наоружања са осиромашеним уранијумом проговорили и Италијани, а НАТО је надобудно и бахато ове тврдње прогласио „теоријом завере против НАТО-а“, наговештавајући како су све научничке тврдње на нивоу наклапања доконих баба. Са друге стране италијански научници, у циљу одбране својих научних открића, али и спасавању човечанства, проговорили су о неколико хиљада италијанских војника који су учествовала у војним НАТО-операцијама, и после неколико година оболели од малигних обољења, пре свега од леукемије и рака костију.

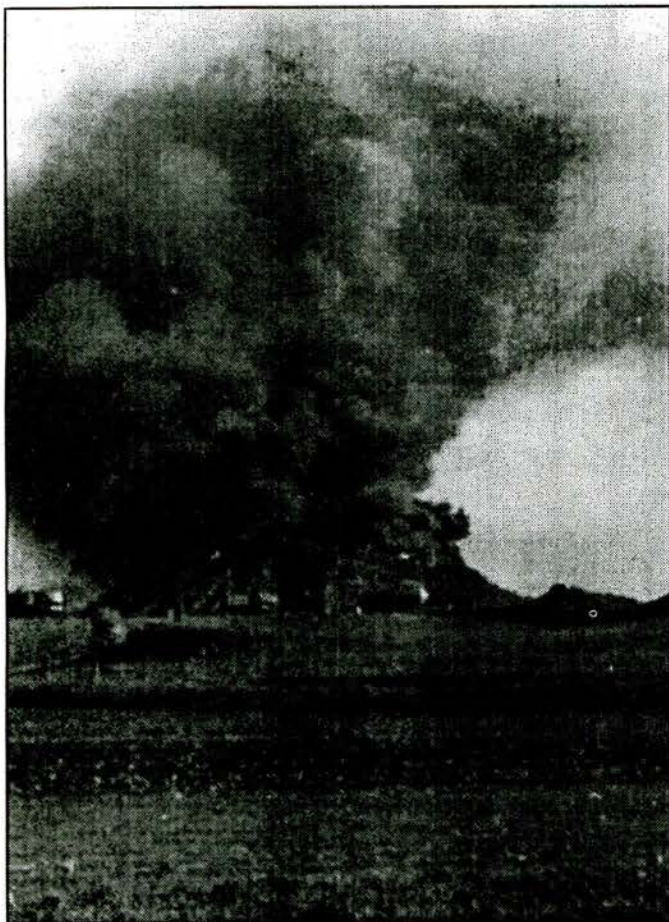
Смртна опасност вреба из воде и хране

Тврдње типа како је довољан само један удисај у тренутку експлозије да би уранијум ушао у тело и кроз изванвременски период у потпуности уништио људски организам, тада су многи одбацивали. Међутим, научници су наставили са својим упозорењима како опасност постоји у задовољној средини и преко хране и воде које су контаминирани, наглашавајући да су у таквим случајевима процеси малигних обољења успоренији, али и неминовни! Као пример за своје утемељене тврдње италијански научници су говорили о оболелим војницима, показујући на њиховом примеру генезу малигних обољења. Свет се мало тргао, људи упла-

шили, али НАТО је и даље све овакве тврдње бескрупулозно одбацивао, а њихови војни команданти и даље су издавали наређења о коришћењу опасних бомби пуњених осиромашеним уранијумом.

Постоје ли докази за веродостојност оваквих злослутних теорија на територији данашње Републике Српске, Федерације БиХ, или Косова и Метохије, било је прво питање које су грађани поставили себи, можда и не очекујући одговор, јер су се плашили црне и болне истине! Нажалост докази постоје! Први пример за то би се могао видети у српској општини Братунац, где од галопирајућих малигних обољења, свакодневно умире српско становништво општине Хацићи, која је током 1995. године НАТО војницима била полигон за бомбардерско иживљавање. Слична је ситуација и у Клиничко-болничком центру Касиндол, у коме такође свакодневно умире више десетина лица оболелих од малигних обољења, која доста брзо уништавају човечији организам. Занимљив је и податак да су готово сви оболели пацијенти од малигних обољења са територије Српског Сарајева, које је такође било бомбардовано уранијумском муницијом. Дакле, све то више није само на научничком нивоу упозоравања, већ је то стваран свет око нас, и то свет који умире. Оно о чему се пре неколико година говорили као балканском синдрому, који ће разним малигним обољењима односити људске животе, нажалост, обистинило се!

Приче засноване на доказима

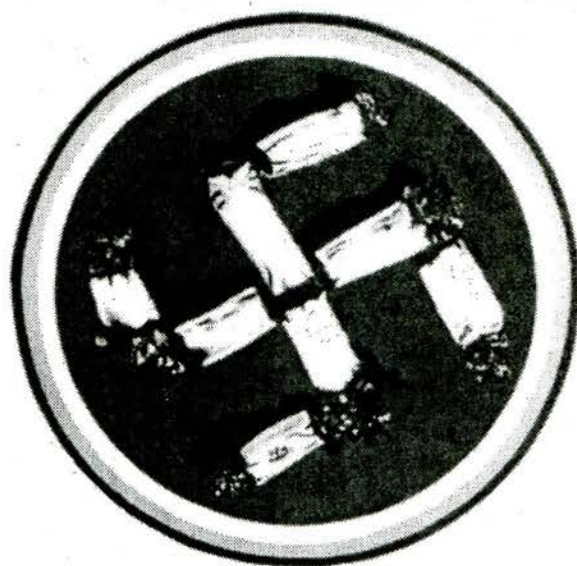
Докази за то постоје у наведеним болницама, и према тим подацима, у периоду од 1995. до 2001. године, од малигних обољења у овим здравственим установама регистровано је 1.226 особа, а умрло је око 370 људи. Стварност је сурова, јер данас у Српском Сарајеву има низ комплетних породица које се лече од малигних обољења, а иначе до рата на овом подручју уопште није било случајева малигних болести. Да ли то нешто говори одговорним и озбиљним људима, показаће време, али за сада се стиче утисак да би било пожељно овакве истините податке прећуткивати, да се „велики џин“ не би опет наљутио!

Лекари овог подручја свакодневно упозоравају грађане да су малигна обољења у многим случајевима модификовала своје почетно стање, па врло често у самом почетку могу да делују као безазлена повреда, кијавица или већ нешто слично, због чега људи, обично не иду код лекара, већ се лече сами. Управо из тих разлога, „сам свој лекар“ и модификованих малигних обољења, лекари инсистирају на редовним прегледима својих пацијената. Оно што је застрашујуће јесте и чињеница да се на једном пацијенту могу појавити две и више врста малигних обољења, која нападају различите органе, па се самим тим различитим терапијама и лече, а у оваквим случајевим, обично, једна терапија искључује другу, тако да суштински посматрано, а по речима знаменитих лекара, пацијенту остаје да се определи од чега ће се лечити, а од чега умрети. Сабласна истина српског умирања, још увек не додирију охоли свет глобалиста. чак их пример Балкана ни не упозорава, јер они настављају своју иргу освајања, данас Авганистан, сутра ко зна ко!

Има ли спаса и помоћи

Оно што посебно застрашује грађане овог подручја јесу чињенице да је осиромашени уранијум преко хране и воде доспео у ланац исхране, и свој паклени пут сејања смрти наставља много лакше и једноставније него што се чинило у првом моменту.

Постоји ли лек или макар некакво средство које би успорило и донекле зауставило ову неман на Балкану, за сада је само на нивоу питања, претпоставки и научних истраживања, али је зато сасвим извесно да људи умиру, како у Српском Сарајеву, тако и осталим кризним деловима Републике Српске, слично је и на Косову и Метохији. Тамо, такође, умиру од галопирајућих и модификованих злоћудних тумора, умиру и Срби, и Шиптари. Оно што НАТО крије јесу подаци о повећаној смртности њихових војника, јер би у том случају породице оштећених могле да туже државу, а Американцима, то ипак успорава поход на свет.

**NATO
STRIKE**
AN AMERICAN ORIGINAL

Предизборна трка у Федерацији БиХ

ИЗБОРНЕ ЗАГОНЕТКЕ

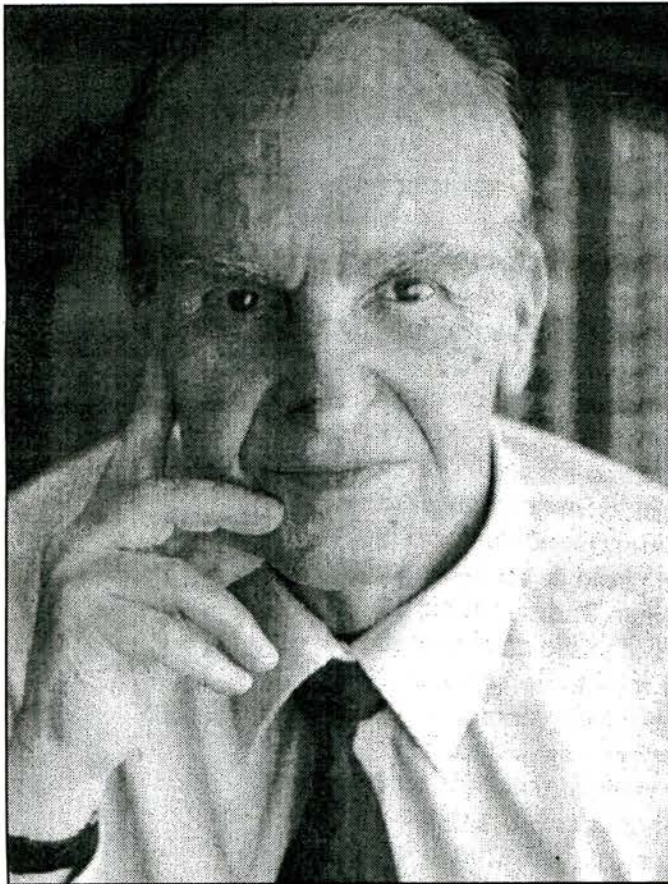
Да ли је Дејтонски споразум заиста био најбоље и најуспешније решење за три зараћене стране у бившој југословенској републици Босни и Херцеговини, за сада нико са сигурношћу не може рећи, али да су случајним или намерним недостацима овог споразума највише оштећени Срби, сасвим је извесно. Међутим, то исто тврде и Хрвати у муслимани. Ипак, Дејтонски споразум је стварност за све три стране и као такав, ове године, донео је нове опште изборе. Када се мало пажљивије погледају кандидатске листе, оно што свакако прво „западене за око“ јесте чињеница да ће на два милиона и тридесет хиљада регистрованих бирача изаћи педесет и шест политичких странака, девет коалиција и три независна кандидата, што ће рећи да ће се на кандидатским листама наћи осам хиљада двадесет осам кандидата?! Много, а неки тврде мало... Шта ће се, или да ли ће се овим изборима нешто круцијално променити у Републици Српској, односно Федерацији, остаје да сачекамо 5. октобар...

Предизборна трка је почела; имена кандидата, бројеви и коалиције су више-мање већ познати. У Федерацији је, рекло би се, овог тренутка све подређено изборима, слична је ситуација и у Републици Српској. Политичко уређење по Дејтону је доста апсурдно осмишљено, тешко за схватање и оних који су судбински везани за његове одредбе, а камоли за оне који насумице, и тек кад им само понешто од Дејтонског споразума дође под руку прочитају. Управо зато, ваља подсетити како то политичко уређење изгледа по Дејтону; постоји Парламентарна скупштина БиХ, Скупштина Републике Српске, дводомни Парламент Федерације БиХ, десет кантонских скупштина, па посебни органи власти у дистрикту Брчко, па Скупштине општине када је у питању локална власт, односно локални избори. Нема сумње да је до сада за опште изборе пријављено педесет и шест политичких странака, односно да

ће на изборним листама бити негде око 8028 кандидата, које би требало да заокружи два милиона и три стотине гласача, и то оних који су регистровани, а све укупно, како тврде добро упућени, то за бираче значи око четрдесетак врста различитих гласачких листића. Већ сада од вишка глава боли, а како ће се бирачи снаћи, међу свим тим папирчићима и именима, за сада, вероватно никоме није јасно, а најмање гласачима. Ипак, шта је ту је, а од ових избора, сасвим је јасно зависи и опстанак самосталности Републике Српске...

Ко су политички фаворити

Оно што је такође карактеристично за ове изборе јесте и сама структура пријављених кандидата у појединачним телима законодавне власти. Тако ће се за Представнички дом

Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине, који ће имати четрдесет и два места, надметати 650 кандидата из четрдесет осам политичких странака, у Заступничком дому Скупштине Федерације Босне и Херцеговине за деведесет и осам мандата, политички, а још више страначки, надмудриваће се 1384 кандидата, чак из 34 политичке странке. У Републици Српској, за осамдесет и три посланичка места у Народној скупштини, политичку трку ће водити 38 странака, односно 1.461 кандидат. Дакле, већ је и наивнима сасвим јасно да су у овако згуснутој страначкој гужви сва средства, којим се политички противник може дисквалификовати – дозвољена, што подразумева да ће многи страначки лидери своје кампање заснивати на откривању афера, па и подметању. Нема сумње, ови избори су суштински важни, пре свега за Србе из Републике Српске, јер од њиховог правог избора, зависи опстанак и остатак Републике Српске, јер уз власт склону подаништву и послушности, Република Српска ће сасвим нестати...

Значај промишљеног избора за грађане Републике Српске

Ово пролеће у Републици Српској остаће упамћено, по ред откривања многобројних афера, и по тешком мрцварењу око усвајања нових уставних промена, чији је основни циљ, рекло би се, поништавање државности Републике Српске. Ипак, грађани Српске се надају да би се захваљујући некој будућој патриотској и поштеној српској власти, много што – шта могло зауставити и променити, а што би имало основни циљ: спасавање Републике Српске.

Дакле, пред грађанима Републике Српске, или ако хоћете уопштено, пред грађанима Федерације БиХ су најзначајнији општи избори од када је прихваћен Дејтонски мировни споразум. Пре свега, ово су први избори после Дејтона на којима се бира власт на четири године мандата и то тројица чланова Председништва бираће се по етничко – ентитетском принципу, што значи да ће муслимани бирати муслимана. Хрвати Хрвата, а Срби Србина.

Правила, ипак нису за све иста

Страначки кандидати свих ентитета постројили су се на стартну изборну црту, и рекло би се још пре почетка кренули у освајање политичких поена. Међутим, након рата, потока крви, гробова и спаљених кућа, са свих страна, а после потписивања Дејтонског мировног споразума, више нико никоме не верује. Оно што је донекле заједничко за сва три ентитета, јесте чињеница да су сви разочарани досадашњим властима које су сами бирали. Заправо, извесно је да су само Срби, једном приликом били закинута, јер је легално изабрани председник Републике Српске, на инсистирање међународне заједнице био замењен, са друге стране један председник Републике Српске је, својом вољом, већ у Хашком трибуналу, али захваљујући кооперативности у трговини са српским патриотским главама, добрим односима србијанске досманлијске власти и Карле дел Понте, Биљана Плавшићева на суђење чека у Београду, и наравно, под будним је оком стражара, тако макар кажу, они добро упућени у њена кретања. Онда Момчило Крајишник, бивши члан председништва БиХ, такође је већ поодавно у притвореничкој јединици Хашког трибунала, а за првим легитимним председником Републике Српске, Радованом Караџићем, који је, на правди Бога, проглашен за ратног злочинца, већ и пре суђења, СФОР још увек, бесно, трага, не би ли га смејстио „на сигурно место” и тако попунио још једну притвореничку ћелију Хашког трибунала, српском главом.

Главом и брадом, опет Алијин „мали” – Харис

Дакле, у таквим околностима, када су извесно је, за сада само Срби проглашени кривцима за рат на бившим просторима БиХ, док је Караџић, ко зна где, Алија Изетбеговић свесрдно уз помоћ „малог” Хариса Силаџића припрема наставак остваривања својих циљева, оних, због којих је некада робијао... Изетбеговића, не јуре и нико га тражи, али

шта о евентуалној реализацији његових планова, уз помоћ Силајдића, мисле муслимани, није тешко закључити, јер Лагумџија, односно Алијанса за демократске промене, предвођена СДП-ом, чији се лидер Златко Лагумџија наметнуо целој Алијанси као некакв заједнички демократски лидер с визијом, није остварио циљ. Наиме, Лагумџија, односно Алијанса је од стране Запада била прихваћена као неко ко нуди демократску визију, по америчком рецепту, политички модел Федерације БиХ. У тој самољубивој политичкој трци, исхитрени Лагумџија је захваљујући сопственој неспособности остао „поједен” изнутра, константним унутарстраначким превирањима, и тако „ослободио” пут, који је овим изборима и дефинитивно отворен за оне који су подржавали Изетбеговића, односно данас, његовог најбољег „малог” – Хариса Силајдића.

Нови – стари национални лидер Хрвата

Са друге, хрватске стране посматрано, макар тако говоре и тврде добро упућени аналитичари у глобалну хрватску политику, највеће шансе на предстојећим изборима има хаџезеовски кадар Драган Човић. Дакле, Човић је рекло би се, иделни типски кадар ХДЗ-а, који подсећа на период после Дејтона, када су Јелавић, Прлић и остали у договору са СДА поделили Федерацију БиХ, што је и једнима и другима омогућило и олакшало пљачкање сопственог народа и онога што се зове државна каса. Истини за вољу, покојни Туђман га никада није волео, па му, логично, при распореду, односно, „саветовању у освајању” хрватских функционерских фотеља у федерацији, није био ни наклоњен, али Човић је по речима добро упућених, увек добро „пливао и низводно и узводно, па се ево одржао до данашњих дана, али се овог пута на политичкој сцени Хрвата у Федерацији појављује као национални лидер...

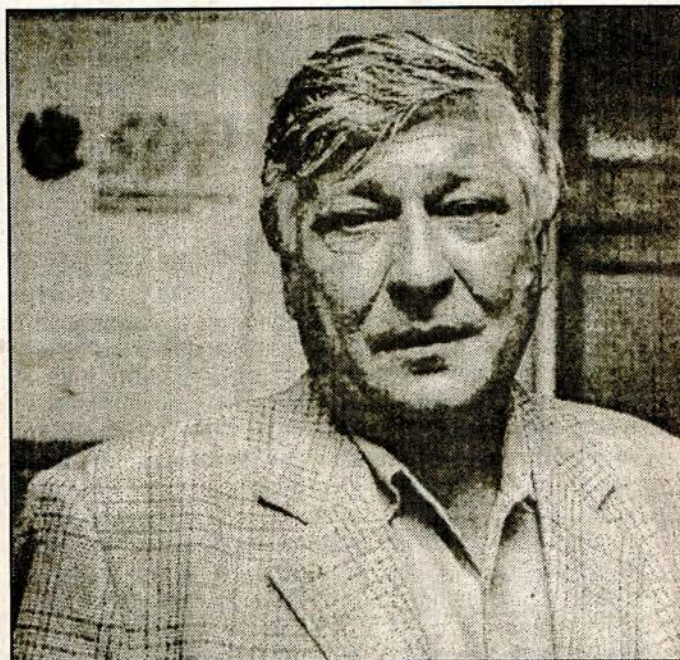
Шта рећи још о Харису Силајдићу, а што већини није познато!? Његово данашње појављивање у функцији националног лидера босанских муслимана је само наставак започете фарсе. Наиме, пре нешто више од годину дана Силајдић је јавно обнародовао како напушта функцију председника Странке за Босну и Херцеговину, и уопште политички живот, наговештавајући да ће се убудуће бавити неким другим стварима, које немају никакве везе са политиком. Да ли му је неко тада поверовао, то више није ни важно, али ево га у блиској будућности, опет у јавном животу, односно у политичким водама, као један од највећих фаворита босанских муслимана. Силајдић је кандидат за члана Председништва, а његово образложење, како је то од њега народ тражио, у најмању руку, делује отрцано и поприлично истрошено.

Памти к'о корњача, враћа к'о змија

Ипак, да је у политици све могуће, а да политичари памте више и боље од корњаче, пример је оснивач и бивши лидер СДП-а Нијаз Дураковић, који је своју дугогодишњу нетрпељивост са Златком Лагумџијом, разрешио тако што се нашао на челу изборне листе Силајдићеве Странке за Босну и Херцеговину, и тиме свим својим, евентуалним бирачима, јавно показао колико му је мало остало достојанства и страначке, односно, људске моралности, јер унутарстраначки сукоби код моралних људи бивају побеђени страначким интересом, који би требало да буде и општенародни, али стварни живот показује нам некакве друге слике...

Дакле, извесно је, у то нема сумње. Силајдић и Дураковић удружени, босанским муслиманима су понудили, нову стару опцију; наставак Изетбеговићеве политике, али упаковане у модернији и демократскији папир. Стварне слике из политичког јавног живота Федерације БиХ, односно Републике Српске, извесно је представљају праву борилачку арену у којој се надмећу сви са сваким, а предизборна трка и надмудривања, тек су почела...

ЗАДАХ ГУШТЕРА

Пакт о стварању јединствене тајне обавештајне службе, који су пре извесног времена склопили босански муслимани и Хрвати, под називом Обавештајна служба ФБиХ, није још имао времена ни да прикупи прашину, а камоли некакве тајне податке, када је екстремно крило СДА, одлучило да формира нову, паралелну тајну службу, и то само за потребе босанских муслимана. Разлог за овакав потез Изетбеговићевих поклоника сасвим је јасан, али шта ће то суштински значити за народе који живе на територији БиХ?

Свима је одавно јасно да између босанских муслимана и Хрвата никада није било, а камоли сада, поверења па је формирање заједничке обавештајне службе сведено на фарсу и тако је постао само некакав нејасно дефинисани фиктивни документ, који стварни значај у животу Федерације, дефинитивно – нема! По некаквим изворима прави разлог за формирање паралелне шпијунске службе је наставак већ започетог концепта ранијег АИД-а (Агенција за истраживање и документацију), што подразумева наставак сарадње са организацијом Активна исламска омладина (АИО), продају оружја, убиства и ширање екстремног исламизма.

Званични подаци који су приказани у буџету БиХ говоре како је у две претходне шпијунске организације (Агенција за истраживање и документацију и Служба националне сигурности) пре спајања у Обавештајну службу БиХ било запослено 670 људи. Међутим, стварност је изгледала сасвим другачије, јер неки поуздани извори тврде да је само у АИД-у било запослено више од 1.500 људи, што аутоматски значи да је спајањем две шпијунске организације, које су бивствовале на територији Федерације већи део босанских муслимана – шпијуна – остао без посла!

На чело новоформиране илегалне шпијунске службе босанских муслимана стао је бивши члан Председништва, некадашњи генерал Армије БиХ, бизнисмен сумњивих

послова Хасан Ченгић. Све своје везе, како тврде непроверени извори, Ченгић је након формирања паравојне шпијунске службе ставио у функцију најекстремнијих исламских идеја које у потпуности подржава СДА, који је, у крајњем случају, почетком деведесетих година активно учествовао у свеопштем закувавању политичке ситуације у бившој Босни и Херцеговини, па у крајњем случају и позивао босанске муслимане на оружје.

Задах екстремизма – гуши

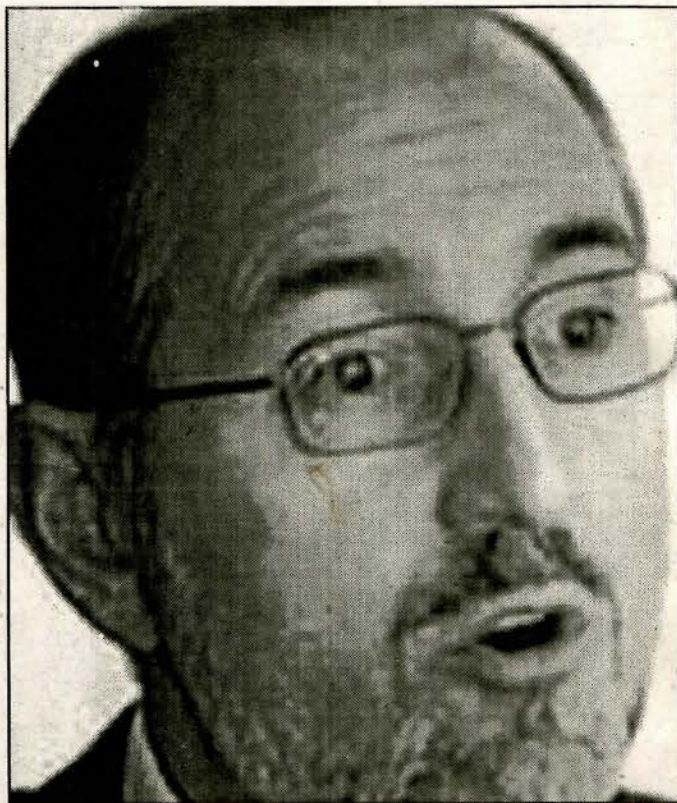
Дакле, када су у питању идеје самог врха СДА, које су иначе и иницирале формирање поменуте политичке странке, паравојна шпијунска муслиманска служба, гото-

во да није ни изненадила добре познаваоце идеолошко – политичких прилика данашње Федерације БиХ. Овој новоформираној шпијунској служби БиХ прикључили су се и многи шпијуни АИД-а, који су стицајем прилика остали без посла, тако се логично закључује да је АИД дефинитивно, временом ојачао, а сада, у оваквим условима када никоме не мора да полагаје рачуне, јер за своје поступке и делања никоме и не одговара њихова сепаратна борба наставља, а правац и смер су остали исти, баш као почетком деведесетих година.

Нема сумње, макар тако тврде упућени, продужена рука бившег АИД-а, а данашње нове парашпијунске службе, представља Активна исламска омладина. То је заиста могуће, нарочито ако се има у виду да је поменути Ченгић, у време рата контролисао проток хуманитарне помоћи, нарочито онај који је пристизао из екстремно исламских земаља, чија политика је дубоко задрала у фундаментализам. Дobar део новца који је још тада пристизао, по речима оних који су били и тада блиски Ченгићу, завршавао је као финансијска помоћ Активној исламској омладини, која је данас постала продужена рука Ченгићеве новоформиране шијунске организације.

Шта је АИО и за кога ради

Можда је најбољи опис Активне исламске омладине дао један од некадашњих активиста СДА, који их је описао као врло радикалну и екстремну организацију која читаву своју идеологију и рад ослања на принципе арапског верског проповедника из осамнаестог века Мухамеда Иб Абду-л Вехаба, која као таква и данас у двадесет првом веку, на пример у Саудијској Арабији представља главну исламску доктрину. За неверовање да такав екстремни верску фундаментализам постоји, па чак и у арапским земљама, али ето, све је могуће, ма колико било на граници рубрике која би се могла назвати: веровали, или не; тек ето нови – стари прокламници тог екстремног исламизма су се нашли и у БиХ, и раде...

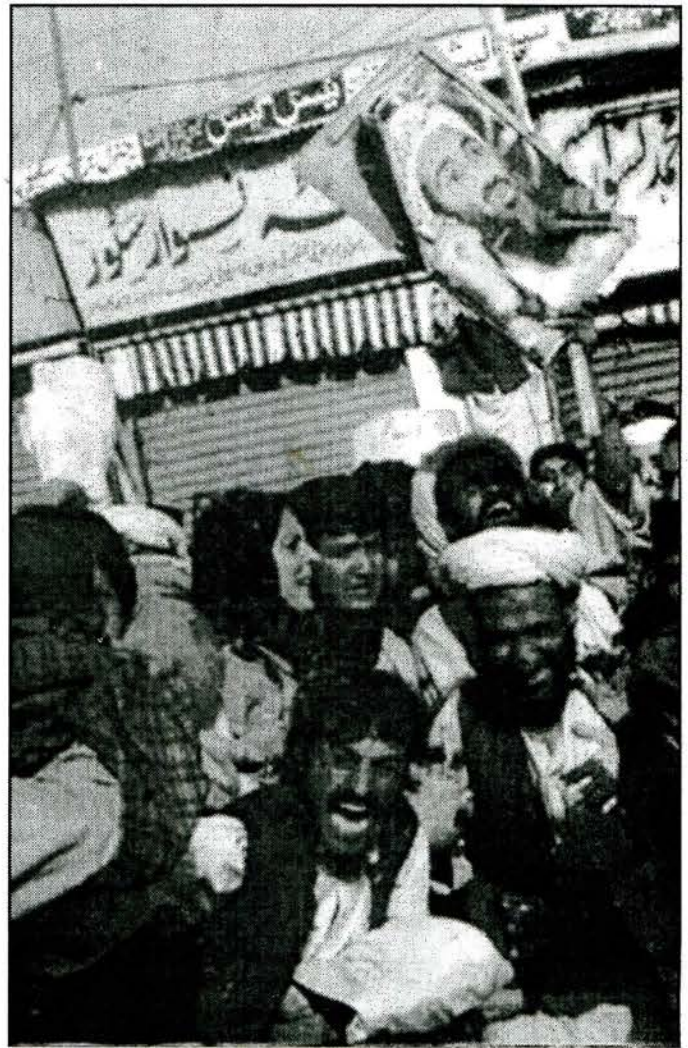
Активна исламска омладина је у последње време своје изузетно прогресивно ширење на читавој територији БиХ базирала и на ободном делу Републике Српске, тако што је читаво своје деловање усмерила ка придобијању нових присталица и чланова међу босанским муслиманима. Тако је у општини Добој у Которском основан и активан месни одбор Активне исламске омладине, а за председника ово месног одбора је наводно, изабран неки Лишановић, који би по речима добро упућених требало читав овај екстремистички покрет да омасови у овом крају! Поред Которског формиран је још један месни од-

бор АИО и то у Каменици, у општини Теслић, где је, наводно, за председника месног одбора изабран син једног од доказаних припадника одреда Ел Мудахида. Извесно је верски фанатизам не спава, чак ни када привидно изгледа да је заустављен. Шта све то суштински значи за Федерацију БиХ, односно Републику Српску, најбоље знају Срби који тамо живе и који и дан данас страхују од новог повампирења екстремног верског фундаментализма који се прогресивно шири захваљујући Активној исламској омладини.

Ко су чланови АИО

На формирању Активне муслиманске омладине директно су радили екстремни одреда Ел Мудахид, тако да је, октобра месеца 1995. године, Активна муслиманска омладина регистрована у зеничком Вишем суду као удружење грађана. Иначе, прво седиште АИО је било управо у Зеници, а организација је функционисала у два правца, кроз два одсека. Један одсек се бавио одгојно-образовним активностима, а други културом, медијима и спортом. У оквиру одсека који се бавио, а још увек се и бави културом покренута је издвачка делатност у оквиру које је првобитно излазио билтен АИО „Рисала“, да би 1996. године прерастао у омладински часопис „Сафф“, задатак оваквог часописа био је пре свега да све оне, којих је било јако мало, пасивне исламисте покрене на акцију, која је подразумевала сва дозвољена и недозвољена средства с циљем стварања чисте исламске, фундаменталистичке државе босанских муслимана.

Исламско мисионарство на легалан начин – је био основни мото, макар тако тврди један високи функционер АИО, које је започето током рата и чији су зачетници били добровољци из исламских земаља који су припадали одреду Ел Мудахид, што донекле објашњава чињеницу да садашње језгро АИО чине управо босански муслимани, младићи који су припадали овом одреду, босанским муслиманским фундаменталисти. АИО је увек имао јаку финансијску помоћ и подршку, пре свега од Саудијског комитета за помоћ избеглим и расељеним у БиХ, затим велику финансијску потпору представља кувајтска хуманитарна организација Ихџа Ал – Турас, Муслимански савез из Шведске као и извесни успешни и богати босански привредници муслимани...

АИО не спава, чак и не дрема

Активна исламска омладина је врло брзо и успешно успела да омасови чланство, а ступила је и у сарадњу са сличним исламским организацијама, углавном омладинског типа.

АИО се, почетком 1997. године, укључује Координациони одбор исламских омладинских организација, да би мало затим извршили и реорганизацију при чему су формиран кантонални одбори у Зеници, Сарајеву, Тузли, Травнику... У међувремену и седиште централе АИО је из Зенице пресељено у Сарајево. Оно што је карактеристично за АИО јесте чињеница да су отворено и јавно пружали и пружају подршку исламским терористима у Че-

SLOBODNA BOSNA

12 HA/60 DIN/300 SIT/4 DEM/4 USD/30 ATS/4 CHF/18.00 SEK/20 DEM
1.80 GBP/15 FF/8 HFL/75 FLSK/4.000 LIT/2.500.000 TL/600 DR/75 CLP

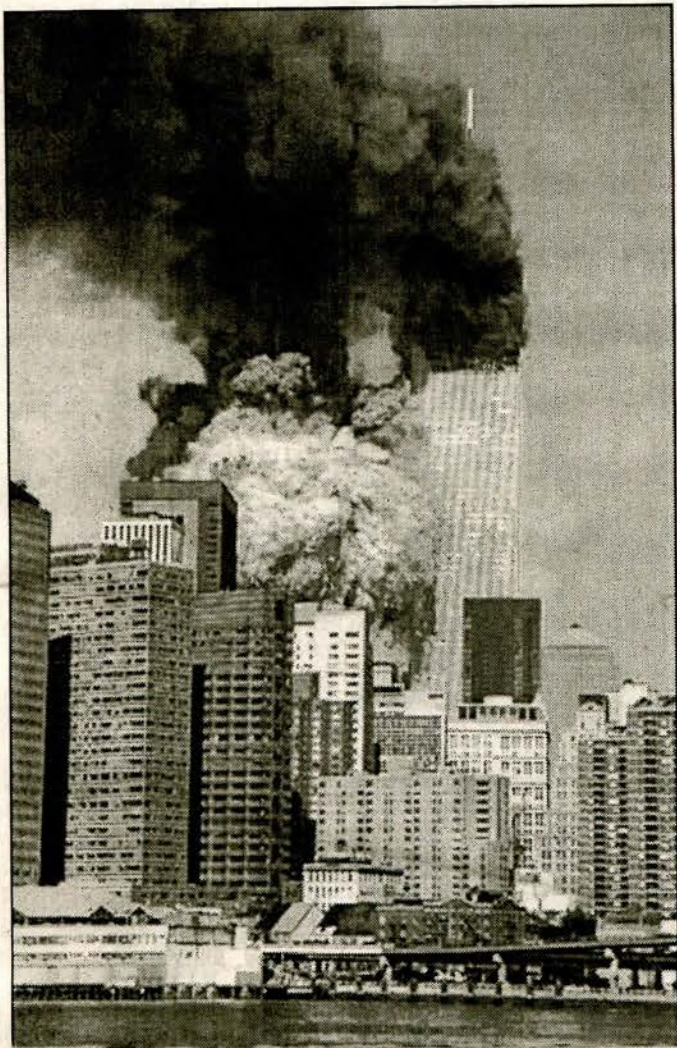
www.slobodna-bosna.ba

1995. GODINA VII • BROJ 253 • SARAJEVO • 20.9.2001. • CIJENA: 2 KM

Pojeti li BiH američka odmazda

ŠTA JE NAMA OSAMA

EKSKLUZIVNO: Beogradski danj Biljane Plavšić
KUĆNI PRITVOR UMJESTO SCHEWENINGENSKOG ZATVORA

ченији и сличним догађајима у свету, а иза којих стоје екстремни исламисти – терористи! Оно што је ош занимљиво напоменути када је реч о АИО јесте и то да су прошле године, почетком маја, одржали протесте на којима су носили исламске заставе, муџахединска обележја и транспаренте на којима су величали Странку демократске акције, као и паролу против Републике Српске и њеног руководства. После напада на њујоршке „Близнакиње“ активност АИО је знатно појачана у Федерацији БиХ, тако да је на тему „Судњи дан, ко су спасени“ чланство ове екстремне исламске омладинске организације одржало низ предавања, која су углавном била добро посећена!

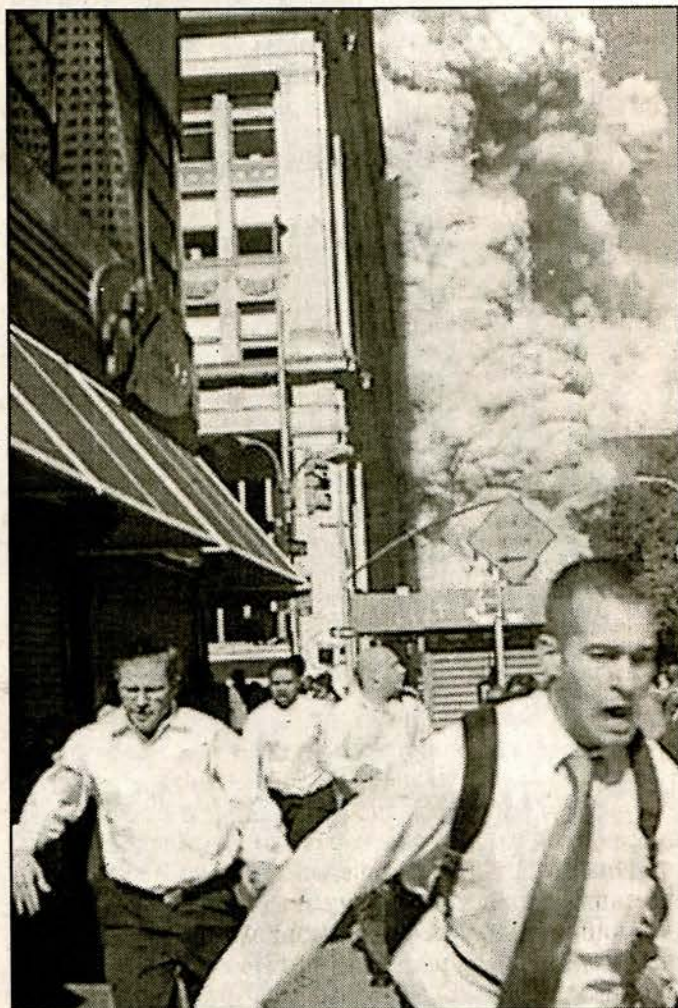
Постоје информације које указују на чињеницу да је Активна исламска омладина уложила сав максимум како би што успешније, након 11. септембра склонила већи број муџахедина. Такође, АИО је ангажовала све своје снаге након рата како би заштитила што већи број исламских плаћеника који су остали у БиХ, а неки извори тврде како исламске ратнике, муџахедине и дан данас брижљиво скривају и чувају у околини Брчког.

Ко, шта како и коме

Прошле године у лето АИО је организовала и летње кампове у којима су се училе борилачке вештине, гађање пушком, прецизност и ко зна шта све још, а у паузама млади екстремни исламисти су се молили Алаху. Дакле, нема сумње да припадници ове групе на сваком кораку у БиХ, када имају, али и када немају прилику пре-

ма свим осталим народима и народностима показују велику верску и националну нетрпељивост. По некаквим незваничним подацима, број оваквих исламских верских фанатика на територији БиХ је из дана у дан све већи, а свог босанског екстремног верског вођу и фанатика Изетбеговића, по некаквим непровереним подацима, врло радо ће заменити Силајдићем. Да ли то за српски народ значи поново рат, процените сами.

У финансирању АИО, као што смо већ нагласили посебно се истичу поједине хуманитарне организације, а пре свих ТWRA, која је основана у Бечу само са циљем обнове ислама у источној Европи. Једног од оснивача ове такозване хуманитарне организације Ел Фатха, иначе бившег београдског ђака и Алију Изетбеговић веже данашње присно пријатељство, што је у једном разговору за медије Изетбеговић и потврдио. Тако да многи допремање иранског оружја и разне ствари тог типа и карактера повезују управо са радом ове организације. Оно што још многи повезују са овом екстремистичком исламском омладинском организацијом АИО, јесте и повезаност са Осамом бин Ладеном, односно Ал Каидом и Хамасом. Да ли су то само претпоставке страних и домаћих стручњака или у свим таквим и сличним тврдњама има истине, показаће време које долази. Наиме, као први показатељ – тест успешности рада ове омладинске организације видеће се на предстојећим изборима, јер ако у Федерацији БиХ прођу они заговорници крајњег исламског екстремизма, биће сасвим извесно шта чека Федерацију и све оне који су против екстремног исламизма, а како ће се све то одразити на Републику Српску, још је јасније!

Историја и још понешто

ПЛАКАТ
КОЛИМ СЕ
МУСЛИМАНИ
ПОЗИВАЈУ
ДА ПРИСТУПЕ
СС ХАНЦАР
ДИВИЗИИ

КРВ НИЈЕ ВОДА

Историографија, нарочито немачка (М. Шимек, Л. Ранке, Б. Калај, Ф. Хелферт), све до последњих деценија 19. века говори о БиХ као земљи настањеној Србима. Један од највећих немачких историчара Леополд Ранке у свом делу „Српска револуција“ објављеном 1829. у Хамбургу, наводи низ чињеница којима потврђује да је БиХ историјски и етнички српска земља „племена једног истог народа, истог порекла, обичаја и језика”

Језровитим примером и народним језиком често се једноставније исказује суштина онога што нас је као народ задесило претходних деценија. Мултимедијално приказивање искривљене стварности осећали смо и трпели на сопственој кожи. Ипак, иза тога се крије много тежа и погубнија чињеница. Немогућност да се позивањем на искуства из прошлости одбранимо и оправдамо пред данашњим моћницима, поставља питање сврсисходности историјске науке. Без изучавања узрочно-последич-

них односа историја и не постоји. Непостојање једне од најстаријих наука чија је суштина управо у проучавању човека као дела заједнице која се непрекидно развија, негација је и свих достигнућа које су различите цивилизације за собом остављале. Као што нас је комунистичко-интернационалистичка владавина натерала на суживот са геноцидним комшијама, тако нас и данас мондијалистички моћници ућуткују увек истом реченицом: „Пустите сад историју, ви само о томе... то нас уопште не занима!” Тачно. Њих занима

само у толикој мери колико одговара и служи њиховим интересима.

Савремени Балкан се, међутим, никако не може истргнути из контекста које му намеће терет прошлости. Народи овог простора би себе радо видели у начину живљења просечног Европљанина, и то би данас можда и било тако, да нас је та вајна западна цивилизација оставила да на миру разрешимо све наше заблуде и заваде.

Да није било:

– предаје БиХ из турских у аустријске руке 1878. године,

– наметања за стварање Југославије и истовремено онемогућавање решења српског националног питања у Версају 1918-1919,

– жртвовања Срба изазваног мартовским пучем 1941,

– амнестије Хитлеровим помагачима из НДХ-зије. Тита, Чаушескуа, Димитрова и осталих „другова” који од Балкана направеше тамницу страхова и испраних мозгова,

– да није било стварања вештачких нација – македонске, муслиманске и црногорске,

– стварања покрајина искључиво на српском тлу и скрајања крајње неразумних републичких граница,

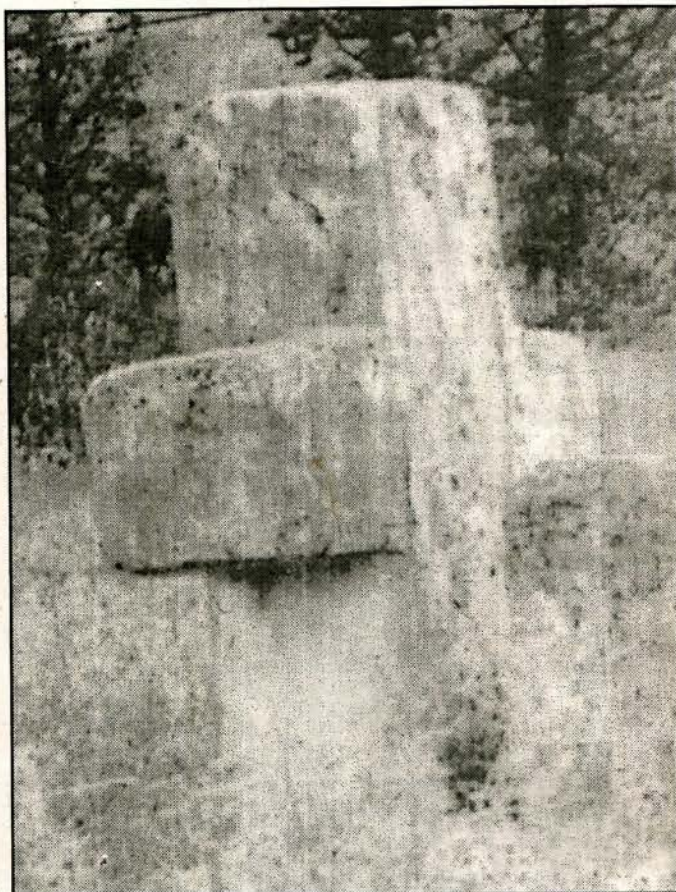
– наоружавања и обучавања хрватске и шиптарске емиграције, и изнад свега, свих оних интереса које још увек држе у тајности белосветски моћници,

– признавања држава у нерезонским границама, – стварања нових нација и језика (босански, црногорски),

– протектората у БиХ, Косову и Метохији, па и Македонији,

– да није било бомби... све би другачије било.

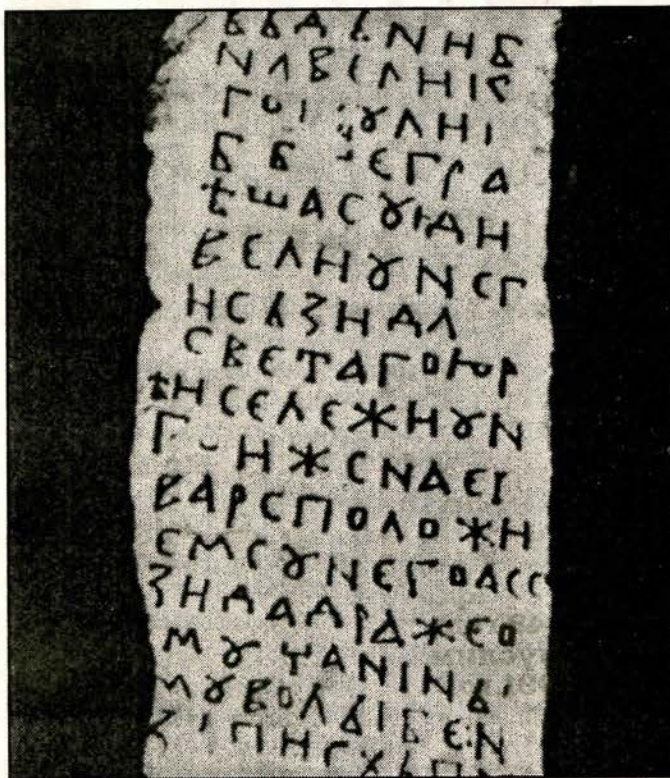
А до решења ће се доћи тек када се на поштеној основи реши национално и државно питање централног народа овог полуострва – Срба. До тога се

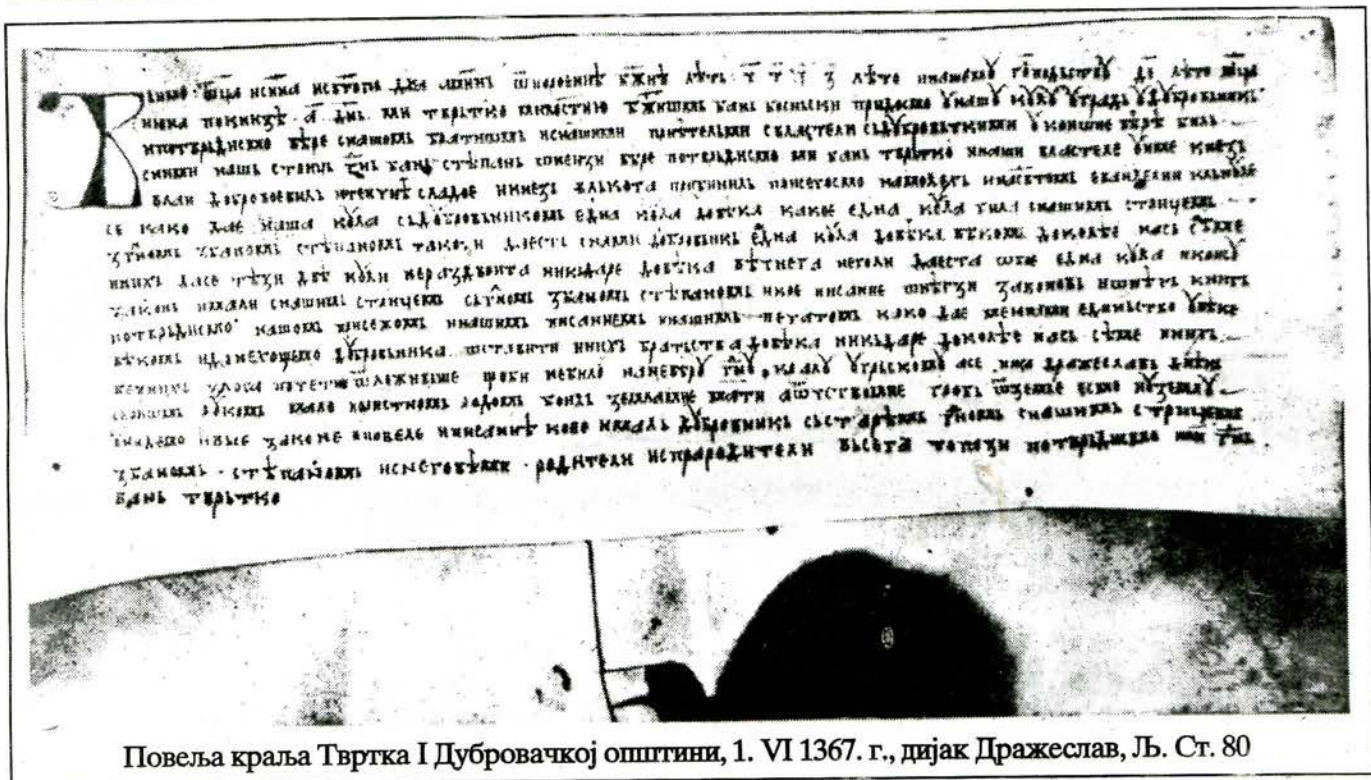

не стиже оружаном силом, поткупљивањем, денацификацијом, лустрацијом и фалсификатима у научним и квази-научним круговима. Срби су посебан народ. Та посебност није оличена онако како појединци воле да је представљају, већ као самосвест о себи, свом пореклу, вери, дугу према прецима и настојању да их не изневеримо, опет дубоко свесни крста који носимо и патње која нам предстоји. Мали народ на југу Европе, свестан да није у многу чему задужио светску цивилизацију жели и очекује само једно: поштен и искрен однос и право на историјску истину и постојање.

Од низа зала која су нас задесила током најкрвавијег од свих векова, тешко је издвојити оно које највише боли, особито у оним областима где је једнокрвном и једноверном народу онемогућено коначно спајање са сопственим родом. Непрекидан ланац полуистина и лажи и даље се наставља. Последице су такође ту, око нас, док се ми инертно и млако, препуштамо бујици, безвољни да сачувамо макар оно што се сачувати може.

„Босанска нација и босански језик” су директан производ вишедеценијског роварења богатих и сиљних на овом простору. Нације, као ни језици не падају с неба. Ови процеси су веома добро проучени у науци и спадају у ред појава дугог трајања. Дакле, нације настају временом, стварајући и носећи својствености које их одвајају од неког другог народа. Није спорно да у Босни и Херцеговини поред Хрвата и Срба живи народ специфичног менталитета, културе и вере који се осећа посебним. Спорно је само име које је себи надено, као и покушај да присвоји континуитет и традицију народа са чијом прошлошћу има мало заједничког.

Повеља краља Твртка I Дубровачкој општини, 1. VI 1367. г., дијак Дражеслав, Јб. Ст. 80

Историографија, нарочито немачка (М. Шимек, Л. Ранке, Б. Калај, Ф. Хелферт), све до последњих деценија 19. века говори о БиХ као земљи настањеној Србима. Један од највећих немачких историчара Леополд Ранке у свом делу „Српска револуција“ објављеном 1829. у Хамбургу, наводи низ чињеница којима потврђује да је БиХ историјски и етнички српска земља „племена једног истог народа, истог порекла, обичаја и језика“, истичући притом одлучујући утицај вере на житеље ових области. Католици личе на православне више него где на другом месту; они посте исте постове које и православни, и по српском народном обичају све породице имају свога свеца којега славе... Веома чуди кад се види да и господари, тобожњи Турци, говоре исти језик, да су истог порекла и да и понеки народни обичај држе. Они се презивају по српски, али хоће да се зову Турци. Ипак, опомињу се којега су им свеца стари славили, и као да још никако не могу да се отргну од своје старинске вере. По којим пут где који босански бег одвешће сасвим кришом хришћанског попа на гроб својих старих, да их прелије и да им задушне молитве очита – Л. Ранке, Србија и Турска у 19. веку, Лајпциг 1879.

Аустроугарска окупација БиХ након Берлинског конгреса 1878. довешће до радикалних промена у погледима немачких научника. Најочигледнија је трансформација мишљења некадашњег аустроугарског конзула у Србији, Бењамина Калаја, аутора „Историја српског устанка од 1807–1810“ који у поменутом делу о БиХ говори као о српској земљи, док од 1882. године, односно од како започиње своју функцију управника окупиране БиХ, настоји да спроведе сопствену идеју о тзв. бошњачкој нацији. Доцније ће и ту теорију занемарити и приклониће се политици коју је од краја 19. века заступала званична аустроугарска политика и наука, односно пракса да се докаже међусобна повезаност Хрвата и

муслимана у циљу њихове заједничке супротстављености Србима. У прилог томе, објављене су и књиге др Петријенсиса, Босна и хрватско државно право, Загреб 1898. као и Иве Пилара, познатијег као Л.В. Судланд, Јужнословенско питање и светски рат, Беч 1918.

Извишљотинама као што су босанска нација и босанчица – ћирилично писмо у служби режима требало је пружити и неку институционално-научну потврду. Прикупљена је историјска грађа из мађарских архива и објављена у пет књига под називом Мопшепта Bosniae. Организовани научни рад, под будном патком државом, отпочео је 1887. године оснивањем Земалског музеја у Сарајеву, који две године доцније покреће своје гласило Гласник Земалског музеја Босне и Херцеговине. На иницијативу др Карла Пача 1904. године основан је у Сарајеву Босанскохерцеговачки институт за проучавање Балкана, који је нарочиту пажњу поклањао Албанији, за коју је Монархија почетком века била особито заинтересована.

Темељан, озбиљан и-материјално обезбеђен, овакав приступ је морао уродити плодом. Основна потка Калајеве идеје о босанској нацији пронађена је у дуалистичко-јеретичкој секти средњевековних богомила. На његов подстицај 1886. године, М. Капетановић-Љубушак објављује спис Шта мисле мухаме-

Према званичним пописима у БиХ је: 1851. године живело 43,6% православних, 35,8% мухамеданаца и 19,4% римокатолика. Један век доцније, демографска слика остаје готово иста: 1948. године 41,6% православних, 34,7% муслимана и 22,6% римокатолика. 1991. године број Срба драстично опада на 31,3%, Хрвата на 17,3%, док муслимани достижу 43,7%.

данци у Босни, а пет година касније власти му, као првом муслиману који је заступао тезу о богумилском пореклу муслимана, одобравају покретање листа Бошњак. Историја, порекло и улога Цркве босанске и њених следбеника – крстјана, до данас је и поред чињенице да се преко 200 аутора бавило овим проблемом, остала недовољно истражена и проучена. Разлог томе је, пре свега, недовољан број историјских извора, потом обичај да се нови историјски радови тесно наслањају на пређашње, а пре свега недостатак жеље самих муслимана да истраже порекло оних предака који су својевремено прихватили ислам. „Пада у очи да се у радовима чији аутори инсистирају на богумилском пореклу муслимана у БиХ ретко користе подаци из турских пописа ових области” – Е. Миљковић. Турско царство је у свом класичном периоду било и те како добро организована држава са одлично организованим управно-пореским системом, које је као такво захтевало и марљиво пописивање, записивање и чување свега онога што јој је за несметано функционисање било потребно. Дакле, турски архиви су први које један озбиљан истраживач мора посетити.

Заговорници идеје о богумилском пореклу муслимана морали би пред себе поставити једно далеко значајније подпитање: ко су и ког порекла сами богумили? Говорили смо о аустроугарском покушају да докаже старину, важност и значај хрватског елемента у Босни.

Просечном грађанину би, међутим, требало објаснити шта је тај термин – богумил, уопште означавао. Ваљало би истаћи и чињеницу да је хришћанска црква у прошлости (римокатоличка као и православна) била далеко нетрпељивија према сектама него што је то данас. Упечатљив приказ обрачунавања са јеретичима прибележио је Стефан Првовенчани у једном од драгоцених записа о свом оцу Стефану Немањи: „И он изобличи безбоштво њихово, и једне попали, друге разним казнама казни, треће прогна из државе своје а домове њихове, и све имање сакупив, разда прокаженим и убогим. Учитељу и начелнику њихову језик уреза у грлу његову, што не исповеда Христа, сина божјег. Књиге његове нечистиве спали, изагна га, запретив да се никако не исповеда нити помиње триклето име.”

Законоправило Светог Саве и Синодик православља прописују и проклињу јеретике – бабуне: „Зли јеретичи, триклетни бабуни, који се лажно називају хришћанима, и који се ругају нашој правој вери, изостављајући из светих књига речи и преокрећући на зловерје, и који се откидају од свете и православне цркве, и који се ругају светоме и часноме крсту, и који се ругају светим иконама и не клањају им се - да буду проклети. Они који знају оне који су бабунске вере, и који их примају у своје земље, и који их чувају – и ти да буду проклети.”

Из приложеног се јасно сагледава став православних Срба према овој јеретичкој секти. Ипак, у намери да Србе из БиХ што више одвоји и ограда од једноплеменника с оне стране Дрине, аустроугарска историографија, почев од Фрање Рачког, подмеће као научну, тезу, о јеретичко-богумилском становништву средњовековне Босне. Последице се осећају и данас, не само у науци.

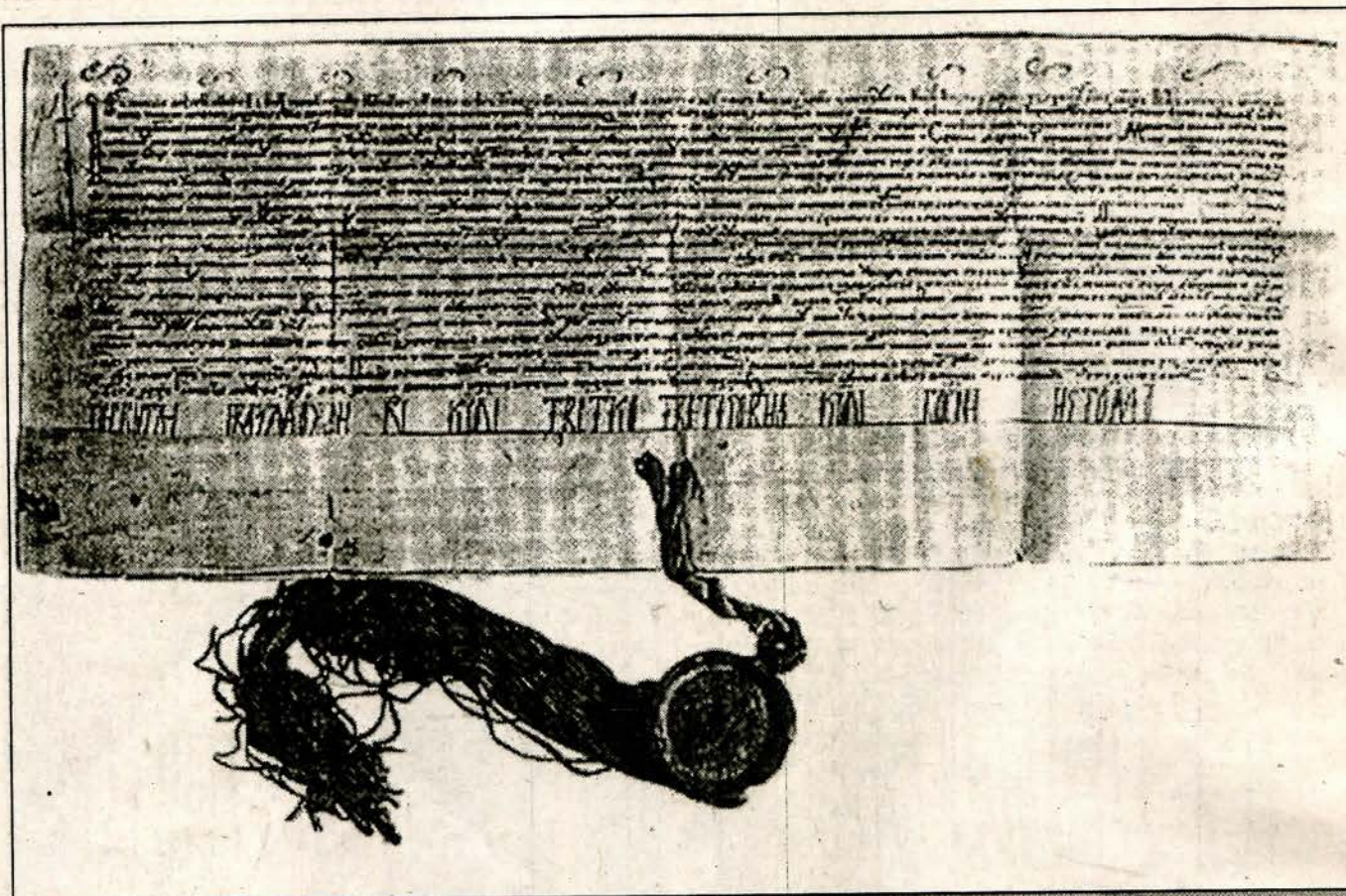

Основни и једини савремени извори који „цркву босанску“ квалификују као јеретичку су: угарска акта, фрањевачка, као и она римске курије. О Твртку-бану, папа Урбан V (1362–1370) у једном писму изјављује да следи одурне стопе својих предака који су већином били јеретици и шизматици. „Тај исти бан ће се 1377. године крунисати на гробу Светог Саве у манастиру Милешевци за краља „Србљем, Босни, Поморију и Западним Странама“. Народна традиција се у историјској науци врло често одбацује као непоуздана, али се у народном сећању одражава много што-шта о чему званична акта не дају свој суд. „Од Кулина бана и добријех дана“ није само пука фраза већ памћење свих оних несрећа, ратова, паљења, болести и смрти који су након краја његове владавине 1204. уследили. То је доба неслућене експанзије римокатоличког Запада ка православном Истоку. Под њеним ударом пада и Византија и у њеном срцу ствара се Латинско царство. Организовани крсташки походи окрећу се са исламских на православне народе, и управо од тада угарски краљеви их организују против Босне. Босански владари милом, и пре свега силом прихватају римокатоличко учење. Банови су и смењивани према угарском нахођењу. Правдајући своју немогућност да и у народу укорени римокатоличко учење, бан Стјепан II Котроманић (1322–1353) као главну препреку именује „шизматике који су се налазили у суседству и којима би се јеретици одмах обратили за помоћ чим би нешто предузео против њих“. Непосредно пред турско освајање, Иван Капистран у свом обраћању папи 1455. године, прослеђује жалбе босанских фрањеваца о томе „да их рашки митрополит спречава да покрштавају оне који су држали патаренску веру“.

Твртко Котроманић се крунисао за краља Срба, Босне, Поморја и Западних страна на гробу Светог Саве у манастиру Милешева. Крунисан је по православном обреду, иако је био католик. Да би истакао једнородност династије Немањића и Котроманића, Твртко ставља испред свог крштеног имена и име Стефан, што значи "венчани" (онај који је крунисан). У овој повељи Твртково име Стефан се истиче веома често (погледати рецимо последњу реч у првом реду), као што се у повељи често помиње српска земља или Србље као једина етничка одредница. На пример у петом реду Твртко јасно истиче порекло „родитеља мојих господe српске“. Исто тако, на дну повеље, на десној страни, је огромним словима истакнуто, на првом месту – краљ Срба.

Дакле, за Рим су јеретици-шизматички-патарени синоними. Црква босанска као јеретичка никада није постојала. Она је свакако имала своје специфичности као и свака друга православна црква, али јој је учење и догма била ортодоксна. Њени верници су себе саме називали искључиво-крстјанима, а тако о себи говори и Свети Сава приликом куповине винограда у Кареји на Светој Гори: „Свих правоверних крстјана молабник Сава грешни“. Чињенице указују на то, да се код православних након расцепа црква 1054. године усталио термин – крстјанин, који их је одређивао као не-римокатолике. Један од најчувенијих ћирилских споменика је „Хвалов зборник“. на-

стао 1404. године по нарудбини Хрвоја Вукчића Хрватинића, а преписао га је „крстјанин Хвал”. Како то, да се из средњовековног раздобља није сачувао ниједан једини јеретички спис, већ само преписи јеванђеља, апостола, апокалипси и псалтира писаних искључиво руком крстјанина: Твртка, Радосава, Хвала и др.

Зар би се један рашки митрополит оглушио о Законоправило Светог Саве? Да ли би иједан Србин примио и штитио јеретика који ни крст часни, ни икону свету, не поштује?

Јеретичких учења и секти је одувек било на Истоку, као и Западу. Било их је и у Србији, где су се сурово обрачунавали са њима, као и у Византији, Француској, Бугарској, чак и у папској држави. Ни Босна није изузетак, и ту је било појединаца и мањих група који су се одрицали Христа и његовог учења, али не већина, не целокупно становништво које је огромним делом било и остало православно. У прилог томе, говоре и турски извори, које „бошњачки” научници тако радо избегавају. Дефтер Херцеговачког сандака из 1477. године наводи појединачне случајеве проверавања, али није забележен ниједан случај да је ислам примила иједна од 120 забележених породица крстјана. Напротив. Нажалост, поуздано знамо да је из манастира Милешеве одведен 18. годишњи Бајо Соколовић, дакле Србин православне вере, којег ће историја запамтити као великог везира, Мехмед-пашу, одушевљеног ренегата који ће знатно допринети исламизацији не само своје фамилије, већ читавих села. У Вакуфу његовог рођака Ферхад-паше Соколовића, била је до скоро најчувенија босанска цамија – Ферхадџија.

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрљив истраживач,

који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајнији аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

КЊИГА ИЗЛАЗИ ИЗ ШТАМПЕ
1. СЕПТЕМБРА 2002. ГОДИНЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

**КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОВЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН
КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ**

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА
ПРАВО НА ПОПУСТ ОД 70% ИМАЈУ СВИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ
КОЈИ КЊИГУ КУПЕ ДО 1. ОКТОБРА 2002. ГОДИНЕ**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

МИТИНЗИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

2002. ГОДИНЕ

1. септембар, Ужице у 18 часова
2. септембар, Пирот у 18 часова
3. септембар, Зајечар у 18 часова
4. септембар, Врање у 19 часова
5. септембар, Прокупље у 17 часова
6. септембар, Краљево у 18 часова
7. септембар, Бор у 18 часова
8. септембар, Лесковац у 18 часова
9. септембар, Крушевац у 18 часова
10. септембар, Чачак у 18 часова
11. септембар, Крагујевац у 18 часова
12. септембар, Суботица у 18 часова
13. септембар, Пожаревац у 18 часова
14. септембар, Вршац у 12 часова

14. септембар, Панчево у 17 часова
15. септембар, Зрењанин у 18 часова
16. септембар, Сомбор у 17 часова
17. септембар, Ваљево у 18 часова
18. септембар, Смедерево у 17 часова
19. септембар, Јагодина у 18 часова
20. септембар, Кикинда у 17 часова
21. септембар, Лозница у 12 часова
21. септембар, Шабац у 18 часова
22. септембар, Сремска Митровица у 18 часова
23. септембар, Ниш у 18 часова
24. септембар, Нови Сад у 18 часова

БЕОГРАД

25. СЕПТЕМБАР У 17 ЧАСОВА

